

NOVELLÁK, TÖRTÉNETEK,
GONDOLATOK ÉLETEMBŐL MERÍTVE

FINTA KATA

A borító képét fényképezte: Buday Katalin

FINTA KATA

A KÖTET TARTALMA:

**NOVELLÁK, ÚJABB
TÖRTÉNETEK, VERSEK,
GONDOLATOK ÉLETEMBŐL
MERÍTVE**

Készült:

2018. augusztus 10-től szeptember 13-ig

BEVEZETŐ

Már kezdetben elhatároztam, hogy irodalmi pályámtól (2005) kezdve készült rövidebb-hosszabb írásaimat, köztük igaztörténeteket, rövidebb-hosszabb novellák, elbeszélések, újságcikkek, néhány-perces írások találhatók, karcolatok, pillanatképek, álmok –, melyeket abc-sorrendbe szedve szeretném az irodalmat kedvelő olvasóknak közreadni.

Már a korabeli idők folyamán életemben sok minden előfordult a családban, körülöttem élő emberekkel, ismerősökkel- és másokkal, amelyek érdekesek, különlegesek, hiszen annyiféle esemény történt, amelyeket érdemes másokkal is megismertetni.

Hogy a sűrű sorok után kissé felfrissüljenek, a 36 szonett-koszorúm közül egyet kiválasztottam, és minden hosszú próza után sorban leírtam szakaszonként (amely összesen 14.) Ha már elfogy, egyéb verseimet is megismertetem az érdeklődőkkel.

Az én írásaim – kevés kivétellel – igaz történetek, a témát nem kellett keresgélni, hiszen az élet kiosztotta számomra.

Kérem, soraimat szabadidejükben olvassák megértéssel és szeretettel.

BEMUTATKOZOM VERSBEN IS

Régen lettem ember, még a múlt évszázadban születtem.
Mert születtem, életemben voltam egyszer-kétszer

boldog is, ha körülvettek szeretteim, vezettek életem
göröngyös útjain... Magamban maradtam égiekre

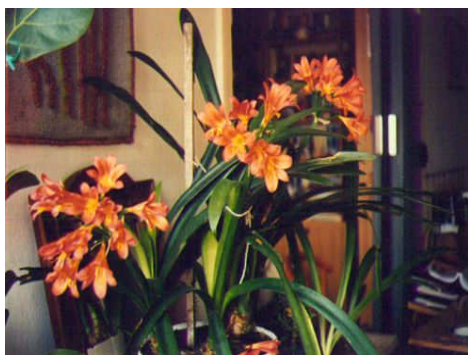
támaszkodva, fiatalon. Szerettem élni, de kemény
az élet. Sokszor kellett temetni szeretteimet. Előbb kedves

szüleimet, majd a testvéreket, kik követték őket egymás
után sorban, végül engem itt hagytak, beborult ég alatt

magam maradtam. Zordon idők jöttek. Szeretetet, értéket
sugároztam minden élőlénynek a szép csillagos ég alatt.

Ha tetteim tetszenek, úgy örvend lelkem, szép napokat
élve. Szeretet mellett minden kedves embernek, gyűjtök novellákat,

verseket. Mindenkinek mosolyogva csokorban nyújtom át,
kérve az igazságos-jóságos Isten szerető áldását.

Az én virágaim...

GONDOLATOK ÉLETEMBŐL MERÍTVE

2016. szeptember 16-án írtam, kiegészítettem: 2017. július 15

Csak nyugdíjas koromban kezdtem komolyabban foglalkozni az írással, ami nem volt idegen számomra, hiszen ahol munkát vállaltam, általában levelek, vagy jegyzőkönyvek készítésével bíztak meg és a sajtóval való foglalkozás is hamarosan rám hárult. Abban az időben elég korán, ötven év volt a nyugdíj korhatár. Én például szívesen dolgoztam volna tovább, mivel akkor már nem csak megnőttek a gyermekeim, hanem már két unokám is született.

Nyugdíjasként is jó lett volna bepótolni azt az időt, amit kis korukban az első fiam és lányom miatt otthon kellett töltenem, amikor még nem találták ki gyes-tgyedet!

Történt, hogy fiam súlyosan megbetegedett a csecsemők között,¹ és ott kellett hagyni a jól fizető állásomat. Igyekeztem mással pótolni a pénzhiányt, azonban azt nem lehetett jó keresetnek tekinteni. Ezért a munkaidőmből nyugdíjazás idején négy esztendő kiesett, mivel csak utána vállalhattam ismét megfelelő munkát, amikor a kislányom is, már óvodába mehetett.

Szerencsém volt, mert a Városi Tanácsnál üresedés volt, oda vettek fel, utána nyugdíjaztatásomig ott dolgoztam.

¹ Mivel munkát kellett vállalnom, ezért csecsemőotthonba kellett vinnem.

Igaz, egyelőre alacsonyabb státusba kerültem új helyemen, mint a legutóbbi munkahelyen voltam, csak később igyekeztek magasabb fizetésű helyet biztosítani számomra. Az irodai munka nekem megfelelt, mert olyan iskolát végeztem, ahol a szokásos tantárgyak mellett tanítottak gépírást, gyorsírást, könyvelést, jogot, alkotmánytant, stb.

Felvételkor a pénzügyi osztálynál könyveltem, majd áthelyeztek – nem nagy örömmel vettem tudomásul – majd emelt fizetéssel, áthelyeztek a titkárságra, mivel onnan szülési szabadságra ment az elődöm, aki később – párttag lévén, megfelelő helyet kapott.

Később mégsem bántam meg, ott maradtam nyugdíjazásomig. Fokozatos előléptetések után én lettem a titkárság vezetője osztályvezetői besorolással. Feszült munka folyt, de annak örültem, mert a szervezői feladatokat szerettem és mindig jól megoldottam; a titkos ügyiratokat is rám bízták, az irodámban tároltuk egy nagy pánccél-szekrényben.

Nyugdíjazásom után első dolgom volt a megkezdett kézimunkáimat, hímzés, horgolás, kötéseket, stb. befejezni, ezzel együtt az akkor épült tornacsarnokba jártam, szerettem kézilabdázni és más tornagyakorlatokat végezni, magas- és távugrást szerettem, futni is jól tudtam.

Nyugdíjban kertészkedtem...

Akkor még kerti munkát is szívesen végeztem, egy kicsike kertem volt a közelben, ugyanis alkalom nyílt rá, hogy a Városi Tanács által juttatott földekből igényeltem egy ún. „zártkertet,”² s akkor kertészkedni kezdtem. Csak a szemét elégetését és a terület felszántásához kellett a közeli tanyáról egy gazdát megbízni, hogy elvégezze, egyébként igyekeztem mindent magam csinálni. Lassan ment, de siker koronázta munkámat, nemsokára csodás szép és jó zöldséges-és gyümölcsös-kertem lett.

Legkisebb fiam Attila örömmel segített, mivel minden nyári szünetben, és a húsvéti-karácsonyi szünidőben itthon volt.

² Nem tudom, miért becézték így, mert nem volt bekerítve, csak egy nagy területet e célra feldaraboltak.

Először örökérő számócát szereztem be egy, a hozzánk közeli, Szlovákiához tartozó, Szlovákgyarmatban lakó ismerőseimtől. Különbéféle nemes fákat hoztattam, azokat ültettem el, még a nagy fák helyét is a kisfiammal együtt ástuk ki. Nemsokára, amikor a fák már gyümölcsöt hoztak, tavasszal érett a kétféle nemes rózsaszín és sötétpiros cseresznye, majd a finom, lekvárnak is kitűnő három fáról leszedett barack, olyan finom volt, amilyet addig nem is ettem.

Volt három meggyfa is, nagyon jó termőfák voltak, a gyümölcsöket fogyasztottuk, hordoztam a Wartburgommal az unokáknak, s volt, hogy még eladásra is sort került. Sajnos, a nagyon finomfajta almafámat egy nyári nagy zivatar kidöntötte az első évben, amikor már termés volt rajta, azonban almát a két kertszomszédomtól be tudtam szerezni. A körte- és szilvafáim pedig nem szerették a helyet. Többféle ribizli, fekete-ribizli is, egres- és szederbokor hozta nekünk a gyümölcskülönlegességeket.

Amikor a fáimon már gyümölcs termett, a kis kamrában polcokat kellett bővíteni, hogy télire lekvárt, befőttet, savanyúságot tudjak eltenni; ehhez még-egy nagy hűtőszekrényt vásároltam, abban télre sok mindent lefagyaszthattam.

A kertemben mindig volt főzni való kukorica, mert kéthetenként ültettem, hogy ősziig ne fogyjon ki. A kertbe kivittem az unokáimat, élvezték a természetet, mivel városi gyerekek, rájuk fért, hogy megismerjék a növényeket, madarakat, bogarakat, mindig jól érezték ott magukat. Attila, és az unokáim nagyon élvezték a kertet, megismerték a bogarakat, madarakat, készítettem nekik egy fára akasztva zuhanyt, ők is „segítettek” nekem, amikor munkálkodtam. Egy kis kulipintyót építettünk csak a kertben, ahol lehetett teát, kávéfőzőt, kint én építettem téglából egy szalonna- és egyéb sütésekre való helyet. Többször volt szalonناسütés, sőt, gulyáslevest is szoktam ott főzni, süteményt egy tepsiben vittem ki hozzá. Nagyon élvezték az unokák, egész nyáron nálam voltak, mert szüleik abban az időben építkeztek.

Később, amikor már a fák előregedtek, már nem volt érdemes a vizet kannákban a gépkocsival hurcolni.

Egyébként is, a város utcáin lévő kutakat megszüntették, ahonnan addig vihettem a vizet.

Felajánlottam a szomszédnak, akinek óriási kertje volt, hogy közösen a kerthatáron fúrassunk kutat, de neki nem kellett, nekem pedig sokba került volna.

Akkor történt, hogy a benzin árát nagyon felemelték, s már nem volt érdemes tovább oda kijárni, mert a fák is kiöregedtek, a kert pedig elég messze esett a lakásunktól.

Garázsboltot nyitottam, vállalkozó lettem!

Ugyanis az Ipoly-parton volt egy garázsom, azonban nemsokára a mi lakásunk mellé egy tizenöt-garázs- sort építettek. Tekintve, hogy az közel van a lakáshoz, kértem, abból is egyet. Úgy kaptam meg, hogy amikor felépül, utána el kell majd adni a korábbi. Egyébként a garázsépítést az építésszámológép második-férfjém intézte. Amikor felépült a garázs-sor, akkor nyitottam meg a Garázsboltot, a gépkocsi pedig az Ipoly-partján lévő másik garázsban lett elhelyezve.

Előbb gyapjú-holmival foglalkoztam, ami akkor jött divatba.

A terméket Budapestről, majd egy közelebbi raktárból vásároltam és magam fuvaroztam haza. Nagyon divatos lett, sok szép gyapjú-terméket adtam el. Volt gyapjú ágynemű mindenféle formában, lepedő méretű takarók, párnák több méretben, aztán gyerekeknek kis állatok, ülőkék, és egyebek kerültek forgalomba. Egyik karácsony előtt, amikor a tanárok-tanítók fizetés-emelést kaptak, olyan sokat rendeltek tőlem, hogy alig tudtam a kocsim nagy csomagtéren és a hátsó autóüléseken elhelyezni.

Aztán lehetőségem nyílt rá, hogy Salgótarjánból, egy nagykereskedelmi cég raktárból kaphatok sokféle terméket, ahonnan elhozzák a terméket az udvarunkban épült sorgarázsunkba, azt Kata-boltnak neveztem el, szépen berendeztem, körben plafonig érő salgótarjáni fémpolcokat vásároltam. A garázs elején faltól falig érő, falra lenyitható pultot készítettem (férfjém által jól ismert két ifjú ügyes tűzoltó, szabadidejében mindent elkészített nekem, amire szükségem volt).

Jó világítás kellett, azt is megoldottam, szép függönyöket helyeztettem el benne.

Társasházunknak a főutcai részén a kapu mellett nagy, vendégeket csalogató táblára feljegyeztük, hogyan lehet megközelíteni a garázsboltot.

Salgótarjából sok árut kaptam, a piperecikkektől kezdve, mosószer, tisztálkodási- és piperecikkeket, (edényfélék, üvegáruk- és süteményes tányérek, poharak, stb.) kerültek a polcokra; evőeszközök, sok lenne felsorolni, ezen kívül is sok mindent lehetett nálam megvásárolni.

Télen villanyfűtés volt a garázsban.

Salgótarjából kaptam a legtöbb terméket, amit általában elhoztak, pl. piperecikket, szép üvegárut, tisztálkodási- és mosáshoz szükséges terméket és sok mindent hoztak mindig.

Budapesten pedig két cégtől vásároltam, magam hordtam a terméket a Wartburgommal.

Később, ha elfogyott valamilyen termék, már Salgótarjából magam is elhoztam; a kocsí úgy tele volt pakolva, hogy alig láttam ki a jobboldali-ablakon.

Sokan jártak hozzám vásárolni, de többször előfordult, hogy apró, értékes tárgyak eltűntek. Ugyanis a nőknél használatos árut külön polcon tároltam; hamar rá kellett jönnöm, hogy a vásárlóim között vannak, akik ügyesen ellopkodják az apró, nem olcsó terméket. Mit jelent ilyen néembernek zsebre, vagy a táskájába dugni egy-egy rúzszt vagy drága kölnit?

Legalább 10 évig működött a bolt, azonban amikor a salgótarjáni partner nem tudta tovább folytatni, ahonnan nagyon sokféle terméket kaptam, akkor nekem is be kellett befejeznem; kiárúsítottam a meglévő terméket és bezártam. Ugyanis amit Budapestről, két-három nagykereskedőtől magam vásároltam, az kevésnek bizonyult volna fenntartani a garázs-boltot. Ebből az a tanulság, hogy én életemben sosem unatkoztam, mindig kitaláltam, mivel töltssem az időmet.

Folytassam? Abban az időben, a városban nagyon sok új lakást építettek, s a tanácselnök ajánlotta fel nekem, hogy költözzek a korabeli lakásomból egy új modernebb lakásba, ami a belvárosban épült, majd részletfizetéssel megvásároltam.

Mindig szerettem írni, már diákkoromban is, mindent leírtam, különféle dolgokat összegyűjtve, aztán a lakás berendezése közben rátaláltam a féltve őrzött, évek óta azt se tudtam, hová dugtam, de akkor megtaláltam az öt naplót, amelyeket még diákkoromban kezdtem el írni.

Nem akartam hinni a szememnek, mert azok – akkor kb. ötven év távlatában is, tintával-tollal írva, teljesen láthatóan olvashatók. Minden napló aprókockás, melyeknek mindkét oldalára, az én apró betűimmal jegyeztem. Elkezdtem olvasni a naplókat időrendben, s rájöttem, hogy ez nekem egy igazi kincstár!

Gépírásról áttértem a számítógépre.

Nyugdíjazásom idején két használt írógépet vásároltam, amikor nyugdíjba mentem, egyik kicsi, a másik a hatalmas, dupla-méretű. Elhatároztam, hogy az összes naplómban található minden egyes anyagot legépelem. Óriási munka volt, de elkezdtem. Közben fiam Budapestről nálam volt, és azt mondta: Anyukám! Ne kínlódj azzal a régi géppel, itt az én számítógépem, írdjál azon, meglátod, milyen jó, és mennyi mindent lehet azzal tenni. Félttem: most én kezdjek tanulni egy olyan gépen, nem tudtam elképzelni. Fiam győzködött, akkor abbahagytam a már papírra írt munkát, és kezdtem átírni a számítógépen.

Nehéz volt a kezdet. Erről már írtam egy hosszabb novellát, s feltettem a Napvilághoz is. A címe? Én és a számítógép, megvan rövidebb és hosszabb példányban is. Érdemes áttekinteni, milyen nehéz volt ez nekem.

Azonban egyszer a fiam csendesen megjegyezte, bár nem haragudott rám: Anyukám, milyen jól tudod a számítógépet rongálni! S tudom, igaza volt. Aztán lassan mégis javult a helyzet. Most már töménytelen sok anyagom íródott rajta.

Felvettem a kapcsolatot a lakásunkkal szemben lévő Könyvtár vezetőjével, és kértem a tanácsukat, hogy hová lehet küldeni pályázatokat... Mindig átmentem a közeli levélárba, s átnéztem a kapott anyagot, majd kezdtem küldözni több helyre, amikor már voltak novelláim. Verseket csak 2005-től kezdtem írni.

Már megszámálhatatlanul sok van mindkét-féle írásból.

Először **Mécs László-társaságnál** nyertem fődíjat, mindjárt akkor mielőtt néhány nappal szemműtétem volt.

Oda családommal mentem átvenni a bekeretezett **LYRA IRODALMI DÍJAT**, és negyvenezer pénzdíjat. (akkor ez sokkal többet ért, mint most). Hihetetlen volt nekem, örömben úsztam!

Sokáig oda küldöztem anyagot, ahol havonta kis füzetekben az arra érdemes írásokat kinyomtatták. Megvan nekem, legalább 20 kicsi kötet. Egy idő után megszűntették, amit nagyon sajnáltam.

Más helyet kellett keresnem.

Beléptem pl. az **Erdélyi magyarokhoz**, de nem voltam ott sokáig tagként, utána a **Feleségek Hu**-oldalán voltam egy ideig. Az sem tetszett nekem, mivel volt egy-két tag, akiknek mindenféle leírt disznóságát engedélyezték kitenni.

2006-ban hallottam először a **Napvilágról**, s amikor oda beléptem, az nagyon tetszett, most is a tagja vagyok, nagyon sok anyagom fel van oda téve.

Egyszer hallottam, hogy van még egy jó hely, a **Miskolci Rádió**, oda is beléptem, ott is vannak fenn anyagaim, ott sok lemezt készítettek, van belőle nekem több is, egyiken 50 anyagom szerepel, versek és egy prózából.

Oda egyik Napvilágos társam ajánlott be.

Amikor a **Mécs László** irodalmi kör újra kezdett, felvették velem a kapcsolatot, és felkértek zsűrizni, időnként most is küldök hozzájuk is pályázatra anyagot.

A **Cserhát Művészkörnek** is tagja vagyok egy idő óta, oda egyik Napvilágos társam ajánlott be. Szeretem azt a helyet is, minden évben kétszer a Budapesti Erzsébet-ligeti színházban rendeztek nagyon szép és jó összejevetelt, tavaszon és októberben. A tagságot ott fenntartom, bár egészségi állapotom miatt már nem tudok ott megjelenni. Azonban a pályázatra küldök anyagot, és megjelentetik évente kétszer, szép formában az arra érdemes verseket és/vagy novellákat.

Elámultam, amikor olvastam, hogy annak a vezetője több verses-kötetemhez írt ajánlót, álomszépén fogalmazva a Szonett-koszorús kötetemhez.

Nem csak ott, máshonnan is nagyon sok oklevelem van, az asztalom felett húszt van kitéve, a többi nem fér el. Egymásra rakva teszem örööm: a jeles kitüntetések, pl. KÖSZÖNETEK, DICSÉRETEK, OKLEVELEK; Első- és második díj, és különdíj, LYRA IRODALMI Díj, NÍVÓDÍJ, ARANYOKLEVÉL, és nemrégien küldték el a SZÉPIRODALMI DÍJAT, stb, nem sorolom tovább.

Bár a verselést csak 2005-től gyakorolom, mégis nagyon sok van belőle. Kevesen vannak, akik szonetteket is írnak, 2010-től több jeles írótól olvastam; megszerettem, ezért én sok szonettet írtam, sőt, szonett-koszorúkat is, amivel egy kötetem van tele (36 szonett-koszorú).

Lehet, hogy nem olyan jók, mint pl. Shakespeare-é (angol), vagy Petrarcai (olasz), de sokat olvastam az Interneten körülnézve is, nem mindenki ragaszkodik ahhoz, hogy szóról-szóra úgy legyen megírva!

Most már érzem, hogy azt már megérdemlem, ha írónak és/vagy költőnek neveznek, ennyit már elértem!

Még csak a 92. évem taposom, de íráshoz mindig szívesen hozzáfogok. Nincs olyan nap, hogy valamit ne írjak. Ma például ezek jutottak eszembe. A Jóisten nevét áldom, hogy ennyit elérhettem!

-._

Attila fiamért írtam:

Fohász

2016. október 1

Két kezem imára kulcsolom, szemem
lezárva imádkozom. Sok gondja van
hazánkban a népnek, de remény
éltet bennünket: jobbra fordul ezután.

Imára kulcsolom kezeim, kérlek
minden ember boldogan éljen,
hallgasd meg imámat, Istenem,
legyen boldog minden ember,
hogy óhajom ne maradjon álom!

Gyűlölködés helyett a keresztényi
szeretet éltesen mindnyájunkat!
Magyarok Istene, add, hogy így legyen!

Magyarországot fel akarják számolni

2016. szeptember 5.

Az írást a napokban kaptam: szó szerint leírom, különben a választ nem lehet megérteni:

<http://www.tvp.info/25939371/nasz-news-su%20perpanstwo-zamiast-unii-europejskiej--ult%20imatum-francji-i-niemiec>

A francia és a német kormány kidolgozta az Európai Unió megreformálásának egy tervezetét, mert a nyugati vezetők attól tartanak, hogy a britek kilépésével megkezdődött az unió széthullása. A dokumentum szerint egyetlen föderális államban egyesítenék Németországot és Franciaországot, az EU többi tagállama pedig ultimátumot kap: idővel minden országnak csatlakoznia kell.

Tegnap még kormánykörökben is sokakat meglepett Lázár János kijelentése, miszerint ő a kilépésre szavazna, vagy nem venne részt egy az uniós tagságról tartott esetleges népszavazáson. Később Kovács Zoltán kormányzóvivő szintén azt mondta, hogy egy ilyen referendumon az Európai Unióból való kilépésre szavazna.

A látványos fordulat még nagyobb zavart okozott a jobboldalon: hogyan lehetséges, hogy a Fidesz politikusai kilátásba helyezhetik az Európai Unióból kilépést, miközben a Jobbik vezetője nemrég jelentette ki, hogy pártjának már nem célja az EU-ból kilépés.

Az általános értetlenség oka, hogy még azok a sajtóorgánumok is elhallgatnak lényegi információkat az uniós politika alakulásáról, melyeknek kifejezetten profilja az európai politikáról tudósítás. Németország és Franciaország külügyminiszterei nemrég megállapodtak az európai szuperállam létrehozásáról, ami az önálló államok teljes felszámolását jelenti Európában, és idővel rákényszerítenének a csatlakozásra minden országot, ami jelenleg az Európai Unió tagja. Aki azt gondolja, Magyarország *országgént* az Európai Unió tagja maradhat, le van maradva az eseményekkel: június 27-én jutott nyilvánosságra a nyugati vezetők egy tervezete, ami előírányozza egy olyan Európai Unió létrehozását, amiben már nincsenek különálló országok.

Emiatt a választás egyszerű: Magyarország, vagy Európai Unió. Ha tagok maradunk, megszűnik a magyar államiság, tehát Magyarországról a továbbiakban nem beszélhetünk.

Kapcsolódó: Méregként csöpögtetik a választóknak Magyarország felszámolását. A TVP info június 27-én hozzájutott egy dokumentumhoz, amin a francia és német külügyminiszter aláírása szerepel. Abban olyan lépések sorozatát javasolja, melyek eredményeként kezdetben Franciaország és Németország egyetlen államalakulatként egyesülne.

A lépcsőfokok részét képezi egy közös európai titkosszolgálat létrehozása, ami szintén a német és francia szakszolgálatok integrálásával venné kezdetét. Létrehoznának emellett egy európai polgári védelmi erőt, és harmonizálnák az egyes országokban jelenleg még eltérő büntetőjogot.

A TVP info szerint a dokumentum egy ultimátum, amit Párizs és Berlin együtt adott az Európai Unió valamennyi országának: idővel az EU minden tagállamának csatlakoznia kell ehhez az új föderációhoz, ami a jelenlegi európai államok teljes felszámolását jelentené.

A dokumentum alapján a résztvevő országok nem rendelkezhetnek saját hadsereggel, különálló büntetőjoggal vagy különböző adórendszerrel, emellett nem lehet saját fizetőeszközük sem. Ehelyett egy egységes európai hadsereg fegyveresei állomásoznának Magyarországon, euróban – vagy más közös pénzben 0-t fizetnénk, és az adóbevétel legitim módon egy idegen országba vándorolna. Ez az állami költségvetéssel való rendelkezést is olyan mértékben lekorlátozza, hogy ha a kórházakról, iskolákról hullik a vakolat, az emberek hiába tüntetnek Budapesten a parlament előtt, mert a magyar kormány nem tehet semmit – a tüntetők saját költségükön Brüsszelbe, Párizsba, vagy Berlinbe kell utazniuk, ha el akarnak érni valamit. A Radio Poland azonban arra is felhívja a figyelmet, hogy a föderációban a tagállamok elveszítik az ellenőrzést saját határaik felett – tehát Brüsszel annyi bevándorlót csoportosítana át ide, amennyit jó-nak lát, és nem lenne magyar karhatalmi erő, ami ebben adott esetben megakadályozza.

A Szvobodnaja Pressza információi szerint annak ellenére, hogy a francia parlament elutasította ezeket a terveket, francia vezető politikusok más tagállamokban „házalnak” ezzel az elgondolással, és megpróbálnak rávenni más országokat a csatlakozásra.

Amennyiben sikerrel járnak, az egyértelmű választás elé állítja Magyarországot: választani kell a magyar államiság megtartása, és az éppen időleges, hogy európai birodalom közül, melyeknek képviselői jelenleg mindent elkövetnek annak érdekében, hogy az európai országok ne tarthassanak népszavazásokat a tagállami jogkörök megvonása ellen.

Közeleg az a pillanat, amikor az uniós tagságot nem elutasítani egyet jelent a magyar államiság felszámolásának képviseletével.

<http://www.tvp.info/25939371/nasz-news-superpanstwo-zamiast-unii-europejskiej--ultimatum-francji-i-niemiec>

TOVÁBBÍTTSAD !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Szó szerint írtam le.

Lányomnak írtam:

VÉLEMÉNYEM az írásról: 2016-09-05

Nem tudom, ennyi baromságot ki szedte össze! Levélben a jelen idő! Mindenkinék saját joga lenne, hogy mire akar szavazni. Azonban nagyon meg kell gondolni, hogy mit KELL tenni, és MIT NEM szabad tenni. **Lázár János** nem először mond ilyen marhaságokat.

A véleménye ne legyen senkinek segítségére.

Németország és Franciaország dolga, ha egyesülni akarnak. De más nagyobb ország is van rajtuk kívül, nem biztos, hogy hasonló nézetek vannak:

Anglia, az Észak-európai államok, Itália, Svájc, Lengyelország, és ne soroljam tovább. Annyi biztos, hogy olyan kicsi országnak, mint Magyarországnak, egy jól megszervezett UNIÓ-ban van a helye.

Mit kezdenénk mi egyedül, vagy egy két kis országgal együtt külön maradni? Mi lenne, ha bajba kerülnénk?

Most is csak abból építkezik a jelenlegi Orbán-kormány, amit az Unióból kapunk. Lassan, de biztosan haladunk lefelé.

De miért nem jó az egyesült unió? Példaként szerepeljen előttünk az Amerikai Egyesült Államok.

Nem igaz, hogy: „Magyarországra vonatkozóan ez a honvédség és a katonai titkosszolgálatok feloszlását, a magyar törvények felszámolását, és a forint eltörlését jelenti.” Példaképként USA-t hozom. Saját törvényeik vannak.

Hányszor lehet olvasni, hogy pl. léteznek olyan országok ott is, ahol a halálbüntetést nem törölték el, mert joguk van saját törvényeik mellett dönteni!

Ez csak egy példa. Nekem amerikai és angol íróktól már egy fél könyvszekrényem van tele, amiből sok mindenre következtetni lehet, hogy élnek ott. A külön országok érdekeit védhetik. Csak annyi a különbség, hogy a határok könnyebben átjárhatók, bár az már nálunk is megtörtént.

Vagy a televízióban is látok, s hétköznap láthatom, hogy ott a taknyos tizenéveseknek saját autójuk van (ha nem is mindenkinek, de általában igaz!), mert összeállnak fiatalon, aztán hamar megunják egymást, ezen kívül naponta nézhetek pereket az egyik adásban arról, hogy ha összevesznek a fiatalok, majd nemsokára pereskednek: például: összetörik a másik autóját, vagy nem tudnak kijönni egymással, hogy kifizessék a lakhatásukat.

Most mi van? Országunk vezetői érthetetlen rögeszméin kívül – arra gondolok, hogy lassan még nem csak a falvaknak, talán még az egy-két házas településnek is építsenek sportcsarnokot, hátha ott is kell egy fedett pálya, ahol a futballokat rúghatják. Már nem sok kell hozzá, hogy Felcsút lesz lassan a főváros, mert oda kisvasút, meg minden kellene, nem elég a sportcsarnok ott és az egész országban, amit nem tudom, hogy tudják majd fenntartani... talán még a budapesti nagy színházaktól egy nagyobbat, szebbet is kellene ott építeni? Van repülőtere, pedig sok más kislelnek nincs a közelében sem, s végre, már egy kisvonat is pöfög, mert miért nem lehet ott minden, amíg a magát királynak gondoló öregedő-roma ül a trónon! Ráadásul azt az idiótát még mindig sokan istenítik! Mert már palotákat épített, persze, a koronát is fejére szeretné tenni az Európától külön álló kis Magyarország királyaként! Horthy Miklóst ócsárolják, pedig csak annyit róla, hogy ő nem lett többszörös milliárdos, annyi vagyona volt a kezdetén, mint, amikor lemondott!

És a zsidótörvény sem rajta múltott, az biztos, hiszen egyik menyecze zsidó származású volt.

Ami most itt városunkban és máshol is épül a sok sportcsarnok, azokat mind uniós pénzből oldották meg. Miért lenne jobb nekünk egyedül maradni, hiszen akkor már semmi se lenne megoldható!

Miért lenne baj, hogy más országok katonái segítenek, ha szükség van rá? Kérdelem én: olyan erős a mi katonai állományunk, hogy magunkat meg tudnánk védeni egész Európával szemben?

Vagy a Forintunk törlése miért volna olyan nagy baj, hiszen az a jó magyar Forint nagyon sokat ért még 10 évvel ezelőtt is, most meg lassan sz...-t ér, akkor egy palack gáz 50 forint volt, nem tévedés, a háztartási könyvemben látható, most pedig nem elég egy gáz-palack vásárlására 5 EZER sem!

És az élelmiszer mennyit drágult? Hiszen amikor az unokáim nálam töltöttek sok-sok időt, mert mindkét gyerekem akkor építkezett, már nyugdíjas voltam, őket elláttam, hurcoltam őket oda- és vissza, és nyaralni, családjukkal együtt is, általában én álltam a kiadások nagy részét is!

Amikor nyugdíjba mentem, 1980 év végén, akkor a nyugdíjam valamivel KÉTEZER forint felett volt, most kissé meghaladja a 170 ezret, de ez sem ér annyit, mert sosem jövök ki belőle, korábban milliós összegeket tudtam tartalékolni, ma havi 15 ezret teszek félre, de legtöbbször vissza kell emelni, mert nem elég az egész hónap kiadásaira.

Nagyjaink így tették-teszik tönkre a valamikor jó Forintunkat. (Nekem a nagy fiamat kell segítenem, mert már hosszú évek óta nem tudott elhelyezkedni), egyetemi végzettsége ellenére kevés nyugdíjból kell majd élnie, ha már nem segíthetem! Szerintem már régen át kellett volna állni az Uniós pénzre!

Nem tudom, kik írták ezt az ökörséget, de nagyon-nagyon sokat tévedtek!

Erről még sokat írhatnék, hidd el, a tapasztalataim általában megtörténtek és történnek.

Olvasd el, ha megvan Neked is Nostradamus jóvendöléseit, meg van jelölve, hogy most hol tartunk, és beigazolódott a jóslat.

Rókáknak becézi a mostanában működő vezetőket, pontosan leírja, mit kell jelenleg elszenvednünk!

Ezért, kérlek, ne neheztelj érte, de én nem küldöm tovább ezt a maszlagot! Téged szeretettel puszillak, és minden szépet-jókat kívánok mindnyájatoknak!

****_._****

Ima lelki békességért

(2012. november 13)

Lelkem háborog a bántalmakért,
szívem fáj védtelen fiamért,
mert vele úgy elbánt egy gonosz némbor:
‘mit a kutyájával sem tesz igaz ember.
Kegyetlenségét hasonló módon megtorolnám,
amit tett, ugyanazt kapja meg,
– ha van egyáltalán lelke –
fájjon neki is, tudja meg,
mit művelt egy magatehetetlen emberrel!

Óh, milyen jó lenne, ha bánatomban,
egekig érő segély-kiáltásaim
helyett, leborulnék előtted Istenem!
Szeretném érteni, miért kell nekem
más gonoszságát eltűrnöm?
Tudom, megbocsátani kellene,
de nekem csak az jár eszembe,’
hogy aki ellennünk ilyen nagyot vétett,
kapja duplán vissza azt, a fájdalomért!
Szenvedek, mert fáj nagyon, amit tett,
hiszen gonoszsága nem csak nekem,
de gyermekem élete nyugalmaát vette el!

Uram, kérlek, bocsáss meg,
tudom, vétettem ellened!
Bocsánatod nélkül nyugalom nem lelem.
Kérlek, igazítsd el védtelen sorsát gyermekemnek
és fogjad mindig szorosan a kezem,
mint tetted eddigi életemben;
adj erőt most is, hogy mit rám mértél,
ha nem is türelemmel, de elviseljem.

1947.11-12. ZAVAROS ÁLOMRA ÉBREDTEM

ÉJSZAKA zavaros, rémes álmot láttam. Talán azért, mert kicsit később vacsoráztunk? „Hekus Döncivel” és Gyurkával egy hegyről lefelé jövet, a bokrok közül gyanús alakok lestek ránk, el akartak fogni minket. Visszafordultunk, próbáltunk menekülni.

A vőlegényem előtt szaladt, én nem bírtam, csak a kezemet nyújtottam feléje, de nem várt meg.

Később egy kertben találtuk magunkat, őt megint verték, de én nem tudtam rajta segíteni.

Ez az álom talán azt vetítette elénk, hogy nem vagyunk egymáshoz valók. (Sajnos, bevált!)

Utána egy sovány, csapzott kiscicát kínoztam (én, a nagy állatbarát!), mintha mindennek az lett volna az oka. Aztán megsajnáltam, lefektettem, és simogatni kezdtem.

Mindez olyan zavaros, érthetetlen, és nagyon kellemetlen volt, örültem, hogy már hajnali ötkor fölébredtem.

(Hekus Dönci Marosvásárhelyről ismerős diák, aki sérült lába miatt egylovas kocsival közlekedett az iskolába is azzal járt, de nem abba az iskolába, ahol én, csak baráti ismeretség volt köztünk. Furcsa, hogy most ennyi év után álmomban találkoztam vele.)

-_-

Sérültek sorsa... (megtörtént)

Gondolkodom sorsokon...

(2012. június 26)

Sérült-rokkant ül magában,
sötét, bezárt, szűk szobában.

Vajon miért büntetik?
– amiről ő nem tehet!

Éheztetik, fáj a gyomra,
meddig tartják ott, ki tudja?
Szabadságát ki hozza?
Zártságát titokba' tartva

rideg szobába bezárták,
'hol nagyon érzi árvaságát.
Gyomra korog, szeme könnyes,
nem evett, most nagyon éhes.

Jóemberek társasága
kellene, vigyázzon rája...
Megbüntetik szívtelenül,
s most hideg szobában ül.

Ki tehetne az ellen,
(hogy) született betegen?
Ki gondoskodik most róla,
mint kiskorában anyuka!

Édesanyja sem vigyázza,
nincs ereje gondozásra.
Otthon könnyei hullanak
fájdalmai el nem múlnak.

De eljő az a pillanat,
fia innen szabadulhat.
a Jóisten majd rátekint
úgy vigyázna rá megint,

mint kisgyermekkorában,
mamája meleg szobájában.’

Gondozóit Isten ostora
rút vétkeikért megtorolja,

szenvedésért elégtétel jár!
Zárkában ülnek nemsokára,
akik vele rosszat tettek.
Bűnbánatra lesz idejük,

tetteikért megbűnhődnek,
hogyan el ne feledjék sosem:
a Jóisten nem bottal ver!

Buday Attila festményei lányom nappali szobájában.

Szivárvány

(Prózavers, kislány koromban írtam; idézet naplóból)

Úrnapját ünnepeljük.

Szörnyű zivatar tört ki, csak úgy dörög az Ég, villámok cikáznak
köröskörül, zeng és félelmetes.

Ilyenkor irgalmatlan a természet ereje.

Amikor elcsendesedett a vihar, elővettem a könyvemet, címe:

A Természet csodái, ma már befejezem.

Mindig csodálom a természetet.

A mai eseményeket is, azt, hogy az egész világmindenségben
mi emberek milyen ícipici porszemek vagyunk!

És mégis – milyen nagyok lehetünk!

Most kezdem érezni, milyen rövid az élet.

Állandóan azon töröm a fejem, mi lesz belőlem?

Szeretnék iparművész lenni³

De ebben a megnyomorodott helyzetben lehet-e ilyenre gondolni?

Elképzeltem, hogy beálljak-e apácának? Nem, erről már letettem.

Sok minden szeretnék lenni. De ehhez rövid az élet.

Mihez kezdjek? Mi lesz velem?

Elhessegetem magamtól a gondolatokat azzal, hogy majd eldönthetem
érettségi után.

Ilyen gondolatokba merülve látom, hogy odakint kiderült az Ég,
kisütött a Nap és az udvaron túl, a friss esőtől csillogó zöld mező felett
gyönyörű szivárvány ragyog, mintha benne a szép magyar színek:
a piros-fehér-zöld – különösen megerősödött volna...

A fákon, bokrokon megvillanó esőcseppek csillognak
a ragyogó napsütésben.

Egyszerre elmúltak a kellemetlen gondjaim, mindjárt jókedvre derültem...

Oh, be szép ez a világ!

__*__

Tékozló gyermek

(2009. május 27)

Örömmel nézi bánatos arcod,

kedvét leli, ha vesztes a harcod.

Nem törli le szemedről a könnyet,
mindent megtesz azért, hogy könnyezzz.

Hogy mért' teszi jó érzéssel mindezt?

Gyermekként a lelke sok sebből vérzett.

³ Nemsokára jött a második világháború, ezért nem sikerült.

Igaz, nem mostoha, de mi az
mi őt ennyire elvadítja, bántja?
Büntetés a SORSTÓL, nem lehet más...
Ártatlan gyermeknek megbocsáss.
Istenem! – Kérlek, ne büntesd szegényt.
Mi más lehetne? Tán' hibás gént örökölt?
Segítség mindig jó, ha kéred,
ne feledd, oszlasd rossz kedélyed.
Hit-remény- szeretet éljen benned,
meglásd, mindjárt javulhat kedélyed.
Nézzél az égre, bizakodjál,
oszlik a felhő, süt a napsugár.

__*__

SZÉPEKET ÁLMODTAM

2016. november 4

Hajnalban felébredtem, mert érdekes álmom volt. Még csak hajnal lehetett, azért inkább igyekeztem még hamar elaludni. Utána megint folytatódott az álmom.

Gyermekkoromban egy kicsi faluban laktunk, ahol apukám tanított: nem csak az iskoláskorú gyerekeket, hanem a felnőtteket: férfiakat és nőket, meg a leventéket is oktatta.

A falu szép hegyek koszorújában épült, ahol legmagasabb épület egy kicsi harangláb volt, amit reggel (inkább hajnalban), délben és este is megkongattak, rendkívüli esetben (pl. ha valahol tűz ütött ki) vagy nagy zivatar közeledett és természetesen, ha valaki meghalt, a harang akkor is megkondult, utóbbinál egy másféle kongással jelezték a szomorú eseményt.

Egyszóval folytatódott az álmom: A községet valamilyen járművön (akkor még csak) lovas-fogattal vagy lóháton lehetett megközelíteni. Ugyanis a hegyek karéjában már csak gyalogolva, gyalogutakon lehetett néhány tanyára eljutni. Akkor a faluban is csak egyetlen kerékpár volt, az apukámé, és detektoros rádiója is csak nekünk volt, amit fülhallgatóval lehetett használni.

Csak évek után jelentek meg másféle „modernebb” rádiók, majd az egész egyszerű televízió, ami szintén egy volt az egész faluban. Azonban apukám felhasználta ezeket a különleges szerkezeteket a falusi emberek oktatásánál is; a televíziót bevitte az iskolába, és egy alkalommal, amikor bekapcsolták, éppen olyankor, amikor asszonyoknak tartott előadást; volt nagy csodálkozás.

Mindenki közelről nézegette a dobozt, csodálkozva, hogy férhet bele ennyi cigányzenész (akkor még nem volt ismerős a roma szó sem), éppen egy magyar-nóta hangzott hegedű kísérettel a dobozból...

Szerettem apukám előadásait hallgatni kicsi koromban is, persze este már nem leskelődhettem, mert korán mentünk aludni, akkor anyukám mesét mondott nekünk. Amikor apám az iskolában gyerekeket tanította, igyekeztem a szünetek alatt hátul, a vaskályha mellett lévő nagyobb diákok mellé elbújni.

Nagyon szerettem a történelem-órákat hallgatni és kedvencem volt a földrajz is, mert a falon nagy, embermagasságú földrajz-kép volt. A fal nagy helyét az a hatalmas színes térkép foglalta el, ahol meg lehetett találni sok mindent: földrészeket, hegyeket, folyókat, tengereket, országokat, városokat, mindent... Csöndesen, figyelemmel hallgattam, ahogy mutogatta apukám hazánk- és más területeken a folyókat, patakokat, tavakat, hegyeket, városokat.

Aztán délután, vagy amikor üres volt a terem, besomfordáltam, keresgélni kezdtem a térképen az apámtól, vagy társaságban hallott helyeket.

Később, amikor már bentlakásos középiskolába mentünk a testvéreimmel tanulni, nagyon sokat jelentett nekem, mert kíváncsiságom közben sok mindent megőrzött fiatal agyam. Egyik kedvenc tantárgyam a földrajz lett.

Nagy ünnepeken – akár hazafias, akár egyházi – ünnep volt, olyan előadásokat tartott az édesapám, amelyek bennem megmaradtak, mert ismerte nem csak hazánk, hanem a világtörténelem eseményeit is, úgyszintén a különböző világtájak nagyvárosait, hegyeit, folyóit, tavakat-tengereket; később, a kommunizmus idején kevés olyan remek előadást hallottam, mint akkor, kiskoromban, tőle. Akik akkor mondták a magukét, azokat hozzá nem lehetett hasonlítani; nem értettek hozzá.

Nagy kitérőt tettem, most jutott eszembe, hogy én az álmomról akartam beszélni. Apám volt az első tanítóm, és nagyon sokat tanultam tőle. Mindig nagy könyvtárunk volt, a 24 nagykötetes bordó színnel takart világ-lexikonokat is lapozgattam időnként. Kicsi koromtól kezdve, szerettem tanulni, különféle ismereteket gyűjteni. Nem mondom, hogy minden érdekelt, de a többi csak a középiskolában villant elő nekem.

Később általában azokat a tárgyakat tartottam nehéznek, amelyeket olyan tanárok tanítottak, akiknek a tantárgyát nem csak én, mások sem szerették. Ilyen volt pl. a könyvelés, mert a tanárunk – a lányokat mindig kigúnyolta.

A német nyelv mellett a francia volt kötelező, azonban Marosvásárhelyen helyette románul tanítottak azoknak, akik innen, a csonka hazából kerültek oda. A román tanár is udvariatlan, utálatos ember volt, az arcára rá volt írva a rosszindulat. Senkinek se tetszett morózus viselkedése az 57 diákos lányosztályban. Egyébként ott, nagyon jó tanáraink voltak.

Megint kitértem, pedig én az álmomról szerettem volna beszámolni.

Most következik: Álmomban a szülőfalum egyetlen útján figyeltem egy csoportra, akik a falu felé közeledtek. Gyermekkoromban kevés esemény történt, de ez olyannak látszott, ami érdekes lesz. Sötét, ünneplő ruhában több ember közeledett, lehettek legalább tízen. Amint közelebb értek, már látszott, hogy leginkább felnőttek, elől két fiatalember volt látható, akik mint a kiscsikók, gyerekesen viselkedtek.

Közelből már észre lehetett venni, hogy egyikük – nem is olyan fiatal, sötétkék kispapi ruhát viselt, szinte megdöbbenett, hogy ő és a társa nekem ismerős. Hi-he-tet-len, persze álmom: magam rájöttem a fényképekről – és egyéb tanulmányaimból, hogy a kispap nem más, mint Mécs László fiatal korában (akit én akkor nem ismerhettem), akinek egyik szép versét kívülről tudtam (Verni kezdem az aranyhidat). A másik fiú álmaimban kicsinek, ifjúnak látszó pedig nem más, mint Petőfi Sándor fiatal korában, akit ifjúkorában nem ismerhettem. A verseit mindig nagyon szerettem, sokszor, ha eszembe jut valamelyik, elkezdem szavalni. Időnként elgondolkodom, hogy valakinek álmában hogy juthatnak eszébe ilyen történetek?

Még nincs befejezve az álom: az álombeli vendégcsapat az iskola felé tartott. Kisült, hogy apukám hívta meg őket egy olyan alkalomra, amikor majd az ünnepély közben elhangzik apukám megzenésített indulója, és én fogom felolvasni, vagy szabadon elmondani mind a két ifjú – fentebb említett költő – versét is, ami nem zavart, mert mindig szívesen szavaltam verseket.

Annyit elárult apukám, hogy az ünnepély után nálunk lesz az ünnepi ebéd (ugyanis más lehetőség arra, a kis faluban nem is volt). Nos, ezért van olyan szépen elkészítve az ebédlőszoba az ünnepi nagyszála...

Anyukám nagyon jól süttött-főzött, és akkor már tudtam, hogy miért lesz ebédre finom tyúkleves, utána rántott-csirke, majd az én kedvenc tortám, a tornyos, mogyorós- csoki-torta! Hej! Ez a finom ebéd... örvendeztem!

De az öröm nem teljesedett be, mivel valaki túl korán telefonált, amire én felébredtem.

Annyit szeretnék elmondani, hogy az utóbbi időben a saját verseimet fésülgettem, korábbiakon javígtattam, innen jutott eszembe – álomban – a két író verse, mivel mások verseit is gyűjtöttem. Egyébként egy kék ruhát viselő kispapot ismertem Salgótarjánban a háború után, az illető később mégsem lett pap, felszentelése előtt kilépett, mert megismerkedett egy szép feketehajú nővel, akit feleségül vett. Az illető családjával a mi városunkba költözött, ahol ismét találkoztam vele, hosszú ideig Ő lett városunk hírneves gimnáziumának igazgatója, és az én lányom az ő lányával járt az általános iskolába.

Ő volt az általam ismert kispap (én mégis álomban Mécs Lászlót ismertem fel benne, akinek csak a verseit ismerem.)

Természetesen Petőfi is csak a versei által volt nekem ismerős. Sok szép versét kívülről még most is elmondom, ha a címét meglátom...

Eddig tart az álom!⁴

.-.-

⁴ A finom torta igazán fölséges receptjét pedig föltettem a Napvilágra a Süssünk-, főzzünk ízlésesen című kötetembe! A falusi asszonyok akkor csak süteményt süttöttek, azonban – mivel a tanító családját is meghívták, anyukámtól ezt a tortát kapták. A családunkban minden menyasszony ezt kapja a lakodalmas ebéd vagy vacsora után.

Elmúlt idők emlékei...

(2013. február 5)

Ha behunyom a szemem,
legkedvesebb emlékeim
jelennek meg előttem:

fehér babakocsiban ül,
a legkisebb szőke hajú
kedves kicsi gyermekem,

mosolyogva néz fel rám,
arca derült és vidám,
a szemében huncutság!

Kacagása messze hangzik,
szellő fújja dús haját
óh de jó volt, akkortájt!

Nem tudtuk, hogy mi vár ránk,
azt hittük, csak boldogság...
mégsem jött el vidámság!

Azért jó rá gondolni,
vissza ötven esztendőre,
mert itt vagyunk egykettőre:

élünk, bár nem vígadunk,
nehéz napokra virradtunk,
jó, hogy Isten vigyáz ránk!

MILLIÁRDOSOK...

(2018. május 31)

Ezt a nemrégén történt rettenetet feltettem a Napvilághoz: 2018. május 31-én, azonban később benézve már nem látom ott. Lehet, hogy ezt politikának tartják, azt itt nem szeretik, s talán nem engedik feltenni, mert azt a gazembert, akit megneveztem, talán sokan szeretik, pedig nem érdemli meg.

Én pedig fenntartom, hogy ez nem politika, hanem bűntény, és az igazságszolgáltatás is eldöntené...

Meddig mehetnek el a milliomosok és milliárdosok? Miért hiszik azt, hogy nekik mindent szabad? Példának hozom fel azt, ami megtörtént, s ami engem is érint sok emberrel-családdal együtt.

A jelenlegi milliomosok, vagy milliárdosok azt hiszik, hogy pénzzel mindent megtehetnek, ha kell, erőszakot is alkalmaznak. Most is valaki mit cselekedett? Több jelenlévővel együtt tudtam meg 2014. május 27-én, vasárnap.

Down-szindrómás fiam egy csodálatos szép helyen, erdőben épült kastélyban él egy idő óta, ahol sok-sok rászorult, szerencsétlen, beteg embert gondoznak, jól ellátják őket.

Istenostora jó nagyot csattantott, hogy talán ő is olyan tetteket engedélyez, ami velünk most történik... Ugyanis már Nógrád megyében ismétlődik ez, mivel egy hasonló betegotthont már kila-koltattak, – gondolom hasonló szép kastélyt, ahol szintén valamilyen betegségekkel élő embereket kezeltek. (A részleteket nem ismerem, hogy ott hogy történt.)

Mi történt? Viktorkánk milliomos veje – vagy megbízottja mindkét helynek főigazgatójával felvette a kapcsolatot, és a második rémtettre is, ráerőszakolták eme intézet igazgatóját, hogy a szerződést írja alá. Az intézet-intézetek főigazgatója nem tehetett mást, az erőszaknak engedett, hiába tiltakozott, mert megfenyegették, ha nem teszi meg. Ezért azokat a szülőket és gondnokokat igazgató értekezletre összehívta vasárnapra, 2018. május 17-re, hogy elmondja, mi fog történni a gondozottakkal...

Szinte hihetetlen volt számunkra, amit velünk közölt az igazgató úr. Ugyanis Orbán milliomos vejének megtetszett ez a gyönyörű, erdőben lévő kastély és ahhoz kapcsolódó épületek... Már hogyné tetszene, mert valóban csodaszép erdőben van, s meggyógyul az is, aki csak látja...

Az igaz, hogy némi összeget szánt erre, hogy építsenek egy-két épületet valahol, és oda pakolják majd ki a most ott élő szerencsétlen, beteg embereket, akiket most még itt gondozzák, kezelik, s ellátják, van köztük, aki kisgyermekkorától mostanáig ott él.

Határidőt is kijelölt, hogy a milliárdosok oda betelepvedjenek. Ők ugyanis úgy akarnak élni, mint valaha a hercegek, grófok, korabeli gazdag mágnások. Akik most ilyen ocsmány módon akarnak kastélyokban, palotákban lakni, mert gazemberek, hiszen rászorult beteg embereket telepítenek ki mostani otthonukból... A korabeli grófok, főurak ősei, szüleik kastélyában éltek, családjuk birtokában, nem másoktól aljas módon elzabrált helyeken. Miért nem lehet az ilyen tetteket megtiltani? Akinek pénze van, az nyugodtan megtehet minden aljasságot? Van elég hely az országban, ahol a mostani nagyurak építhetnének palotákat maguknak! Miért azt teszik? Talán így kevesebbe kerül...

Mért a rászorult, rokkant, betegeket kergetik ki megszokott helyükről? Normális körülményeket kell hazánkban is teremteni, ilyen tetteket a milliárdosoknál is be kell tiltani! Ugyanis abból az összegből, amit most kap majd az intézet építésre, biztos vagyok benne, hogy szegényes körülmények közé kerülnek a gondozottak, és az erdő egészséges tiszta levegőjét mások fogják helyükön élvezni. Azt viszont sohasem fogom megérteni, miért lehet annak, akinek annyi pénze van, csak azért szabad-e büntetlenül minden aljasságot véghezvinni? Akik ott voltunk azon az értekezleten, többen sírtak, s szinte megrémültünk mindnyájan. Azóta aludni se tudok. Nem vagyok benne biztos, de hasonló intézet talán négy volt eddig a megyénkben, kettő most pórul jár, de ha azok, akik ez ellen tehetnének valamit, nem állítják le ezt a gazembert, akkor talán mind a négy kastélyban élők így járnak.

Kérem, az erre illetékeseket, járjanak el megfelelő helyeken, s állítsák le a kezdeményezőket, szerintem bíróság elé kell vinni az ügyet minél előbb – írtam és küldtem megfelelő helyre. Amennyiben szükséges az illetékes nevét, munkahelyét, sőt, még ehhez kapcsolódó több szükséges adatot beszerezem, ugyanabban a kisvárosban lakunk, ajánlottam az igazgató úrnak is. Kérem, – mert Önben eddig mindig bíztam –, segítsen, nem csak engem, mivel sokunkat érinti ez a rettenet.

Tiszteletteljes üdvözlettel: Teljes nevem.

(Nyugdíjas koromtól fogva író és költő; vannak komoly hazafias verseim is). Eddig nem tudtam, hogy küldhetek Önöknek is ezekből, amelyek ünnepélyekre nagyon megfelelnek.

..*

Imádkozom és gondolkodom

(2011. augusztus 10)

Ülök magamban, a csendet hallgatom,
jó nekem egyedül, mert gondolkodom.

Élni oly jó csendben, béke-ségben,
ha szeretet kísér utamon engem,
de ha árnyékként kísér,
úgyis kell fogadnom.
Szeretet útját járom,
ezért élni – oly’ jó!

Imádkozom minden reggel és este
ilyenkor érzem, nem vagyok egyedül,

mert Istennel beszélek,
csendes béke vesz körül,
imám magam mondom.
Ő meghallgat mindenkor
tudom, figyeli életem
s szeret, ezt érzem.

Nem esem túlzásba; nem válhat – tudom –
minden valósággá, ha ábrándozom.

Magánytól te se félj,
gondolkozzál csendben
vedd magad körül
nemes gondolattal.
Ne félj, mert akkor
magányos nem leszel!

Megtaláltalak, már nem vagyok egyedül
álmodunk ketten, mindig itt vagy velem.
Veled álmodom
csendes békecsendesben,
imádkozunk együtt
minden este s reggel,
Istennel beszélünk,
ki meghallgat minket.

Csend és béke vesz körül mindkettőnket
kettőnk imája már megnyitja az Eget.

Beszéd a jelenlévőkhöz
(2017. november 12. Kisbárkány)

Szeretettel köszöntök minden kedves embert, a falu vezetőit, minden itt lakót, a MAGYAROK VILÁGSZÖVETSÉGE Alelnökét, Bottyán Zoltán urat, és kedves rokonaimat, minden vendéget, akik eljöttek ide azért, hogy a kiállítással emlékezzünk egy olyan ember-ről, aki a második világháború után eljött ide, ebbe az akkor még kicsi községbe, ahol nem volt iskola, nem volt tanítás, neki kellett megszervezni és elkezdni a tanítást, hogy oktassa a diákokat, és a felnőtteknek tanácsokat adjon.

Szívvel-lélekkal fogott a nem könnyű munkához, erős akarattal hitte, hogy jól el tudja látni a feladatát.

Amikor Apám – valamikor régen – eljött elfoglalni munkahelyét, az Ebhát-tetőn, megállt és körülnézett, előtte gyönyörű táj terült el.

Szemközt a völgyben elnyúlva apró falu, közepén zsúptetős harangláb emelkedik ki az apró házak közül.

Gyönyörködött a szép látványban, azt hitte, a szeme káprázik. Más ez a hely, más a táj, mégis ismerős...

Messze innen, ezer kilométer távolságban, a Görgényi-havasokon, túl, a Hargitán, a Háromszéki havasok lábánál megbúvó kicsiny falu képe (Páva) jelent meg előtte, ahol 1894. december 15-én látta meg a napvilágot, ott a település egyik házsora fenyvesek közé ékelődve, az égis nyúló hegyek lábánál várja vissza idős édesanyja a nagy, a kerttel körülvett házában.

A katonaságtól tartalékos főhadnagyként szerelt le. Szenvedései, kitüntetései is hiábavalónak bizonyultak, mert szűkebb hazáját, Erdélyt ismét elszakították Magyarországtól.

Nem mehet haza, a Székelyföldre, ahol szerettei élnek, ahol az alapfokú iskolát elvégezte. Székelykeresztúron, ahol barátok tanítottak, ott folytatta tanulmányait, és megszerezte a tanítói diplomát. Nem mehet vissza, – magyar tartalékos katonatisztnek ott már nincs keresnivalója. Oklevelén alig száradt fel a tinta, amikor kitört az első világháború, és iskolatársaival együtt önként jelentkeztek hadi szolgálatra. Hét éven át végzett hadi-szolgálatot. A SORS elűzte Erdélyből, életét megváltoztatta.

Nem bír belenyugodni abba, hogy a háborút végigharcolva, katonáink hősiezen, győztesként küzdöttek; ő is kitüntetésekben részesült. (Azok egy részét most a kiállításon megtekinthetik.)

A trianoni „békeszerződés” megfosztotta az országot területének nagyobb részétől, őt pedig szülőföldjétől, édesanyjától, testvéreitől választotta el.

Romba döntötte elképzeléseit; hét év kihagyás után nem mehet mérnöki pályára, ahogy tervezte.

Ide jött a frontról, a csonka országba, kórházi kezelésre, hogy a hadi koszt miatt elszenvedett gyomorbántalmait gyógyítsák, majd nővéréhez Aszódra ment. Még nincs állása, nővére üzemeiben hasznosította magát, neki, 22 helyiségből álló ház épült, azokat gépekkel szerelte fel. Tejüzemet létesített, azt modern gépekkel felszereltette.

Megvetette alapját virágkertésznek és méhészetnek, rövid időn belül **sok pénz** került Mari néni zsebébe.

A haszonból a nagy, **saroképületre** emelet került, ott alakították ki a nagy lakást, hét szobával.

A földszinten, tejüzem, pékség, és élelmiszerbolt van.

Ma már nehéz lenne számokban kifejezni, hogy mindez milyen jövedelmet hozott akkor a nővérének.

Tovább már nem maradt ott, állás és kenyérkereset után nézett, hogy a leendő családjának a megélhetését biztosítsa.

Székelykeresztúron szerzett oklevelével tanítóként akart elhelyezkedni. Hamarosan kézhez kapta kinevezését, a Nógrád megyei Kisbárkányba, ahol az első általános iskolát neki kellett megszerveznie. (Ki gondolta volna akkor, hogy húsz évig majd az lesz az otthona?)

Apám gyalog jött munkahelyére, az Ebhát-tetőn megállt, látta leendő otthonát, ahol majd élni és tanítani fog. A táj megnyerő. Előtte kanyarog az egyetlen faluba vezető út, a domboldal egyik oldalán sima, zöld rétben folytatódik, közepén fűzfák árnyékában kispatak folydogál.

Kisebb-nagyobb kenderáztató tavacsok tükröződnek a lenyugvó nap fényében. Három oldalról gondozott, színes, keskeny földcsíkok a völgyben, látszik, hogy szorgalmas kezek munkálkodnak a határban.

Kisbárkányban születtem, nagyon régen, itt nevelkedtem és addig, amíg középiskolába mentem, itt éltem szüleimmel és három kedves fiútestvéremmel.

Attól fogva már sok víz lefolyt a Dunán, és a közeli Zagyva folyón is. Ebben a faluban kedves, tisztességes emberek laktak akkor is, valamennyien katolikusok.

Itt nem loptak, nem csaltak az emberek, de nagyon sokat dolgoztak.

Megértettem, mennyi kemény munkát kell elvégezni, aki a határokat megműveli, ezért mindig tiszteltem a földmunkával foglalkozókat (Munkaidő: hajnaltól – éjfélig, tavasztól ősziig).

Akik Apámnál tanultak, mindenkit megtanított arra, amit elvártak tőle. De nem csak a fiatalokat, hanem az ismétlő-iskolásokat is tanította, a legjobb tanulókat pedig előkészítette, és ajánlotta, hogy tanuljanak tovább középiskolában; ezen kívül leventékkel is foglalkozott (a Tóthegyen).

A falusi emberek, akiknek télen már több ideje van, ők is szívesen összegyűltek az iskolában, ahol édesapám előadásokat tartott nekik a kért témákból.

Közölte velük a híreket, mert akkor csak neki volt egy kicsi detektoros rádiója. Utána egyszerű televíziót is szerzett, s gyakran bevitte az iskolába. Sokan csodálkoztak, hogy abból emberhangokat, híreket hall, és időnként zene is szólt belőle.

Az asszonyok is szívesen jöttek, nekik is tartott édesapám előadást, és amikor meghallották, hogy a televízióból csodálatos cigányzene szól, egyikük azt mondta: hogy fér el ilyen kis dobozba annyi cigány?

Nagyon jól értett a tanításhoz, eredményes volt a munkája.

Jól értett sok mindenhez, ezért a tanítás mellett megbízta őt a Tanfelügyelőség, hogy más helyeken ellenőrizze a tanító társai munkáját.

Nagy kertünk volt, ott először egyből, később száz kaptár méhessel foglalkozott a nagykertben, azon kívül a sok szilvát aszalva arra használta, hogy a bentlakásos iskoláknál eladásra felajánlotta, mert a fizetése nem fedezte a kiadásokat.

Itt tanított apám vagy 20 évig, amíg egy időre visszakaptuk Erdély egy részét.

Akkor apám, mivel – négy gyermeke tanult már különböző helyeken, középiskolában, – kérte, helyezték lehetőleg Erdélybe, korabeli otthonához közeli faluba vagy városba, tanítani, ahol a gyerekei helyből járnának iskolába.

Az embereknek nem nagyon tetszett, hogy elment a faluból. Minden gyereke, mi is mind itt Kisbárkányban végeztük el az első négy-öt osztályt, majd utána bentlakásos középiskolába mentünk.

Apánk igazságos volt, szigorú, velünk sem kivételezett, sőt, többet várt tőlünk.

Utána kerültünk más-más középiskolába: jó alappal indultunk.

1940. karácsonyán csodálatos ajándékot kapott Apuka, postás hozta kinevezését Marosvásárhelyre.

Ott a nagyvárosban többféle középiskola volt, ahol válogathattunk, hogy, melyiket választjuk és jobb volt otthonról járni, mint internátusban élni, távol a szülőktől.

Gusztai bátyám a legidősebb, ő Miskolci tanítóképzőbe tanult, Pista Jászberényben, utána Marosvásárhelyen folytatta, és ott kapott diplomát. Bandi öcsém velem együtt a Pásztói középiskolába járt akkor, mindketten külön bentlakásos internátusban; én akkor ott az utolsó évet végeztem, ő Jászberényben kezdte a tanítóképzőt, utána Marosvásárhelyen tanult, de neki hiányzott még két év, ezért amikor a front miatt visszajöttünk, Jászberényben fejezte be az utolsó évet, ahol fáztak és éheztek. (Kutyavilág volt az!) Akkor én már dolgoztam, apuka is megint iskolát szervezett Bede-pusztán, ahol egy ideig kevés lett a fizetése, egyébként ez mindenkinél így volt. Majd két év után Szirákra helyezték át igazgatónak 24 tanerős iskolába; szép és jó lakásuk volt ott, és a fizetésből már be tudtak rendezkedni.

Onnan ment apuka nyugdíjba, és átkötöztek Balatonakarattya-üdülőtelepre, még időnként több évig ott is hívták kisegíteni az iskolába, és ő a munkájáért minden kitüntetést megkapott, – mivel már nagyon gyenge volt – a legutóbbi kitüntetésre én kísértem el Győrbe.

Mikor egyedül maradt, akkor írta a sok regényét, és apánkat hazahoztam magamhoz, mert már egyedül nem tudta magát ellátni. Bár csak több ideig is kibírta volna, nagyon szerettük őt.

Én mindig szeretettel emlékeztem a nagyon kellemes gyermekkoromra. Három fiútestvéremmel jártuk az erdőket, minden fát, bokrot, forrást ismertük, sokszor szüleimmel kirándultunk. – Akkor nem kellett semmitől, senkitől félni.

Mindig mindenféle érdekeset, mondásokat, időpontokat, stb. gyűjtöttem. Később is, már nyugdíjas koromban ezeket az emlékeket leírtam. Megtanultam a normál írógépek után a számítógépen is írni, – pedig a gépírás nem volt kötelező sehol, s mert lehetőség volt rá, én megtanultam, és jegyet is kaptam rá. Azóta ötven kötetem van fent a világhálón, a Széchényi könyvtárnál lehet olvasni, www.mek.oszk.hu beütésével, és írói nevemmel, ami Finta Kata. Egy újabb kötetet is elküldtem már, nem tudom, mikor fogják elkészíteni, mivel ott is sok kötet vár kiadásra. A jelenlegi kötetem az 52. lesz. Még most is írom édesapám vagy harmincöt kisregényét a saját gépembe, amit ellátok borítókkal és szerkesztve egyenként továbbítom a Széchényi könyvtárba, (egy jó közepes bőrvönd telve van vele), amit egy kis írógépen írt meg.

Most azokat én írom át a számítógépbe, és megszerkesztem köteteknek, már 6 db-ot töltöttem a MEK-hez, ott lehet olvasni szintén a fenti jellel, és Finta István névvel, ki lehet emelni. Sok mindent tudnék még mondani, szüleim házasságáról, családukról, életünkről, majd arról, hogy amikor a második világháború frontja közeledett Marosvásárhelyre, akkor Apámat és legidősebb bátyámat már behívták, aki 3 évig ette az orosz fogság keserű kenyerét.

Utolsó nap, 1944. szeptember 10-én ültünk fel az utolsó, menekülteket szállító vonatra, mert a front közeledett, nagyon közelről hallatszott a moraja. Azt hittük, hogy néhány nap alatt Budapestre érkezünk, de október 6-án érkeztünk meg a romba dőlt Budapestre; amikor megláttam a romokat, sírva fakadtam.

Másnap ültünk a vonatra, és Tar községig vonatoztunk, s ott már várt ránk a család kétlovas hintója, azon érkeztünk Lucfalvára

A pap Evangélikus családjánál szálltunk meg egy hétig, akik nekünk Nagybárkányba foglaltak le egy szobát.

Akkor a körjegyzőség ott volt, és Pityuval két hónapig ott dolgoztunk, amíg a front minket itt is utolért.

Kisbárkányból Piroska tanítónő szintén hazamenekült a front elől a szüleikhez. Ezért mi átmentünk Kisbárkányba, mert ott üres volt a tanító-lakás.

Ugyanis a nagybárkányi jegyző, aki kilenc ökrösszekérrel nyugatra indult, és az ottmaradt bútorával berendezték a lakást, legalább az is megmaradt nekik. De a cselédlányát egyedül otthagytak, anyukám megsajnálta, mert már nem mehetett haza, az Alföldre, legyen nálunk, amíg a front tart. Kisbárkányiakkal megbeszélve, átköltöztünk a majdnem üres tanítói lakásba.

A front érkezését én a konyhaablakból néztem, hogy ugrálnak le egy a Luca család padjáról, kis létrán az iskola udvarára, vállukon elzabrált falusi ágyterítőkkal, és mindent láttam és leírtam, hogy kezdődött a faluban második a front.

Pityu testvérem pedig, ahogy elmúlt a front, illetékesekkel megbeszélve, azt az évet sikeresen letanította, hogy a gyerekek ne veszítsenek el egy évet.

Ő Marosvásárhelyen, az utolsó napokban kapta meg a tanítói diplomáját.

Azonban aranyművesnek is kezdett tanulni, utána nem tanított sehol, mert az arannyal jobban szeretett foglalkozni.

*

Itta az idő, hogy befejezzem; köszönöm, hogy meghallgattak, köszönöm, hogy Apámat tisztelik, hiszen a község díszpolgári címét is megkapta.

Ezen a napon a község vezetői kiállítást szerveztek neki, és az igen tisztelt, a MAGYAROK VILÁGSZÖVETSÉGE elnöknek is megköszönöm.

Sok mindent tudnék még mesélni, de átadom a szót másoknak. Ha kérdezni akarnak tőlem bármit, majd külön szólhat nekem, rendelkezésükre állok. Az internetre feltett kötetekben sok érdekeset olvashatnak, nem kerül pénzbe, csak időbe!

Fogadják szeretettel a köteteket, amit hoztam, sajnos, csak ez az egyetlen kötetem, amely nyomdában készült. Nem volt több pénzem a sok kötet kinyomtatására, azonban elolvasható bárkinek az Interneten, a www.mek.oszk.hu oldalán. Belépés Finta Kata lánykori nevemmel. Köszönöm, hogy meghallgattak!

A jó Isten áldja meg mindnyájukat!

* * *

.

„Hiszekegy

Hiszek egy Istenben

Hiszek egy hazában

Hiszek egy isteni örök igazságban,

Hiszek Magyarország feltámadásában!

Amen.”

Új Magyar Hiszekegy (Prózavers)

Az én hitvallásom

2010. május 19

Hiszek egy igazságos Istenben.

Hiszek benne, mert megteremtette a valamikor tejfel-mézzel folyó gyönyörű szép Nagy-Magyarországot.

Hiszem, hogy ezt Ő nem felejtí el! Hiszek az egyetlen, bennünket befogadó Hazában, ahol fűzfák árnyékában patakok csordogálnak, vizüket nagy folyókba gyűjtve viszik tovább a tenger ölelő karjaiba...

A zöldellő lankákon és erdőkben őzikék és nyuszik futkosnak, fák ágain mókusok ugrándoznak, madarak dalolnak és fészkelnek, s költik ki fiókáikat...

Ahol a tavakban ficáncoló halak élnek, a réteken tarka virágok nyílnak, a legelőkön hatalmasra nőtt, páratlan nagy, fehérszárvú magyar-marhacsordák legelésznek.

A Nagy-Magyar-Alföld hatalmas síkságain aranyló búzatáblák kalászeit lengeti a szellő, melengető napsugár érleli, s abból sütik a páratlanul finom kenyeret, amilyen sehol sincs a világon...

Nemzetünk hírneves tudósai világhírű találmányokkal ajándékozták meg az emberiséget.

Írók, költők és művészek különleges alkotásaikkal elismerést szereztek itthon és a nagyvilágban.

Munkásaink gyárakban és földeken szorgalmasan végzik fáradságos feladataikat. Városokban és falvakban élő szegények-gazdagok, idősek és fiatalok valahányan áhítják a békességet, hogy munkájukat nyugalomban végezzék.

Ifjaink abban reménykednek, hogy tanulmányaikat befejezve, mindnyájan a haza javára fejthetik ki megszerzett tudásukat.

Kisgyermek a játszótereken vidáman kergetőznek, s mi higgyünk abban. Mire felnőnek, gyűlölködés helyett újra szeretet él minden ember szívében...

Hiszek Istenem örök igazságosságában.

Hiszem, hogy e sokat szenvedett nép sorsát jobbra fordítod és bűnbánó nemzetünk keserveit elosztatod.

Hiszem, hogy végre örömet és békességet hozol a sokat szenvedett embereknek.

Amen!

Mai miatyánk!

(2008. június 9)

Jó Atyánk!

ki vagy a magasban,
a felhők fölött trónolva,
letekinthetnél néha,
szerény hajlékunkra.
Beengedhetnél minket
gazdag paradicsomodba,
ami nekünk is nagyon
jó lakhelyünk volna.
Ahogyan Te óhajtod
úgy szeretnénk élni,
de a tőled kapott erő
ehhez nem elegendő.
Miként isteni erénnyel,
az égieket mind elláttad,
bennünket miért nem áldasz
meg legalább reménnyel?
Kérünk, add meg nekünk,
a Földön élő embereknek,
hogyan legyen egészségünk,
mindenkor békességünk.
Legyen meg nekünk
az italunk-ételünk,
minden egyes napra,
ne csak ünnepre.
Ne feledd el, kérünk
emberi mivoltunk,
hogyan teremtményedként
gyakran vétkezünk.
Ha hozzád fohászkodunk,
s tehozzád könyörgünk,
könyörületesen nézd,
hogyan szívből imádkozunk.

Számtalan bűneinket
tudom, megbocsátod,
akkor mi is úgy teszünk,
ha vétenek ellenünk.
Kísértésben elfeledjük,
mit kellene tennünk,
ha gonosztól megvédsz,
minden szerinted lesz!
Akkor elmondhatjuk,
hálaimáinkban, hogy
mi mindig azt akarjuk
amit Te, mindenkor!
Mindörökké úgy legyen!
Amen!

ELÉGEDETTSÉG?

Visegrád, Gizella-telepen, 2015-ben

Ilyen elnevezésű nyomtatványt kapunk, ha Gizella-telepen vagyunk, hogy a kapott kezelések után jobban érezzük magunkat. Jó nevet adtak neki, de csak akkor igazi, ha valóban elégedettek lehetünk azzal, amit kapunk akár szóban, megértéssel; pénzzel megtoldott elhelyezéssel, s főleg amit értünk tesznek értékes hozzáértéssel, s főleg az elvégzett kezelésekkal. Már negyedszer jöttem ide pihenni.

A bajaim miatt eltűnni kényszerült fájdalmaimat enyhíteni kellene, sőt – a korábbi éveket tekintve – nyaralásként is tekinthettem volna, ha az a „volna” most ott nem lett volna...

Örömmel jöttem, azt hittem, hogy most is kellemes és jó lesz, mint máskor. De csalódnom kellett; ismerős kedves nővérek éppen ebben az időben mentek szabadságra és csak egyikükkel találkoztam talán kétszer, mivel éjszakás műszakra beosztották. Amikor megláttuk egymást, örömmel összeöleleztünk.

El kell mondanom, amit most át kellett élnem, mivel ezeket nem akarom örökké magamban hordozni. Alig telt el két nap érkezésemről, észrevettem, hogy idén minden más lesz, mint volt eddig. Ugyanis nem orvos vett fel, aki mindenről érdeklődik bajaimról és megkérdezi, milyen segítségre van szükségem, stb. Most egy ifjú nővért bíztak meg ezzel, déltájban, ahogy megérkeztem. Nem is volt vele semmi gondom, amikor felírta az adataimat, de feltűnt, hogy pl. állapotomra és arra, hogy szükségem van-e segítségre, arra nem volt kíváncsi.

Az is furcsán hatott rám, hogy most engem nem vizsgált meg egyik orvos sem, (kivétel az, hogy Korpos doktor úr már első nap érdeklődött hogylétem után, és a múlt évben operált kezemet megnézte.

Magammal vittem az utolsó évekből a kórházi anyagokat, amit átadtam neki, a múlt évben hozzá tartoztam, amikor kézműtétem után mindjárt Gizella-telepre fölvettek; megígérte, hogy átnézi, s utána visszaadja. Sajnos, ő csak néhány napig látogatott, utána szabadságra távozott, s a dosszié nála maradt.

Talán azért, mert nem orvos végezte a felvételemet, azért történtek körülöttem kellemetlenségek, s amiért hamarabb hazajöttem.

Már az első napokban kezdődtek a bajok, mivel két új nővér dolgozott, általában ők egymást váltották, akik engem a múlt évekből nem ismerhettek.

Amikor tőlük valami szívességet kértem (bár nekik az kötelesség lett volna), szinte lázongtak ellene, amit kértem tőlük, mindig nemleges választ kaptam. Olyan kérésekről volt szó most is, amit eddig mindhárom évben teljesítettek, mert nekik azt előírták.

Most annyi volt a rövid válasz: „Meg tudja maga is csinányi!”.

Ezért aztán – mert nem kaptam meg a nekem fontos segítséget, amit otthon is megkapok fokozottan – kezdett fájni a lábam, állandóan és jobban fáj a derekam is, a csípőm és a vállam. Ráadásul naponta háromszor is felment a vérnyomásom a durva elutasítások miatt (otthon csak teliholdkor és az időjárás front idején fordul elő, s akkor se mindig). Arra gondoltam, miért egyszerre engedik el a komoly és hozzáértő nővéreket, akik munkájukat szó nélkül, természetesen végzik el, s olyanok helyettesítik őket, akik ehhez a munkához nem értenek, s az ott kezelt bajait semmibe veszik.

Felhozok néhány példát, amiket elszenvedtem:

Első este a térdkenőcsöt a nővér behozta a szobába, átadta a dobozt, hozzá egy kendőt meg papírt, ami hozzá kellett, s felszólított, hogy „kennye be maga, meg tuggya csinányi!”.

Kértem: legalább mutassa meg, hogy kell. Megmutatta és valahogy bekentem. Mindez furcsán hatott rám, mivel ugyanezt a korábbi a nővérek ügyesen, gyorsan elvégezték, zavart ez a viselkedés és éjszakára fölemelkedett a vérnyomásom majdnem 180-ra. Elláttam magam, ahogy otthon is szoktam, s megvártam, amíg leszállt a szokott mértékig.

Hajnaltól pedig – hogy miért nem tudom, mert nem volt értelme – az éjszakás nővér jött fölébresztetni, holott látta este, hogy ébresztőórát vittem magammal, és azt felhúztam félhétre, mert reggel fél nyolckor kezdődik a vízi-torna. Nos, ha nem akarták lemosni, akkor miért kellett hajnali fél hatkor engem álmomból felverni?

Igaz, múlt években váltás előtt azért ébresztettek föl, hogy lemosás a sűrű kenőcsöt a lábamról, most azonban a nővér csupán fölébresztett, de azonnal fordult, és kiment a szobából. Vártam rá, azt hittem, csak valami sürgősebb dolga van, utána mentem, kértem, hogy tisztítsa le, mert nem tudok annyira lehajolni. Azt válaszolta: „Meg tuggya maga is csinányi!”.

Én pedig nem tudtam magam lemosni, valahogy zuhanyrózsával megpróbáltam, de sikertelen volt a sűrű masszát eltávolítani a térdeimről és a lábamról.

Azonban az üzenetet nem úgy továbbította, ahogyan kértem, hanem kiforgatva: „Nem akar lemenni a vízi-tornára!”

Ezt déltájban a gyógytornásztól tudtam meg, mivel feljött a majd' mindennapi gyógytornára!

De nem csak neki, hanem a főorvos-asszonynak is így hozta tudomására, amit én csak később tudtam meg.

Következő nap is szintén megint úgy történt, mint előbb. Azt hittem, én naiv, hogy talán meggondolta magát és le akarja mosni, a megtagadott munkát el akarja végezni.

Korahajnalban megint ébresztett és ismételte: „Meg tudja maga is csinányi!” Majd hozzátette kéretlenül is: „a fécslit se fogom feltekerni a lábára!”

Rendben, köszönöm! Valahogy mégis le kell szedni térdemről a kenőcsöt. Sajnos a fürdőszoba hiányosan készült, s nem ilyen bajokra, mint az enyém (a padló csúszik, a zuhanyrózsát kézbe kell venni, de messze a kapaszkodó, s egyébként sem tudok lehajolni), ezért tengernyi vizet kell pocsékolni, s kimegy a folyosóra is, amit a nyílás nem bír elnyelni (én pedig fizetős helyemen élvezem mindezt)! Nehéz lemosni térdemről a sűrű kenőcsöt, pedig a térdeimen már vörös a bőr.

Ilyenek körülmények és a goromba viselkedés miatt már nem érzem jól magam, elhatároztam, hogy többé nem kérek a nővérektől segítséget. Ketten hárman beszélhettek össze, akik tönkretették a napjaimat! Elhatároztam, hogy nem maradok itt négy hétig, hiszen a kevés kezelést sem kaphattam meg ilyen környezetben! Megpróbálok beszélgetést kérni a Főorvos-asszonytól, mert már eltelt több mint egy hét, ezt tovább nem tudom eltűrni!

S ha nem lesz sikeres, inkább telefonálok, s amint lehet, hazamegyek!

Így lett, a következő viziten szóltam neki, hogy fogadjon, s mondta, hogy délután üzen, mikor lesz rá ideje (épp a két érintett nővér volt vele, összenéztek). Délután sokáig vártam, már esteledett, amikor ő jött be a szobába. Egyedül voltam, elmondtam neki, mik történnek naponta.

Amint láttam, mintha kételkedne a szavaimban, s inkább a nővérek bejegyzéseinek hinne. S olyanokat mondott, amit én nagyon jól tudok, pl. saját érdekem, meg kell tennem mindent, amit elbírok... S azt is, hogy neki ahhoz kell alkalmazkodni, amit a nővérek följegyeznek (s rámutatott a kezében lévő jegyzetre).

Majd azt is említette, milyen rossz most az egészségügy helyzete, nehéz nővéreket kapni... s ha sok a munka, félni kell, hogy elmennek... Mindez nem vigasztalt engem. Mintha megérezte volna Mária, a jelenlegi szobatársam, hogy segítenie kell...

Belépett a szobába. Olyan érzésem volt, hogy hallotta a Főorvos-asszony utolsó mondatát, kéréstlenül is mondta: „Főorvos-asszony, én bizonyítom, hogy amit a nővérek előadtak Önnek, az nem igaz!

Mi nagyon jól elvagyunk ketten, egymást nem zavarjuk, s miért gondolják azt, hogy engem zavarna a szobatársam?, és tanúja vagyok szobatársam panaszainak.”

Ekkor már kissé elgondolkodva, egész másként látta a helyzetet, s azt mondta: Ami történt, megtörtént, legyen a múlt, új időt kezdjünk! A kezelésekkal kapcsolatban is döntött: A térdemre kapott kenőcsöt másikkra cserélte, amihez nincs szükség segítségre, mert a bőr beszívja, lemosni nem kell.

Ezek után – gondolom, eligazította az ügyben illetékes nővéreket, hogy a szükséges segítséget megkapjam. Érdekes, ezek után kissé másként viselkedtek, s legalább időnként a fáslit a térdemig föltekerték nekem.

Sőt, azt is elértem, hogy utána a vérnyomásom se ugrott föl naponta. Ezért úgy döntöttem, nem utazom haza, de csak háromhétig maradok, nem négyig. Persze, én továbbra se kértem tőlük csak annyit, ami legszükségesebb. Most legalább megjegyzések nélkül tették dolgukat, amiért a fizetést kapják!

Otthon azonban sokkal több segítséget kapok, mint itt. Ennek nagy az ára! A lábam naponta borogatással és fáslival betekerik nekem talptól végig, segítséggel, most annak hiánya miatt a derekam-csípőm és főleg a jobb lábamon fájdalmaim egyre erősödtek, sokszor éreztem, hogy ennek nem lesz jó vége, lábamon alig tudok már megállni.

Már sajnáltam, hogy nem a tolószéket vittem magammal, csak a két botot és azt a tolókát, annak a kosarába be tudtam tenni azt, amit vinni kellett a vízi-tornára, vagy esténként a könyvemet, tarokkárttyát, s némi édességet. Már arra gondoltam, hogy nem tetszett a nővéreknek, hogy én egész nap nem feküdtem ágyban, hanem ahová lehetett, bármilyen nehezen, de elmentem magam.

Azt pedig nem tudták, hogy nekem ágyban feküdni se kényelmes, éjszaka is többször fölébredek, s akkor lábmozgásokat végzek, kicsit meg kell mozgatnom; állni se tudok néhány percnél tovább, s nem sorolom, mert egész nap és éjjel is egyfolytában derék- és lábfájdalmat érzek. Ma már július 3-a van, péntek, fogynak a napok, telefonon megbeszéltem a hazautazást, hétfőn jönnek értem.

Most is, mint szoktuk, legalább kétszer visszafelé átlépjük az országhatárt. Nagyon szép az út, a Duna-kanyar, mindig élvezettel nézem a szép vidéket, körben mindenütt a csodás-magas hegyeket.

Itt, Gizella-telepen gyönyörű a park, a magasba törő fák, a százféle fenyő... a gondozott virágok és eddig megszámlolva vagy tíz cica, „akik” a parkot díszítik. Kata lányom hozott nekik eledelet, még van nekik belőle kétnapi adag.

Lányom szokott meglátogatni, de most messze van, a Magas-Tátra hegyeit járja társasággal négy napig. Itt jó az idő, a nap bőséggel vetíti ránk a meleget, de fenn a hegyekben lehet, hogy hideg van. Biztos vagyok benne, hogy ott is készülnek képek és majd küldi nekem e-mailben a csodás felvételeket, hogy legalább így gyönyörködjek a szép helyekben, amerre járnak.

Utolsó vasárnap két diplomás felnőtt unokám meglátogatott. Ilyenkor vendégeimnek félretetetek ebédet, sokáig maradtak, jó volt velük lenni.

Amikor az idén ide jöttem, napokig senkit sem találtam a nagyteremben. Az itt gyógyulni vágyók nap közben is csak a büfét látogatták főleg délután, kezelések után.

Egyik nap a hosszú folyosón két bottal sétálva, keresni kezdtem a rómi-partnereket.

Néhány ismerőssel találkoztam. Így találtam ismét kártya-partnerekre, s ezután estefelé együtt szórakoztunk. Azóta nagyteremben három asztalon is folyik a játék, mások meg nézik a tévét sokszor olyan hangosan, hogy zeng tőle a terem.

Hoztam magammal könyveket, amit pályázaton nyertem azt is és magazinokat eleget, olvastam is, de esténként az időmet jól esett társaságban tölteni, s mi többen römivel töltöttük az időt – zárásig! Ugyanis tíz órakor a folyosói nővérek dolga szólni, hogy villanyoltás lesz, de mindig megvárják, hogy a kártyapartit még befejezzük.

Több új ismerőssel-baráttal találkoztam; van, akinek majd küldök a megjelent kötetemből, több ismerőssel, s szobatársammal cserélünk címet, telefont, hogy egymással kapcsolatot tartsunk.

Csupán megjegyzésként jegyzem meg: Elégedettség-nyomtatványon minden gondomat leírtam, hogy okuljanak belőle.

Fölteszek egy kérdést: kik vannak nálunk az országban becsületesen munkálkodók közül – úgy megfizetve, ahogyan kellene – (kivéve a misztériumokba munkálkodókat), közel sem úgy, mint több nyugati országban? S ha úgy lenne, akkor lehetne válogatni a munkát keresők között, s az oda nem való egyéneket el lehetne feledni. Hazaérkezésem után benéztem a postámra, sok levelet kellett átnézni, amelyikre kellett, válaszoltam. Júl. 22-i kelettel, 27-én érkezett egy hivatalos levél a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal (hosszú) Jogi Főosztály (hosszú) Osztályától. (Most megint minden állami hivatal Nemzeti lett, emlékezem rá, akár a kommunizmus első idejében.)

Nos, a levél tájékoztat róla, hogy az „NRSZH H. II. fokú orvosi bizottsága az Ön vizsgálatát lakhelyén, ill. a megadott tartózkodási helyén fogja elvégezni 2015. augusztus 6-án. Ez pedig azzal jár, hogy át kell néznie a temérdek orvosi leletet, zárójelentéseket. Sok időt vett igénybe, mert mindig valahova kérik, s a rendezés elég sokáig tartott. Mindjárt e-mailben kértem Gizella-telepet, hogy küldjék el az orvosnak átadott dossziém tartalmát, a sok orvosi leletet, amit átadtam nekik áttekintésre, de ő néhány nap múlva szabadságra ment, ezért nem kaptam vissza.

Most néhány nap múlva postán küldték vissza nekem. Arra nem gondoltam, hogy ilyen gyorstempóban elkészíti a Főorvosnő a zárójelentést, amit én nem vártam meg, de az is benne volt a küldött nagy borítékban. Mondhatom elámultam, amikor elolvastam.

Tekintettel arra, hogy a Gizella-telepi orvosom még mindig szabadságon van (telefonon mondták, mikor kértem az iratokat), ő érdeklődött a hogylétem felől: az operált kezeim zsibbadnak-e? Szerencsére, jó hírrel szolgáltam, hogy ott minden rendben, a klaviatúrát tudom kezelni, és a zsibbadás megszűnt. A főorvosnő pedig engem nem vizsgált meg, sőt, a viziteken is a szobatársaimmal foglalkozott...

Ezért sokat nem várhattam tőle.

De azt mégsem gondoltam, hogy képes volt arra, hogy múlt évi zárójelentések nagy részét bemásolta, sőt – mivel az iratok között volt tavalyi kezelőpapír, rajta feltüntetve, hogy akkor milyen kezeléseket kaptam – azokat is kimásolta.

Mivel ebben az évben kevés kezelést kaptam: gyógytornát-
ágyban, vízi-tornát, mágnes ágyat, ritexet és a térdemre kaptam
fájdalomcsillapítás céljából kenőcsöt.

Utóbbinál a nővérek a fontos segítséget elmulasztották, többször
meg se kaptam, de nem csak ehhez, hanem az öltözéshez-mosdáshoz
némi segítség is elmaradt, és többször kimaradt a gyógykenőcs is.
Mivel látható, hogy kevés a kezeléseik száma, ezért bemásolták a
zárójelentésbe a múlt évben az operált kezeim miatt kapott kezelé-
seket is. Pedig jó lett volna, mivel az operáció miatt kissé ügyetlen
lett mindkét kezem. Annak örülök, hogy legalább a számítógépet jól
tudom kezelni, hiszen otthon azzal foglalom el magam.

Mondhatom, ebben az évben a Gizella-telepen csupán a diétás
koszttal voltam elégedett, mivel a fizetős helynél is sok minden
hiányzott. Mozgáskorlátozottaknak pl. a fürdőszoba nagyon hiányos,
ahol én tisztálkodásomat magam nem tudtam ellátni.

Nos, azért nem volt nekem most kedvem tovább is ott tartózkod-
ni. Ezért a Zárójelentést olvasva őszintén kijelentve, megbotrán-
koztam. Elhatároztam, hogy amint kissé leülepszik bennem, kérni
fogom, hogy változtassa meg.

Most röviden csak a következőket jegyeztem fel:

Már rá se gondolok, mikor jönnek oly szívesen ide, mint
korábban? Óh, én balga, ráadásul mindezért még fizettem is!

Arról nem is írtam, hogy a postán küldött Zárójelentést semmire
nem használható, mert abban is olyan olvasható, ami nem igaz,
példák:

„Deréktáji fájdalmak jelenleg alsó végtagjaiba nem sugároznak.”
Honnan vették? Tőlem senki meg nem kérdezte! Vagy: „Szédülés
ritkán fordul elő.” Minden vérnyomás emelkedésnél, ami bőven
előfordult majdnem két hétig szédültem!

„Hosszabb távú járásai nehezített”. Ez is helyesen: mindig
nehéz!” Mert nem vagyok jobban, alig bírtam magam itthon helyre-
hozni, még a vérnyomásomat is. Az egyébként úgy is kevés kiírt
kezelések helyett pedig a múlt évben kapott kezeléseket is beírták,
hogy többnek látsszon, mint ahogyan tették.

Ugyanis véletlenül a múlt évi kezelőlap is ott volt a dossziémban,
abból emelték ki, ami jó lett volna, ha igaz lenne.

Elképzelni nem tudom, hogy honnan szedték a következőt:

„A komplex rehabilitációs kezelés hatására fájdalmai mérséklődtek, izület-mozgások könnyebbé váltak, izomzata erősödött, járástávolsága nőtt.” Három lépést se tudok már tenni bot nélkül. Alig álltam a lábamon, alig vártam, hogy itthon végre visszajussak a korábbi állapotomhoz. Nagyon sokat romlott az állapotom, mozgásszervileg és a vérnyomásom miatt is!

.

Eltörött...

2014. május 9

(Távollétem félig-igaz története időmértékes versben elbeszélve.)

**

Igen, eltörött, de nem a hegedűm,
mint a dalban, hanem a lábam!
Megírom én versben, nevesetek engem...
Duna mentén jártam, eltörött a lábam.
Rég' nem járt arra még senki,
kétségbe-esetten csak ültem
én a csupasz földön!
Igaz, voltak fájdalmim, de valahogy kibírtam...
Fogom a telefont, hogy hívjak segítséget,
de azon csak üzenetet látok,
mert tölteni kellene.
Mit lehet most tenni,
talán csak várni...

Ülök a hideg földön, töröm a kobakom:
mért nincs az úton most forgalom?
Miért? Miért? – kérdeném, de nincs kitől!
Csak azért nem jár senki az úton,
mert mindenki vagy otthon,
vagy kirándul!

Jóval később, arra jár egy ember,
huncutul felém mosolyog, tudja, ki vagyok!

Felemel, leporol, majd leterít egy plédet,
az árokpartra ültet.

Előveszi mobilját, kér segítséget.
Nemsokára jön a mentő, ők is ismerősök,
nem csak most jártam úgy,
hogyan eltörött a lábam!

Mentősök szakszerűn végig-tapogattak,
majd elindultak velem az ismert helyre:
Visegrádi- Gizella-telepre.

Ismerős ott minden, úgy éreztem,
már vártak rám, hiányoztam.
Jött az orvos sleppjével,
lábamra gipszből szobrot emeltek,
aztán ágyba dugtak, hogy jól aludjak.

Álmomban nem fájt a lábam,
cigány-zenére keringőt jártam.
Felébredve sok ismerős állt körül.

Ők azok, mikor itt vagyok,
velük vívok rómi-kártya csatákat.

Most is csak azért keresnek,
szót sem szólva, látom, a zsebből
előhúzzák a kártyát, már keverik,
s kezdődhet a rómi-kártya-parti.

Még egy hét se telt el,
lecserélték lábamról a gipszet.

S én igyekeztem hamar
kimenni a parkba.

Szép tavaszi időben, már zöldellnek a fák,
alattuk mindenütt sok virág...
bokrok alatt ott vannak a cicák.

Ők a park őrei, és díszai.
Amikor ott vagyok, mindig követnek,
mert jól ismernek, most is elkísértek.

Időközben tizenkettőre szaporodtak,
de most mind jóllaktak,
étkezés után tele pocakkal mosakodnak!
Visszafelé se maradtam egyedül,
egész a kapuig hűséggel követtek.
Nos, ezért szeretek én
megpihenni a Gizella-telepen.
-_-

Mi várt engem itthon? Az én virágaim...

Leírom, hogy ne csak kellemetlen híreket örökítsek meg. Fiam sok mindent elrendezett, a virágaim gyönyörűen virítanak. Mind a négyszínű leander tele van virággal. Egyik oldalon a rózsaszínű és a fehér virágok egymásba érnek. A pirosnak és a sárgának pedig virágai szintén egymás mellett gyönyörködtetnek. A muskátli is nagyon sok virágot hozott.

Fiam gondosan öntözte őket, amit meghálálnak. Érdekes, hogy a bordó, cinóberpiros és a kétféle rózsaszínű muskátlik egy-két év múlva átveszik a piros színt, de mindegyiken meglátszik az eredeti színe, azt a színt kissé megelevenítik. Ha kinézek az ablakon, olyan, mintha kertben lakték.

Az Ipoly felőli oldalon pedig a nagy fehér nyírfa dús ágai között megint egy madár-pár rakott fészket. Sűrű lombjai közt költötték ki fiókáikat. Azon az oldalon – mivel a fa árnyékot tart, ott nem tartok virágzó növényeket, mert kevés lenne a napsütés részükre, ezért földig érő aszparágusz-sor közt fehér-zöld csíkos virágcserepeket rakott közéjük, ami nagyon jól mutat. A bejáratnál lila színű virágok lógnak hosszan, azoknak apró, szintén világosabb lila virágai vannak. Élvezet a növényeket minden nap figyelni, talán azért szépek, mert megcsodálom s gondozom őket.

Amikor Katica lányom meglátogatott, fényképeket készített a folyosón és az erkélyeken lévő virágokról.

Egyiket a képernyőmre kiraktam, hogy gyönyörködhessen benne.

Bemutatok néhány képet, azokból is, mindet a lányom fényképezte és küldte nekem.

A virágok a tetőtérben telelnek, majd áprilistól október elejéig pompáznak az erkélyen, szobákban...

****_****

Vigasztaló szavak Zsuzsának

Első versem:

Balassagyarmat, 2002. május 16

Mikor olvasom szomorú soraid
szívem megtelik irántad részvétellel.

Kérdelem magamtól és Tőled:
mért adod föl minden reményed?

Hisz' az élet telve minden széppel,
nézz körül gondosan, hittel és reménnyel.

*

Mosollyal, ha lépdelsz göröngyös utadon
mindenki meglásd, örömmel fogad,
szomorúságod utána örökre elmarad.
Számodra is tartogat sorsod még örömet,
csak vedd észre; ne figyelj a múltat.
Néz mindig előre, s feledd el a rosszat!

*

Ha esténként fáradtan megpihensz,
majd magadban imáid mondod,
boldogság tölt el, szívedben érzed:
lám, ez a nap is szép volt!
Hidd el, álmod is szebb lesz,
belátod, érdemes még élned!

*

Szeretettel küldi Neked virágcsendélettel: Kata

*A Magas-Tátra virágai
Buday Katica fotója*

ELMÉLKEDÉS ARRÓL, HOGY CSAPNAK BE MINKET?

A novellákat olvasva, író társaim és olvasóim véleménye:

1. H. Andrea: Mindenki tudna mesélni. Igaz csak hallottam, hogy anno hogy sepregették a pénzt az utcán, s aki zsákokkal is vitt haza annak is azt mondták inkább kenyeret hozhattál volna. Aki dolgozott gyárakban az pedig mesélhetne... mindig egy leemelt termék a polcra mesélhetne, nem a rajta feltüntetett dolgokról. Talán jobb is annak, aki nem tapasztalta meg a szalagmunka szépségeit.

Válasz: Írod, hogy mindenki tudna erről mesélni... Sajnos tudom. Nekem az a véleményem, hogy ezeket nekünk is, a leendő „híres” (ne-he-he) íróknak kötelessége lenne feltárni, és tiltakozni hasonló esetek miatt. De most az emberek hallgatnak, sokan félnek, mintha bűn lenne szólás szabadsága! A korabeli időről, amit érintettem, nekem közvetlen ismereteim maradtak meg.

2. ISTVÁN: Bármilyen szemüvegen keresztül nézeget az ember, nemigen láthatja rózsaszínben azt, ami a nagyvilágban és körülötte történik. Legalábbis nekem ez az érzésem, és bizony eléggé ritkán csálnak meg érzéseim. Általában csak a csomagolás az, ami minőségi.

Válasz: Bármilyen szemüvegen néz az ember, nemigen láthatja rózsaszínben azt, ami a nagyvilágban és körülötte történik. Nekem ez az érzésem, és bizony eléggé ritkán csálnak az érzéseim.

Általában csak a csomagolás az, ami minőségi.

3. BÖDÖN: biztos, hogy különböző rafinált módokon akkor is „sikerül” emelni az árakat, ha semmi nem indokolja, illetve, ahogy írod, ugyanolyan áron adni a silányabb árut, mint a jót. Ez burkolt áremelés, és Kínában akasztás jár érte.

Válasz: Sajnos, mostanában sok mindenről lehetne szatírárt is írni... A rózsaszín szemüveget Istvántól kölcsönöztem.

Pontosan eltaláltad, hogy ez nem leárazás, hanem burkolt áremelés. Azt írod, hogy Kínában ezért akasztás jár, mit mondjak? Ha nálunk is utánoznánk, akkor mindenhol a sok-sok, főleg élelmiszert forgalmazó üzleteknél sort állnának már az akasztófák.

Korábban nálunk szigorúbb volt az ellenőrzés, ennyi hibára nem tudok visszaemlékezni.

4. P. JUDIT: Nagyon egyetértek az írásod minden szavával! Kezdve azon, hogy a Magyar Élelmiszerkönyv amit megenged az élelmiszer gyártóknak, az már a bűncselekmény kategóriája az én szememben. Érdekesebb, mint egy krimi, hogy mi számít még gyárthatónak, eladhatónak, ehetőnek...

Válasz: Mondhatom, szomorú igazság, hogy az embereket hogy lehet becsapni. Pedig vannak erre külön, ha nem is cégek, mivel az polgármesteri hivatalokhoz tartoznak, ha tudom most is, mert amikor ott dolgoztam, akkor oda tartozott, minket is időnként felkértek próbavásárlásokra.

A kakaó ügyet is saját bőrömmön tapasztaltam, és sokan nem is tudják, mennyire becsapták. Úgy híresztelni, mintha egy jó terméket leáraznak (de miért tennék?) és eladni olcsóbban... holott a termék gyengébb minőségű! Csúf szóval illetve: disznóság! Ha magam vásárolhatnék, ezt nem hagynám annyiban, mert korábban én elég gyakran használtam azt a bizonyos kötetet, ahová be lehetett írni a hibákat, stb. S arra mindig válaszoltak is. Sokan nem használják, mindent elhisznek, csak olcsóbb legyen!

5. EGY KÜLSŐ OLVASÓ ÍRTA: Nagyon jó, hogy kiírtad magadból, mi az, ami bosszant, mert így legalább nem üli meg a gyomrod! Csak éppen az a baj, hogy azok az üzletemberek nem szeretnek olvasni, tisztelet a kivételnek, csupán a pénzt számolni... Magam is sokat gondolok a forint értékének csökkenésére.

Őszintén mondhatom, hogy félek, nehogy úgy járjunk, mint a pengő esetében. Szüleim mesélték, sőt van olyan régi pénzem is, amin már billiók számok vannak, csak az értékük semmit nem ért.

Válaszom: Szüleid által Te is ismerheted a valamikor értékes és jó pengő használatát. Sajnálom, hogy kidobáltam egy alkalommal, mert mint írtad, nekem is volt belőle bőven, amit bemutatnék. A pengőnek is annyi nulla volt a vége, hogy egy teljes pengő elejétől a szélessége végéig értek a nullák.

Végül már alig értek valamit, csak filléreket.

Én akkor kerültem első évben hivatalba dolgozni, és egy havi fizetésem a bátyám kivitte a piacra, és egy aktatáskába belefért, amit kapott érte.

Szerencsém volt, hogy nemsokára megjelent a Forint, amivel rendbe jöttem, mert szép fizetést kaptam. De akkor az jött, hogy pénzem volt bőven, de termékek nem volt sem ennivaló (azokat is jegyre kaptuk), vagy se ruhaféle, amikor vártam az első gyermeke-met, alig tudtam egy nyári ruhára való anyagot beszerezni. A baba-ruhákat is én és anyukám varrta és/vagy kötöttük. Persze, amikor elindultak a gyárak, mindenféle, akkor már lehetett lassan mindent kapni.

Nos, ezt a cikket 17-ikén egy íróklubba tettem fel január 17-ikén, ahol alkotó: 1430 és olvasó: 367 iratkozott be. Ennek ellenére jellemző, hogy az íróklubunk alkotói még mindig félnek, ilyen témákhoz kifejezni a véleményüket, ugyanis előírás, hogy nem szabad politizálni, Isten őrizzen attól, hogy valaki kritizálja az ország helyzetét, a vezetőket, s csak jó szót lehetne írni a jelenlegi helyzetről, és nagyjainkról! Főleg a fideszesekről csak jókat lehet nyilatkozni!

Ezért írtak ide csak öten, azonban külsősök több mint százan olvasták, ami viszont jó jel, ébredeznek az emberek!

Sokszor álmodom, és nem egyszer előfordult, hogy pontosan megálmodom, ami beigazolódik.

Most is, amikor a cikket az íróklubba föltettem, az esti hírekben hallottam arról a témáról, láttam az üzletekben azt a bizonyos kakaót is, többször is megismételve, és a hír bemondója közölte, hogy csapnak be engemet, amit én előzőleg megírtam!

Akkor értettem meg, hogy mi is történik most, hogy Ausztriába jobb minőséget visznek, s ugyanolyan címmel, itthon rosszabb minőségben kell fogyasztani. Aljas disznóság, hogy ilyen engedélyeznek! Ennél az időnél, ami most, Orbán-kormányzása alatt sokkal rosszabb, mint a rettenetes negyvenéves kommunizmus alatt történt. Ugyanis én azt is átéltem, és az 1960-as időtől kezdve kezdete volt olyan időnek, amikor látták, hogy nem lehet tovább tartani azt a rendszert, és lassan, de biztosan emberségesebb élet kezdődött.

Akkor azért imádkoztam, hogy a rendszerváltásnál Németh Miklóst válasszák meg, aki sokkal jobban értette volna, hogy kell egy országot kormányozni... Sajnos, nem így történt, és igazam lett, mert akik akkor elfoglalták helyeket a minisztériumokban, igaz, jót akartak, de ők se nagyon értettek a gazdaság, az ország jövőjét megalapozni.

Mivel a címe: Hogy csapnak be minket? Én azon csodálkoztam, hogy azonnal nem törölték, hanem otthagyták. Azonban jellemző, hogy csupán a fent jelzett négy alkotó és egy olvasó (külső) mert ilyen témában nem sokan merik kifejtetni a véleményüket. Mit jelent ez? Sokan vannak még mindig, akik ebben az országban félnek nyilatkozni! Nagyon szomorú...

Én hat éve féltem csak, de nagyon, amikor az Orbán kormányt megszavazták az emberek. Éreztem és tudtam, hogy megtanuljuk, hogy veri az Isten az embereket! Sajnos, félelmem beigazolódott. Azonban és soha és senki előtt nem hallgattam el, ha valami nem tetszett. Sajnos évek hosszán sokan nem mertek nyilatkozni... Talán most, amint érzem, kezdenek az emberek ébredezni! Több hazafias versemben írtam olyasmit, hogy ébredjünk! De olyan téma senkinek nem kellett, pedig nagyon is nagy szükség lett volna arra.

El ne feledjem: O. Viktorkával is álmodtam már háromszor, az első volt a legjobb (mert róla még álmomban se tudok látni, mondani vagy gondolni sok jót), mivel egy körbekerített részen, kalappal a fején, olyan korabeli falusi ember fekete-ruhájába öltözve, a földbe volt ágyazva derékig!

Sose tudom elfeledni azt a látványt!

_

LAKODALOM (Időmértékes vers)

2015. január 22

Esküvőre készül egy szép leány,
nyoszolyó lánya lesz fél világ...
Kozmetikus készíti orcáját
haját fényezik, fodrozzák.
Sóhajtva könnyezik anyuka,
óh, ne sirasd, hagyd abba.
Örülj, mert leányod most boldog,
emlékszel-e még, neked milyen volt?
Nem csak ti készültök e nagy napra,
a fél utca vár a kalandra!
Menyasszony csipke-álom ruhája,
vőlegényé, mint korabeli huszáré...
zsebében csipke keszkenő,
piros rózsaszálat tűz mellé.
Leendő pár még külön áll egymástól,
majd a templomban találkoznak.
Épp most járt le a homokóra,
készülni kell sietve templomba...
udvarban vendégek sorfalat állnak,
hegedűjét prímás kezdi pengetni,
templomba leányát büszke apa vezeti.
Menyasszony fején hófehér koszorú ragyog
hosszú csipkefátyol kúszik utána,
kíséri koszorúslányok hada
égszínkék fodros csipkeruhájuk,
mint réten pompáznak tarka virágok,
két oldalról a fátyolra vigyáznak.
Menyasszony édesanyja törli könnyét
összegyültek szívében az emlékek...
Megszólal a templomi orgona,
ünneplőbe öltözött menet halad előre,
apa átadja leányát a vőlegénynek,
ketten egymás mellé lépkednek.

Arcukon boldogság pírja ragyog,
szorosan egymáshoz simulnak,
a kezük összeér titokban.
Amikor a gyűrűt ujjukra húzzák,
boldog csókkal köszöntik egymást.
Lélekben már összetartoznak,
hűséget esküdtek egymásnak.
Ki tudná azt most megjósolni,
boldog párra milyen napok virradnak?
A homokóra pontosan számlálja a napokat,
boldogság kísérje útjukat.

****_._****

FORINTUNK

Beke Károly írta, de jó, ha tudjuk.
A Forint születésnapját ünnepeljük augusztus 1-én,
ez akkor vasárnapra esett

1946. augusztus elsején vezették be hazánkban a forintot hivatalos fizetőeszközként, azóta sok különböző bankjegyet és érmét kellett megszoknunk. Bár egyelőre nincs terítéken hazánk csatlakozása az euró-övezethez, de az meglepő lenne, ha megérné a százéves kort az új magyar forint.

Nem a jelenlegi az első magyar forint, hiszen Károly Róbert már az 1300-as években aranyforintot veretett. Az elmúlt évtizedekben néhány érme és bankjegy kikopott a forgalomból, a helyükre mások jöttek, ma például már nincs fillérünk, van viszont helyette például húszeszesünk.

1945-46-os hiperinflációt követően vezették be hazánkban ismét a forintot hivatalos fizetőeszközként, ugyanis a pengő annyira elértéktelenedett, hogy nem volt érdemes használni a nagy címleteket. Az átváltáskor egy forint 400 kvadrillió pengőt **(29 darab nulla a négyes után)** ért, ez is jól jelzi az átváltás szükségességét. A közel-múltban egyébként az amerikai CNBC tévécsatorna készített egy összeállítást a világ legnagyobb hiperinflációiról, melyből kiderült, hogy **ezen a téren a mai napig világbajnokok vagyunk**. 1946-ban a forint bevezetése előtt egyetlen hónap alatt 13,6 billió százalékos volt a pénzromlás hazánkban.

A forint kibocsátásakor még arany-alapú pénz volt. 1 forint 0,0757575 gramm aranyat ért, 1 kiló arany 13 210 forintnak felelt meg. A forint váltópénze a fillér lett, de ez 1999 óta már nincs forgalomban. A forint aranyfedezete 1982-ben megszűnt. Az aranyfedezet hátterét kezdetben az úgynevezett aranyvonattal 1946. augusztus 6-án nyugatról hazahozott mintegy 30 tonnányi jegybanki aranykészlet adta.

Bár az új valuta elvben aranyalapú volt, forgalmi aranypénzt nem vertek. Az aranyvonattal még a Szálasi-kormány próbálta a szovjetek elől nyugatra menekíteni az ország értékeit a háború utolsó évében, többek között aranykészletét, azonban az amerikaiak lefoglalták a szerelvényt és hadizsákmánynak minősítették azt.

A vonaton szereplő műkincsek és értékek egy része tárgyalások után került vissza ide, 1946-ban ide, Magyarországra. Az első magyar pénzérméket 1946-ban készítették el 2, 10, 20 fillér és 1, 2, 5 forint címletekkel. Ezt az érmesort kisebb változtatásokkal és bővítéssel (50 fillér, 10, 20, 50, 100, 1000 forint) egészen 1989-ig verték. Az infláció miatt a rendszerváltozásra a kétfilléres szinte teljesen kikapott a használatból, de hivatalosan az is 1990-ig volt fizetőeszköz. A rendszerváltozást követően a teljes forintsort lecserélték jelképesen az új idők szimbólumaként. Erre azért is szükség volt, mert megváltozott hazánk címere is, így mindenképpen új bankjegyeket és érmeiket kellett volna készíteni, akkor pedig már a külsőt is megújították. A filléreket 1999-ig fokozatosan vonták ki a forgalomból. Az első bicolor (kétfajta fémből készült) érmét, a jelenleg is forgalomban lévő százforintost 1996-ban verték. 1998-ban kivonták az addigi 200 forintos érmét, melynek 1992-es évfolyama máig legendás, ugyanis a hírek szerint „túl sok” ezüstöt tartalmazott, ezért többet ért kétszáz forintnál.

A 92-es kétszázásokat gyűjtők és ötvösök ma is jóval névérték felett vásárolják meg. 2008. március 1-én kivonták a pénzforgalomból az egy- és kétforintos érméket, mivel ezek kicsapódása több milliárdos költséget okozott az évek során a jegybanknak.

A nem 0-ra vagy 5-re végződő árakat kerekíteni kell, aminek szabályairól a kormány törvényt hozott. A máig utolsó pénzcseré 2009 nyarán történt, amikor az addigi papír kétszáz forintost felváltotta a jelenleg használatos bicolor érme.

A jelenleg forgalomban lévő bankjegyeket Vagyóczky Károly grafikusművész tervezte. Papírjuk a Diósgyőri Papírgyárban készül. Méretük egységesen 154 mm x 70 mm. Érdekesség, hogy a horvát 2 kunás érme és a magyar 10 forintos érme súlya, alakra hasonló, emiatt a horvátországi parkoló-automáták összetévesztik e két érmét. A horvát parkolási cég vezetője elismeri, hogy többször találtak 10 forintos érméket az automátákban.

Ez a magyar leleményességre utal, hiszen két kuna jelenleg nagyjából hetven forintot ér a pénzváltóknál. A forint 2008 februárja óta rugalmas árfolyamrendszerben, szabadon lebeg, ez a korábbi sávos rendszert váltotta fel. A sávos rendszer megakadályozta a forint nominális felértékelődését, fontos eszközétől fosztva meg a Magyar Nemzeti Bankot az infláció elleni küzdelemben.

A döntéshozók ezért léptek vissza egy az euró bevezetésétől távolabbi, de a monetáris politikát nem zavaró rendszerhez, amelyet egyébként a régió más államai ekkor már sok éve alkalmaztak. Meddig marad meg a forintunk? Meddig marad meg a forintunk?

Az elmúlt években több céldátum is létezett az euró bevezetését illetően, a legelső tervek szerint 2007-re kellett volna lecserélnünk a forint a közös valutára. A jelenlegi kormány óvatosan kezeli a kérdést, hiszen egyelőre nem határozott meg hivatalos céldátumot. A közelmúltban Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter egy rendezvényen 2018-2020 körüli időre tette az euró bevezetésének lehetőségét.

Erre a kérdésre egyelőre nehéz válaszolni.

Hazánk ugyan 2004 óta az Európai Unió tagja, így előbb-utóbb be kell vezetnünk az eurót hivatalos fizetőeszközként, egyelőre azonban messze állunk az úgynevezett maastrichti kritériumok teljesítésétől, ami előfeltétele lenne.

Én azt mondom, hogy már éppen ideje lenne, mert a kezdetben értékes forintjaink nagyon, de nagyon sokat romlottak!

Amit bizonyítani tudok a háztartási füzetemben, mivel a nagyobb értékű vásárlásokat, csekkek árát abba írom be minden hónapban.

_

FURCSA, ÉRDEKES VERS

Napvilágos kolléganő írta, a Távirat című prózáját
Vicces, mert ő versbe szedte, nekem nagyon tetszik. Íme:

TÁVIRAT:

Esik, fúj.

Csöpög a mennyezetről a víz a nagyszobában.

A TV-n nincs jel.

Hullik, ázik a dió.

A baromfik gubbasztanak, a macskák nőnek és édesek.

Kezd hideg lenni.

Glédában a mosatlan.

A férjem pénteken érkezik.

Ma reggel kicsit magamra találtam.

Nem tudom meddig tart, igyekszem.

Nálad?

*

AZ ÉN VÁLASZOM:

Didergek, nálunk nincsen fűtés.

Reszket a kezem, kiesett belőle a ceruza,
pedig éppen most akartam egy szép novellát írni.

Nem tudok táviratszerűen, röviden írni!

Lehet, hogy ez nektek nem hiányzik.

Akkor is rossz hideg szobában irkálni!

Tőled is várunk hosszabb prózát.

Majd azt is elolvassuk, lassan, jókedvvel.

Jó a táviratod, szeretettel olvastam.

*

Formára vers, és próza is lehet.

*_*_*

ELSŐ GYERMEKEM SZÜLETÉSE

Őrangyalom 1.

(Részletek Életem regénye 8. fejezetéből)

1. Kopogtat a gólya

1950-et mutatott a naptár. Évvégéhez közeledve, orvosi vizsgálatra mentem, úgy éreztem: kopogtat a gólya. Mi ketten nagyon örültünk az eseménynek, de elhatároztuk, egyelőre titokban tartjuk, legfeljebb anyukámmal osztom meg az örömhírt. Attól féltem, hogy ebben a környezetben csak újabb bonyodalmakat, zavart keltene, amit kerülni igyekeztem.

Új helyemen hamar beilleszkedtem, az Acélgár után, megismerem a kollégákat, szorgalmasan dolgoztam, amiért itt is megbecsültek. A cég többek között háztartási eszközöket, edényeket forgalmazott. Termékeiből az ott dolgozók kedvezményesen vásároltak.

Minden hónapban igyekeztem a saját háztartásomhoz szükséges eszközöket: kisebb-nagyobb zománcozott serpenyőket fedővel, merőkanalakat s egyebet beszerezni, majd később, amikor már nyilvánvalóvá vált a baba érkezése, megvettem a fürdető edényt és egyéb szükséges holmit.

Várjuk a babát. Férjemmel együtt én, és szüleim is, szeretettel vártuk a kis jövevényt, lázas izgalommal készülődtünk érkezésére. Gyurka azonban egyelőre nem szólt nekem apám leveléről, akkor még én se tudtam róla. Ezért nem is sejthettem, hogy fogadta, azt sem, hogy családtagjaival kiértékelték-e, vagy megtartotta magának a benne foglaltakat.

Anyukám sok szép babaholmit kötött, én igyekeztem mindent beszerezni, ami akkor bizony nem volt könnyű feladat. Nem úgy ment, hogy bemegyek az üzletbe, ott kiválasztom a babakelengyét, kifizetem és hazahozom, utána már csak ki kell mosni. Nem bizony. Akkor olyan világot éltünk, hogy aki dolgozott, pénze lett volna rá, de áruhiány lévén, sok mindent csak nagyon nehezen lehetett beszerezni, abban az időben néha még a fizetésének elköltése is gondot jelenthetett (főleg akinek sok pénze volt).

Munkahelyemen sokáig észre se vették áldott állapotomat. Sógornőm pedig gondoskodott arról, hogy sose legyen nyugalmam.

Márpedig az idegesség a legjobb fogyókúra, ezért most is olyan karcsú, nádszáltermet voltam, mint korábban. De legalább bent az irodában jól éreztem magam. *(Fényképen: a rozoga ház előtt én.)* Már hat hónapja hordtam szívem alatt magzatomat, amikor ismerőseim, kolléganőim szóvá tették, milyen jól nézek ki, nem vagy már olyan sovány, mint amikor megismertünk. Akkor mondtam el nekik, mi az oka, és nem akarták elhinni, hiszen a terhesség jelei még csupán annyiban mutatkoztak rajtam, hogy teltebb lettem, pár kilót magamra szedtem. Azonban lassan kezdett gondot jelenteni számomra, hogy a meglevő ruháim hamarosan szűknek bizonyulnak, nem kell hozzá sok idő, és „szélességében ki fogom nőni” valamennyit. Igen ám, de az anyag megvásárlása ugyanúgy gondot jelentett, mint a babakelengye beszerzése. Mit fogok magamra venni? Elhatároztam, hogy ehhez, Salgótarján legilletékesebb NAGYSÁGÁNAK segítségét fogom kérni. Meg tettem nyomban.

Felvettem a telefont, kértem az Iparcikk Nagy-kereskedelmi Nemzeti Vállalat igazgatóját. Bemutatkozás után elmondtam, hogy én, áldott állapotban levő szorgalmas dolgozó nő, olyan helyzetbe kerültem, ha nem segít hozzá, hogy ruhaanyagot kapjak, szégyenszemre maholnap nem tudok megjelenni munkára, mert a meglevők nem jönnek rám, s ruha nélkül pedig – enyhén szólva – furcsa látványosságot nyújtana megjelennem az irodában.

Kolléganők, akik körülöttem voltak, mondhatom, pukkadoztak a nevetéstől, mikor meghallották a szöveget, és szerencsémre, az igazgató „elvtárs” barátságosan fogadta furcsa előadásba csomagolt kérésemet, és azt válaszolta, nyugodtan menjek el a nagyraktárunkba, azt válasszam, amelyik tetszik.

Nagyon megörültem, már másnap siettem elintézni a dolgot.

Legnagyobb meglepetésemre kisült, hogy a cég raktára jelenleg a Ferences atyák templomához tartozó, volt egyházi kultúrterem, ahol annyi kedves összejövetelen – kórus-próbákon, kongregációs délutánokon, karácsonyi vásáron, stb. – vettem részt! Annyira megdöbbenett ez a tény, hogy sírva fakadtam, miközben a ruhám anyagát kiválasztottam. Az ott dolgozók nem tudták elképzelni, miért könnyezek. Elhárítottam kérdésüket, azt mondtam, örömben sírok, hogy végre lesz kismamaruhám!

Egy vékony, fehér pamutanyagot vásároltam, amit nagyon finom, vékony vonalkákból rajzolt minták díszítettek. A varrónőm csinos ruhát varrt belőle. Ideje is volt, mert nagyon forró nyarat éltünk át. A lenge ruhácskában – bár nehezen, de mégis el tudtam viselni az iroda fűledt levegőjét.

Hazaérve, minden nap kimostam és reggel frissen kivasalva vettem magamra, s úgy mentem dolgozni az immár egyetlen rám való ruhában.

Eljött az utolsó hónap, július.

Bizony, ekkorra már alaposan megváltoztak testméreteim.

A „lányok” mindig azzal húztak, s megkérdezték, mikor megyek már szabadságra, mert a végén még nekik kell, itt az irodában bábáskodni a gyermek érkezésekor, kénytelenek az ehhez szükséges kellékekről: a baba részére ruhakosárról és egyebekről gondoskodni. De én jól bírtam az állapotommal járó nehézségeket, jobban éreztem magam az irodában, mint otthon, (mivel azt otthonnak nehezen lehetett elképzelni) ezért csak egy héttel a nagy esemény előtt kértem szabadságot, hogy minél hosszabb idő jusson majd az újszülött gondozására. Másállapotom elejétől rég’ ismert orvosomhoz (dr. O. Emilhez) jártam ellenőrzésekre. Szeretettel fogadott, bár tudta, hogy kiléptem az Acélgyárból. Most is örült, amiért hozzá fordultam.

Aztán eljött a nagy nap! Korán fölébredtem. Reggel végigmentem a hosszú udvar végében levő, általam már „modernizált” patakparti toalettbe, s még út közben észrevettem a biztos jelt, ami magától indult el.

Bár anyukámmal pontosan kiszámítottuk az időpontot, mégis meglepetéssel vettem tudomásul. Kicsit megijedtem.

Árvának éreztem magam, mintha a házban – szándékosan írtam, hogy házban és nem azt, hogy otthon, mert sosem tudtam annak tekinteni – egyedül élnék, s nem is lakna itt rajtam kívül még másik két nőnemű lény, akik már mindketten megélték az anyaságot. Tudtam, mit kell tennem, de nekik nem szóltam.

Átnéztem az előkészített kis bőrönd tartalmát, saját kórházi felszerelésemmel és gyönyörködtem a csodálatos apró babaholmiban. Tudtam, hogy nem várhatok sokáig, előbb-utóbb el kell indulnom a kórházba, ami bizony, elég messze esik innen, a világ végéről.

De mit ad Isten? Azt hittem, kápráznak szemeim, amikor kicsit később kitekintettem a konyhai ajtón át az udvar felé. – Ez nem lehet igaz! – Az állomás felől, épp’ a koszos kis patak hídján, csomaggal a kezében, az én édes jó anyukám közeledett! (Az Órangyalom süg-hatta neki.)

Szinte csodával határos, hogy megérezte azt a pillanatot, amikor a legnagyobb szükségem lesz rá! Ilyenkor eszembe jutott, lám, őrangyal vigyáz rám! Anyám soha jobbkor nem jöhetett volna!

Örömujjongással fogadtam, most már nem éreztem magam árvának, elhagyatottnak. Tudtam, hogy biztos kezekben leszek. Reggeli után együtt, sétálva elindultunk a kórház felé, mivel annyira még nem sürgetett az idő. Lehetett már tizenegy óra, mire beértünk a kórházba. Gyors vizsgálat után megnyugtattak, hogy minden rendben van, nem kell sokáig várni, 1-2 órán belül megérkezik a trónörökös vagy trónörökös-nő.

1951. augusztus 3. Pontban délután félkettőkor megszületett 3,25 kg súllyal, 52 centi hosszúságban, első gyermekem, akinek a György István nevet választottuk! Komplikáció nélkül, minden legnagyobb rendben zajlott le. *(Abban az időben ezt még előre senki sem tudta megjósolni, ezért mindenkor meglepetést jelentett a baba neve.)*

Anyukám végig ott lehetett mellettem, ami nagy nyugalommal töltött el. Mindketten leírhatatlan boldogsággal öleltük magunkhoz a csöpp emberpalántát. Mindezeket emlékezetből írom, mert ebben az időben nem vezettem rendszeresen naplót. Mégis, ezek az események annyira tisztán, világosan rögződtek emlékezetembe, a szülőszoba berendezése, a kórházi folyosó látványa is úgy él bennem jóval több, mint fél évszázad távlatában, úgy, mintha most történne minden...

Az viszont nem egészen világos előttem, miért nem emlékszem az ezt követő időre, hogy mikor érkezett meg az ifjú apa, pedig tudom, hogy akkor ő is boldog volt és a sok gondunk-bajunk közepette még szerettük egymást. Azt sem tudom emlékezetembe idézni, hogy a rokonságukból meglátogattak volna a kórházban. Lehet, hogy mindez nálam az egész életemre jellemző, védekező mechanizmus, mert a kellemetlenségeket, amelyeket lehet, minél hamarabb automatikusan kitörlöm az agyamból!

Anyukám velem maradt egy hétig, bár neki is kényelmetlen lehetett ebben a rettenetes környezetben tölteni a napjait, de rajtam akart segíteni. Addig nekem is jobb volt, mert jelenlétében – már amennyire tőlük telt – moderálták magukat, legalább addig igyekeztek nem bántóan viselkedni velem, bár ez biztosan eléggé nehezükre esett.

Anyukám alig köszönt el tőlünk, két napra rá, egy kis csomagban levelet kaptam tőle, és a keresztlőre készített gyönyörű csipkeréklicskét. Levelében – többek között – a következő kedves sorokat írta: „... első ajándékom kisfiadnak, s kívánom, hogy annyi áldás és boldogság legyen a kis unokánkon, amilyen boldogan s szeretettel készítettem. Isten áldása kísérfen Benneteket további útjaitokon! Most készül a főköttöcske is, amint elkészül, szombaton reggel a busszal elküldöm.

Írjátok meg idejében, mikor menjek értetek, alig várunk már!

Sok szeretettel gondolunk Rátok vasárnap (a keresztlőn), és mindnyájatokat csókolunk.

1951. VIII. 9. Anyu”

Böbét – Gyurka legidősebb nővérét – kértük fel keresztmamának, ugyanis a családjából egyedül ő, aki általában velem szemben normálisan viselkedett. Pista bátyámat és feleségét, Etát távollétükben szintén bejegyeztettük keresztszülőnek. Következő vasárnap került sor a keresztlőre, minden különösebb külsőséget mellőzve, a katolikus plébániatemplomban.

Fiatal pap végezte a szertartást.

Arra emlékszem, hogy a csipkecsodákba öltözött csecsemő-ifjú nem viselkedett illendő módon, mert a szertartás idején gyanús hangok hallatszottak a pólyából.

Nem tehattunk semmit ellene, mindenki úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre. Ekkor kapta apja után a György, és mindkét nagypapája után az István nevet.

**.*

ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI, SZONETTKOSZORÚ

Shakespeare rímképlettel.

Szakaszok részletében olvasható.

1.

ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI

Behunyom szemem, jönnek emlékeim,
kedves emlékként a múltból érkeznek:

fehér babakocsiban ül kedvesen
kacagó kicsi, szőke gyermekem.

Arca derült, mosolyogva néz fel rám,
huncutság és vidámság a szemében.

Kacagása messze hangzik, dús haját
a szellő fújja, akkortájt – jó volt még!
Nem tudtuk, hogy mi vár ránk, azt hittük
boldogság, de vidámság mégsem jött el!
Azért kell rá gondolni, hisz’ megéltünk
oly időket, vissza elmúlt napokat,
*igaz az, vidám napra nem virradtunk,
de arra ébredtünk: Isten vigyáz ránk!*

**

BETEGSZABADSÁGOM: Órangyalom – 4

Összekészítettem a saját legszükségesebb holmikat, minden babaholmit, feladtuk a vonatra, és kisfiammal Szirákra költöztem. Anyuka jött értünk, férjem elkísért bennünket, bár nem szívesen vette tudomásul a döntésem, de be kellett látnia, hogy az a hely nem alkalmas egy kisgyermek gondozására.

Munkahelyemen szabadságot, utána fizetés nélküli szabadság engedélyezését kértem.

Mivel tisztában voltak a helyzetemmel, nem nehezítették azzal, hogy útját állják kényszerű távollétemnek.

Ígéretet tettem rá, hogy amint tehetem, munkába állok ismét, egyre inkább azt is tudomásul kellett vennem, hogy kisgyermekem és saját létfenntartásomról nekem kell gondoskodnom.

Mivel teljesen bizonytalannak tartottam a közös jövőnket, beláttam, hogy azt már csak valami csoda hozhatná helyre.

Felejthetetlenül boldog hónapok következtek. Szüleimnél megkaptunk mindent, amire szükségünk lehetett, olyan szeretettel vettek körül bennünket, annyira örültek a csöpp unokának, hogy annál jobbat álmomban sem kívánhattam. Esti programunk fürdés előtt az volt, hogy kibontottuk a rugdalózóból, körbeültük az asztalt, és gyönyörködtünk a felszabadult boldogságának. Olyan jólesett neki a szabad mozgás, hogy megállás nélkül rugdalózott, kacagott nekünk. Apukám odahajolt föléje s úgy beszélgetett hozzá, komoly mély hangján, mint egy felnőtt.

Anyukám azt mondta, hogy ilyen mozgékony gyerekekkel még nem találkozott. Jó kisbaba volt, amikor rendesen ellátták, nyugodtan hadonászott kézzel-lábbal, vagy aludt békésen. Mindig csodálkoztam azon, hogy nem zavarta semmiféle zaj, sem rázkódás. Más kisgyermek fölriad a zajokra, ő pedig – mikor kitették a kertbe levegőzni, amint meghallotta a közeli kastélyban elhelyezett iskola traktorainak irtalmatlan dübörgését, mintha altatódal szólna mellette, lehunyta szemét és békés nyugalommal elaludt.

Ugyanúgy hatott rá a „fakarusz” szörnyű rázása, később Balassagyarmatról Szirákra utazásunk idején; akkor is behunyta a szemét és aludt mélyen, ahol a felnőttek szenvedtek a rázkódástól. (Kilenc hónapos korában elindult.) Férjem időnkint meglátogatott bennünket. Rosszul tűrte a távollétünket. Mostanában írogatta nekem a szerelmes leveleket, amit korábban sohasem tett! Abban bízott, hamarosan visszatérünk abba a házba, kisfiammal, amiről én hallani sem akartam, s ezt tudomására is hoztam. Anyukám megnyugtatót, ha nem kapok több betegszabadságot, és visszamegyek dolgozni, ők szeretettel vállalják továbbra is unokájuk gondozását. Egy alkalommal valami lezajlott férjem körül. Úgy éreztem, nem meri bevallani, tulajdonképpen mi is történt valójában. Szirákról telefonon kerestem őt, megtudtam, hogy eltűnt vagy három napra, senki sem tudott róla, hová lett, később sem mondta meg.

Én azonnal arra gondoltam, biztosan megint fecsegett, olyan helyen, ahol nem kellett volna, inkább hallgatnia kellett volna. Később bevallotta, de olyan zavarosan, alig lehetett belőle valamit érteni. A lényeg, hogy ávósok mentek érte, s napokig tartották bent a rendőrségen.

Szigorúan lelkemre kötötte, erről senkinek se szóljak. Én tartottam magam ehhez. Évek múlva, már Balassagyarmaton laktunk, tudtam meg, hogy valóban, valamilyen bugyuta kijelentései miatt vitték el és cserébe „beszervezték őt spiclinek”. Ezt el is hittem róla, mert sohasem tudta, hogy ki előtt, mit és milyen kijelentéseket lehet tenni (abban az időben). Felelőtlenül fecsegett össze-vissza, ami évekkel később engem is lehetetlen helyzetbe hozott.

Cégünket összevonták. Nemsokára el kellett foglalnom munkahelyemet, mivel lejárt a rendkívüli szabadságom is.

Ennyi pihenésnek mindenképpen örülhettem. Rosszul érintett visszamenni abba a lakásba, de mit tehettem? Amikor már úgy éreztem, sohasem tudunk kilábalni lehetetlen helyzetünkből, hogy talán sohasem szabadulok meg onnan, s akkor, végső kétségbeesésem idején jött valami váratlan fordulat, amire nem számítottam, ami álmomban sem jutott volna eszembe. Úgy éreztem, egy őrangyal jár mellettem, és vigyáz rám. (Ez lett egyik, legsúlyosabb oka a válásunknak.)

Milyen érdekes az élet. Amikor valaki úgy érzi, hogy most már minden összeomlott, mikor már nem látunk semmiféle reményt, hogy a bajainkból kijussunk, jön valami, VALAKI, aki segít, és egyszerre megoldódik minden.

Arra gondoltam: talán a jó Isten megszánt hosszú szenvedéseimért. Még nem tudhattam, hogy itt a szabadulás órája, éreztem, hogy valami megváltozik az életemben. Sorban elmondom, mi történt valójában. Amikor szüleimtől visszamentem Salgótarjánba, az irodában rebesgették, hogy megszűnik a vállalat. A hír előbb megdöbentett: Nem lesz állásom? Olyan intézkedés történt, hogy Budapesti közös központú céget összevonják a Balassagyarmaton működő Kisgép Nemzeti Vállalattal.

A telep Valamennyi dolgozójának egy hónapra át kell mennyi, a leltározást a leltározással kapcsolatos munkák elvégzésére. Kötelező!

A hír semmi gondot nem okozott számomra, inkább kitörő örömmel fogadtam, mert gyermekemet jó helyen tudtam szüleimnél. Isten ujját éreztem benne, azt jelentette számomra, hogy legalább egy hónapon át megint távol maradhatok otthonomnak igazán nem nevezhető lakhelyemtől!

Most is éreztem, s nem is először életem folyamán, hogy a sötét reménytelenség után ismét megvilágosodott körülöttem minden, és a megoldhatatlannak látszó gondjaimból őrangyalom kivezet engem

** . **

2.

ŐSZI ESTÉN

Arra ébredtünk, hogy Isten vigyáz ránk!

Hervadni kezdnek őszi virágok, nap
sem perzsel olyan forrón, mint nyáron,
jól esik sétálni színes napnyugtán
a parkban, majd hazatérni fáradtan
a békés lakásba. Nagy konyhában
a serpenyőben étel, láng lobog alatta,
fények gyúlnak, s illatától az asztal
mellé éhesen ül le a nagycsalád.
Lassan elkészül az étel, s vidáman
csevegve a várják kész vacsorát.
Édesanyjuk bőven nagykanállal
oszt mindenkinek a tányérjába,
a finomságot gyorsan fogyasztják.

3.

A finomságot gyorsan elfogyasztják,
utána mindjárt kérik a repetát.
Mindenki jóllakott, s lassan elfogy
az étel, tömve pocakjuk, az arcok
kipirultak a lakomán. Elfáradt
a legkisebb fiú, álmos nagyon;
a lefekvés ideje is eljött már,
hamar elcsendesedik a család...

A fürdőszobában tisztálkodnak,
majd pizsamába bújva mondják el az
esti imát, szemük álomtól lassan
lecsukódik – enyhe csókot lehel
*anyjuk homlokukra – végre lepihen,
s a szép őszi este így múlik el!*

EZERKILENC SZÁZÖTVENKETTŐT mutatott a naptár, amikor egy verőfényes tavaszi nap délelőttjén leszálltam az autóbusról Balassagyarmat központjában, a Tanácsháza előtt, mivel akkor a városban még nem volt autóbusz-pályaudvar, s ott álltak meg a távolsági autóbusz-járatok. Ahogy leszálltam a járműről, nem tudtam betelni azzal a látvánnyal, ami fogadott: Mindenütt rend, tisztaság, a fő útvonal – Rákóczi fejedelem útnak nevezték akkor is – tele virággal, szép rendben, gondozott ágyásokban sorakozott a sok-sok piros muskátli, az utca mindkét oldalán rendben nyírt fák nyújtottak árnyat a korai melegben. Az utcák tisztára söpörve, a levegő üde, szinte harapni lehetett.

Nekem mindez Salgótarján egészségtelen, füstös levegője után óriási különbségnek tetszett, a látvány pedig szinte megbabonázott. Mindjárt otthonosan éreztem magam.

Olyan cégnél dolgoztam Salgótarjánban, ahol sokan büszke-örömmel becézték a várost Kismoszkvának. (De a rendszerváltás után már inkább szégyellték, sőt, letagadták, hogy igaz.) A két céget összevonták, a salgótarjánit megszüntették. Ezért természetes volt, hogy valamennyi dolgozót leltározási-, átadás-átvételi munkára, kirendelték Balassagyarmatra. Nekem tetszett a kirándulás, ráadásul a költségeinket, szállást, utazást, mindent a vállalat fizette, sőt, még különélési pótlékot is kaptunk. Két oldalt az éppen akkor virágzó spírea-bokorral szegett Bajcsy-Zsilinszky út elején, az Ipoly (akkor még Rák) szállodában helyezték el a társaságot, ahol lepakoltuk holminkat, majd ebéd után átvonultunk a cég telephelyére, amely a Salgótarjáni cégünknel sokkal jobb, emeletes épületben, a Rákóczi fejedelem út 28. sz. alatt, a város központjában helyezkedett el. Az irodákat az emeleten, utcai fronton rendezték be.

A hatalmas, négyszöget alkotó belső udvarban, körben raktárak sorakoztak, ahol a földszinten és a nagy épület padlásán is árut tároltak.

Mindenütt tiszta, kulturált környezet vett körül, a munkát mégsem lehetett irigylésre méltónak nevezni. A nagy melegben a palatetős épület raktáraiban, különösen a padlásokon található mindenemű anyagot, gépet, eszközt megszámolni, összeírni, leltárba kellett venni. Forró koranyár lévén, alig bírtuk elviselni a hőséget, és úgy segítettünk magunkon, hogy asztal alá hidegvízzel töltött, „leltározott” mosdótálat tettünk, lábunkat abban hűsítettük, közben jókat mulattunk.

Este fáradtan tértünk vissza a szállodába, ahol kellemesen éreztük magunkat, mivel ott semmilyen háztartási gondunk nem akadt. Az emeleten elhelyezkedő szobákban tisztálkodtunk, átöltöztünk és lementünk vacsorázni a földszinti nagy étterembe.

Utána a terebélyes fákkal körülvett parkra néző erkélyen még sokáig beszélgettünk, zeneszó mellett szórakoztunk.

Napjában reggeltől késő délutánig dolgoztunk a telepen, hogy a feladatokat a kitűzött határidőre teljesíteni tudjuk. Leltározás alatt a két cég közös budapesti vezetőség kiküldöttei irányították a munkát. Közülük néhányukat már ismertem, akik Salgótarjánba is jártak.

Egy alkalommal a vezérkar megbeszélésre hívott az igazgatói irodába. Meglepődtem, mivel el se tudtam képzelni, milyen okból? Érdeklődtek, hogy tetszik nekem a telep, és a város. Azt se tudtam elképzelni, miért érdekli ez őket? Aztán nemsokára rátértek a lényegre. Közölték velem, hogy mindig elégedettek voltak a munkámmal, felajánlották: ha úgy döntök és elfogadom, átvesznek a balassagyarmati részleghez, ahol az önálló levelezésen kívül a kötbérezéssel kapcsolatos jogi feladatokkal is engem bíznak meg, ami fizetésemelést jelent számomra. Közben arra gondoltam, lám csak, milyen jó, hogy három évig jogot is tanultam, most hasznát vehetem.

Meglepett az ajánlat, de megköszöntem, mégis – némi gondolkodási időt kértem, hogy a családommal megbeszéljem.

Azonban én magamban azonnal döntöttem, este pedig végérvényesen elhatároztam, hogy elfogadom az ajánlatot. Ujjongtam örömömben. Talán most megváltozhat az életem.

El se akartam hinni, hogy lehetetlen körülményeimet már nem sokáig kell eltűrnöm.

Ugyanis mióta idegbeteg sógornőm két gyerekével beköltözött anyósom kétszobás lakásába – ahol én is férjemmel ideiglenesen meghúzódtam – és kellemetlen természetével mindnyájunk helyzetét alaposan megkeserítette.

Mindez számomra szinte hihetetlennek tűnt, s arra gondoltam, hogy rám valóban őrangyal vigyáz, mikor magam nem tudom megoldani a kilátástalan helyzetünket. Végre itt az alkalom, és megszabadulok abból a földi pokolból, ahová rossz sorsom sodort. Isten ujját láttam benne, és eszembe jutott Ady idézete:

„Mikor elhagytak, mikor a lelkem roskadozva vittem, csöndesen és váratlanul átölelt az Isten...”

Munkatársaim szombatonként hazamentek Salgótarjánba, én Szirákra utaztam szüleimhez, akik elvállalták egyéves kisfiam gondozását, amíg lakást kapok.

Mindez szinte váratlanul, az Égből pottyant az ölembe, így segített az Őrangyalom.

.

4.

NE HAGY EL

Így múlik el a szép őszi este!
Magam vagyok, élelem életem, mint egy
falevél, megtiporva, sötétségben...
Nem, mint bátor, szomorúan, mint egy
vándor. Magányosan nem jó élni,
nincs miben reménykedni. Egyedüllét
akkor is rosszat sugall, ha az eszed
ural téged. Úgy érzem, most el kell,
mennem: idegen itt nekem minden.
Nagy bánat dúl a fájó szívemben,
félelem fog el, kérlek, maradj velem:
Kérlek, jöjj hozzám és fogd meg kezem;
ne menj el, maradj nálam hű szerelmem.
Hidd el: megnyugszik a fájó lelkem.

BALASSAGYARMATON – ÓRANGYALOM 5

Ezerkilencszázötvenkettőt mutatott a naptár, amikor egy verőfényes tavaszi nap délelőttjén leszálltam az autóbusról Balassagyarmat központjában, a Tanácsháza előtt, mivel akkor a városban még nem volt autóbusz-pályaudvar, s ott álltak meg a távolsági autóbuszjáratok. Ahogy leszálltam a járműről, nem tudtam betelni azzal a látvánnyal, ami fogadott: Mindenütt rend, tisztaság, a fő útvonal – Rákóczi fejedelem útnak nevezték akkor is – tele virággal, szép rendben, gondozott ágyásokban sorakozott a sok-sok piros muskátli, az utca mindkét oldalán rendben nyírt fák nyújtottak árnyat a korai melegben. Az utcák tisztára söpörve, a levegő üde, szinte harapni lehetett.

Nekem mindez Salgótarján egészségtelen, füstös levegője után óriási különbségnek tetszett, a látvány pedig szinte megbabonázott. Mindjárt otthonosan éreztem magam.

Olyan cégnél dolgoztam Salgótarjánban, ahol sokan büszke-örömmel becérték a várost

Kismoszkvának. (De a rendszerváltás után már inkább szégyellték, sőt, letagadták, hogy igaz.) A két céget összevonták, a salgótarjáni megszüntették. Ezért természetes volt, hogy valamennyi dolgozót leltározási-, átadás-átvételi munkára, kirendelték Balassagyarmatra. Nekem tetszett a kirándulás, ráadásul a költségeinket, szállást, utazást, mindent a vállalat fizette, sőt, még különélési pótlékot is kaptunk. Két oldalt az éppen akkor virágzó spírea-bokorral szegett Bajcsy-Zsilinszky út elején, az Ipoly (akkor még Rák) szállodában helyezték el a társaságot, ahol lepakoltuk holminkat, majd ebéd után átvonultunk a cég telephelyére, amely a Salgótarjáni cégünknel sokkal jobb, emeletes épületben, a Rákóczi fejedelem út 28. sz. alatt, a város központjában helyezkedett el. Az irodákat az emeleten, utcai fronton rendezték be. A hatalmas, négyszöget alkotó belső udvarban, körben raktárak sorakoztak, ahol a földszinten és a nagy épület padlásán is árut tároltak. Mindenütt tiszta, kulturált környezet vett körül, a munkát mégsem lehetett irigylésre méltónak nevezni. A nagy melegben a palatetős épület raktáraiban, különösen a padlásokon található mindennemű anyagot, gépet, eszközt megszámolni, összeírni, leltárba kellett venni.

Forró koranyár lévén, alig bírtuk elviselni a hőséget, és úgy segítettünk magunkon, hogy asztal alá hidegvízzel töltött, „leltározott” mosdótálat tettünk, lábunkat abban hűsítettük, közben jókat mulattunk.

Este fáradtan tértünk vissza a szállodába, ahol kellemesen éreztük magunkat, mivel ott semmilyen háztartási gondunk nem akadt. Az emeleten elhelyezkedő szobákban tisztálkodtunk, átöltöztünk és lementünk vacsorázni a földszinti nagy étterembe.

Utána a terebélyes fákkal körülvett parkra néző erkélyen még sokáig beszélgettünk, zeneszó mellett szórakoztunk. Napjában reggeltől késő délutánig dolgoztunk a telepen, hogy a feladatokat a kitűzött határidőre teljesíteni tudjuk.

Leltározás alatt a két cég közös budapesti vezetőség kiküldöttjei irányították a munkát. Közülük néhányukat már ismertem, akik Salgótarjánba is jártak. Egy alkalommal a vezérkar megbeszélésre hívott az igazgatói irodába. Meglepődtem, mivel el se tudtam képzelni, milyen okból? Érdeklődtek, hogy tetszik nekem a telep, és a város.

Azt se tudtam elképzelni, miért érdekli ez őket? Aztán nemsokára rátértek a lényegre.

Közölték velem, hogy mindig elégedettek voltak a munkámmal, felajánlották: ha úgy döntök és elfogadom, átvesznek a balassagyarmati részleghez, ahol az önálló levelezésen kívül a kötbérezéssel kapcsolatos jogi feladatokkal is engem bíznak meg, ami fizetés-emelést jelent számomra.

Közben arra gondoltam, lám csak, milyen jó, hogy három évig jogot is tanultam, most hasznát vehetem. Meglepett az ajánlat, de megköszöntem, mégis – némi gondolkodási időt kértem, hogy a családommal megbeszéljem. Azonban én magamban azonnal döntöttem, este pedig végérvényesen elhatároztam, hogy elfogadom az ajánlatot. Ujjongtam örömben. Talán most megváltozhat az életem. El se akartam hinni, hogy lehetetlen körülményeimet már nem sokáig kell eltűrnöm. Ugyanis mióta idegbeteg sógornőm két gyerekével beköltözött anyósom kétszobás lakásába – ahol én is férjemmel ideiglenesen meghúzódtam – és kellemetlen természetével mindnyájunk helyzetét alaposan megkeserítette.

Mindez számomra szinte hihetetlennek tűnt, s arra gondoltam, hogy rám valóban őrangyal vigyáz, mikor magam nem tudom megoldani a kilátástalan helyzetünket. Végre itt az alkalom, és megszabadulok abból a földi pokolból, ahová rossz sorsom sodort. Isten ujját láttam benne, és eszembe jutott Ady idézete:

„Mikor elhagytak, mikor a lelkem roskadozva vittem, csöndesen és váratlanul átölelt az Isten...”

Munkatársaim szombatoként hazamentek Salgótarjánba, én Szirákra utaztam szüleimhez, akik elvállalták egyéves kisfiam gondozását, amíg lakást kapok. Mindez szinte váratlanul, az Égből pottyant az ölembe, segített az Őrangyalom.

** **

5.

SÖTÉTBEN ÉLNI

Hidd el: megnyugszik a fájó lelkem,
ha nem ragyogna semmi fény, sohasem
sütne ránk napsugár... Milyen érzéssel
hatna ránk? Tavasszal nem zöldülne
a rét... a virágok nem nyílnának ki...
sivár környezetben búsán élhetnénk...
fény nélkül, örök sötétségben élet
sem lehet, s abban örömet nem lelhet
senki. Ha nem volna sehol sem fény,
hogy tudnánk remélni? Fény nélkül nem,
hanem csak fénytől nyílik a szerelem.

Örök sötétségben nem lehet élni,
és abban senki nem gyönyörködhet.
Az kedves, ha a Nap fénye melenget.

** **

Válaszút – Őrangyalom 6.

Férjemnek nem beszéltem a cég ajánlatáról, gondoltam majd akkor szólok, ha már biztos lesz az áthelyezésem, és kész tények elé állítom. Egyre jobban tetszett a változás. Örökre megszabadulok attól a háztól és Salgótarjától, másrészt őt is válaszút elé állítom.

Döntse el: marad az anyjával, vagy ha – esetleg idejön –, de csak úgy, ha azonnal elhelyezkedik valahol, egy biztos állásban.

Az együtt töltött idő alatt ért bántás, bizonytalanság, a megoldatlan lakáshelyzet miatt már az is eszembe jutott, hogy otthon marad a kedves mamájánál és megszabadulok tőle is, mert egyre kevésbé hittem abban, hogy mellette normális életem lesz. Számtalanszor megbántam azt a rossz döntésemet, hogy hagytam magam rábeszélni a velük való összeköltözésre.

Legközelebbi hétvégén, Balassagyarmatról előbb vonattal indultam Nógrádkövesdre, ahol át kellett szállni autóbuszra, ami elvitt Szirákra.

Amikor leszálltam a vonatról, körüljártattam szemeimet, autóbust keresve, de olyan nem volt a közelben. Érdeklődésemre felvilágosítottak, ne valami kényelmes autóbust, hanem – egy ponyvával letakart nyitott teherautót keressek, amit akkor találóan „fakarusznak” neveztek el az utazni vágyó kedélyes emberek. A jármű platójára körben fapadokat helyeztek ülés céljára, s akik oly szerencsében részesültek, hogy eme kemény kényelemben részesülhettek, nagyon örültek.

Akiknek nem jutott a padon ülőhely, azok tántoroghattak egész úton egyik ülő embertől – vagy emberről – a másikra, avagy annak ölébe.

El lehet képzelni, micsoda kényelmet jelentett ilyen járműalkalmatosságon utazni, akarom mondani, rázkódni, mivel ennek rugózata egyáltalában nem erre a célra lett megkonstruálva, és az akkori utakról nem is tudom, milyen jelzőket lehetne zengedezni, amelyeken a háború okozta óriási gödrök, meg kiálló kövek még fokozták az utazóközönség utazás alatti gyönyörűségét.

Egyszóval úgy rázott, hogy majd’ kirázta lelkünket Nógrádkövesdtől Szirákig.

Mégis – elvitt bennünket úti célunkig.

A hivatalos leltározás továbbtartott egy hónapnál. Én nem bántam, mert elhatároztam, hogy a felajánlott állást elfogadom.

Isten ujját láttam abban, hogy végső elkeseredettségemben segítségemre sietett, álomban sem képzeltem, hogy végre kiléphetek abból a nyomorúságos környezetből, s mindez az ölemből hullott.

Minden este azzal hajtottam fejem a párnára, hogy sorsomnak hálát adjak érte. Amikor konkrét formában döntés született az átvételemről, bútorozott szobát kerestem.

Előbb a Petőfi utcában, egy kertes családi házban béreltem szobát, ahol az ablakok egy kis ligetre, a Hősök terére nyíltak. A nyitott ablakon hajnalonként behallatszott a madarak csivitelése, élveztem a csendet és a tiszta levegőt. Később, a leltározás befejezése után, a céghez közelebb, a csendes Teleki Pál utcai kertes házban találtam magamnak szobát, ahol sokáig laktam, egészen addig, amíg jó sorsom megajándékozott egy végleges, nevemre kiutalt telefonos, kétszobás, fürdőszobás lakással. Most is éreztem, hogy Őrangyal figyel rám és segít engem.

Időközben a szükséges holmit Salgótarjánból áthozattam Balassagyarmatra.

Nem mondom, anyósom fanyalogva fogadta elhatározásomat, de ő is belátta, hogy sógornőm odaköltözése óta számomra teljesen lehetetlenné vált a maradásom.

Egyébként Klári válópere folyt, és kilátása nyílt rá, hogy ennek befejezésével összeházasodnak a kellemes modorú szabó mesterrel; nem is tudom, hogy tudott kijönni Klári lehetetlen természetével. Azonban engem mindez már nem érdekelt. Őrangyalom megint segített nekem, mert végre, örökre megszabadulhattam tőle.

**.*

6.

NYÁRI DÉLUTÁN

Szeretem, ha a Nap fénye melenget.
Fürödni saját autónkkal megyünk,
ételt kosárba viszünk, bort üvegbe
töltünk, majd dalolva elindulunk.
A nagy tavak mellett megpihenünk,
árnyas fák alá ülünk, kibontjuk a
csomagot, jóízűen falatozunk.
Ruhánkat ledobáljuk, ránk süt Nap,
lubickolunk a tóban. Nemsokára
indulunk haza; gulyát hajtanak,
az út tele van gágogó libákkal.

Megkondul a falu harangja, hangja
száll a magasba, nemsokára leszáll
az est, fáradtan sietünk haza...

IDŐS EMBEREK FOGLALKOZTATÁSA

Mai leveleim között találtam:

István Sándor <muzslaysandori@gmail.com>

Nem tudom, miért kaptam tartalmas két jegyzetet, de örültem neki. De az öröm mellett irigykedtem, hogy ott milyen mozgalmas és izgalmas az idősebb emberek élete.

Sajnos, itt Balassagyarmaton semmiféle összejövetelekről nem tudok.

Igaz, hogy kellemes lakásomból nehéz kimozdulni, 86 lépcsőn lejárni, mikor már „a lábamon alig-alig állok...”

Persze ez nem csoda, hiszen ebben az évben már a 93 évemet taposom.

Természetesen azért nem unatkozom, mert már jó régen az írógépet, melyeken tizenéves koromtól kezdve nagyon sokat írtam az iskolákban, majd utána otthon, és nyugdíjas koromban a huszadik század elején mindkét írógépetemet felváltottam számítógépre. Amellett, hogy írok mindenfélét, még azon a helyeken, ahol munkálkodtam, mindenhol észrevették azt, hogy én nagyon jól felkészültem írói trükkökkel, ezért aztán minden írásmunkát átadták nekem, mindenhol az újságokkal is én tartottam a kapcsolatot, s azt szívesen tettem.

Amikor végre Salgótarjánból véletlen szerencsével sikerült ebbe a szép kisvárosba jönnöm, korábbi kellemetlen helyzetemből megszabadultam és hamarosan még lakáshoz is jutottam, akkor ez sokat jelentett, mert háborús idők után sok volt a tönkrement ház és kevés is volt.

Munkahelyemen előléptettek, mivel három évig jogot is tanultam, ezért a különféle ügyleteket rám bízta.

Onnan később a városi tanácshoz kerültem, s előbb a pénzügyi osztályon dolgoztam, később átkerültem a titkársághoz, s amikor onnan – mivel a vezetőt máshová helyezték át politikai szempontból, engem neveztek ki a titkárság osztályvezetőjének és nyugdíjaztatásomig ott dolgoztam.

Említettem, hogy irigykedem. Azért írtam azt, mert kissé magányosnak érzem magam. Életem egész idő alatt olyan volt, hogy soha nem unatkoztam, mindig volt mit tenni azon kívül is, hogy hétköznapi munkába jártam, és három gyermekem nevelésével kapcsolatban is mindig volt, amihez időt kellett szakítanom.

Mindez ellenére most hiányzik, hogy talán ebben a városban nincsenek olyan rendezvények, ahol én is szívesen részt vennék?

Nekem ezzel kapcsolatban eszembe jutott az, hogy ha elfogyott valamilyen munka, akkor én kitaláljak valamit, amit csinálhatok.

Ezért, amikor nyugdíjba mentem, első dolgom volt a lakásomat rendbe hoznom, korábban megkezdett kézimunkámat befejeztem, mert bizony három gyerek és a komoly munkám mellett bizony, nem jutott időm még kézimunkázni is.

Nem tudom, miért kaptam ezt a tartalmas jegyzetet, de örültem neki. Örömöm mellett még kissé irigykedtem is, hogy ott milyen mozgalmas és izgalmas az idősebb emberek élete. Sajnos, itt Balassagyarmaton semmiféle összejövetelekről nincs tudomásom, vagy talán csak elfelejtettek engem. Igaz, kellemes lakásomból nehéz kimozdulni, 86 lépcsőn lejárni, mikor már „a lábamon alig-alig állok...” Persze ez nem csoda, hiszen ebben az évben már a 93. évemet taposom.

Természetesen azért nem unatkozom, mert már jó régen az írógépet, amin tizenéves koromtól kezdve nagyon sokat írtam az iskolákban, majd utána otthon, és már nyugdíjas koromban a huszadik század elején mindkét írógépet felváltottam számítógépre. Amellett, hogy írok mindenfélét, még azon a helyeken, ahol munkálkodtam, ahogy észrevették azt, hogy én nagyon jól felkészültem írói trükkökkel, ezért aztán minden írásmunkát átadták nekem, mindenhol az újságokkal is én tartottam a kapcsolatot, s azt szívesen tettem, tőlem tudták meg, hogy ahol dolgozom, mi van, mivel foglalkozunk, hogy élünk.

Nyugdíjas koromban sem unatkoztam, mert előbb az otthonomat hoztam rendbe, közben megtaláltam ifjúságom idejében írt öt nagy aprókockás sokoldalas könyvecskéket, melyekre mások elől eldugdosva már nem is gondoltam.

A kötetek mind tintával, apró betűkkel írtam tele minden lap mindkét oldalát. Akkor még nem is gondoltam arra, hogy milyen kincsre találtam, hiszen alig tizenéves koromtól fogva, minden érdekes eseményt naplómbe írtam. A tizenkilencedik századot megelőző utolsó évtizedtől, mivel szüleimtől kapott minden eseményt igyekeztem írásba fektetni.

Kedves jó szüleim voltak, három fiútestvérem volt, egymást szerettük és tiszteltük, nagyon jól éreztük magunkat ebben a kedves körben. Apuka Erdélyben született, ötgyermekes családban, s ott végezte el a tanulmányait a székelykeresztúri tanítóképzőben.

Ahogy kezébe került sikeres éveinek bizonyítványa, társaival együtt jelentkeztek, s bevonultak a hadseregbe... Anyukám pedig az akkor még Nagy-Magyarország Felvidékén született tanítói családban, fiatalon átjött a megcsonkított hazába, s egy ideig Kelet-Magyarországon élt. Mesébe illő volt találkozásuk és életük; apukával fiatal korunkban nekünk elmesélték. (Mindent egy kedves novellában megörökítettem.)

Apám háború után nem mehetett vissza Erdélybe, legidősebb nővére itt, a csonka hazában ment férjhez egy gazdag emberhez, egy ideig náluk volt, segített az emeletes nagy házában, ahol a földszinten többféle üzlet volt, tejgazdaságot is folytattak. Nem sokáig maradt nála; – mivel tanítói diplomája volt, kérvényezte, és egy Nógrád-megyei kiskfaluba helyezték, ahol még addig nem volt iskola sem.

Nekem nagyon kellemes, irigylésre méltó gyermekkorom volt. Három fiútestvéremmel jártuk a határt, mindenhol megismerkedtünk a természettel: fűvel-fával, madarakkal, szedtünk gombát, számócát, málnát, és őszen szedret.

Tudtuk, hol vannak tiszta, iható vizű források, s az otthonról hozott tízórait, vagy délután megpihenve, az uzsonnánkat ott fogyasztottuk el.

Az általános iskola alsó részét mind ott végeztük el, apuka tanított mindnyájunkat addig, amíg a középiskolába kellett mennünk.

Középiskolai tanulmányaimat ugyancsak egy nógrádi kisvárosban, Pásztón kezdtem el, ahonnan búcsúznom kellett, mivel Édesapámat áthelyezték egy erdélyi nagyvárosba. Koraiifjúságomtól naplót vezettem.

Fiatalságom legszebb évei a gyönyörű Erdélyhez kötődnek, ezen belül Marosvásárhelyhez, ahol középiskolába jártam. Háromszék megyében található Páván telt el az iskolai szünidőim javarésze nagyszüleim és rokonaim körében, ahonnan családom ősei származnak. Erdélyből a kegyetlen háború vihara sodort vissza szülőföldre.

Egy fiatal lánynak – front közeledtén, menekülés előtt – mi lehet fontosabb annál, amit becsomagol kis bőröndjébe?

Imakönyvein kívül magához veszi féltett kincseit: a fényképezőgépét, fotóalbumokat, és naplóit. Én is így tettem. Családunk elvesztette a nagy világégésben (második világháborúban) meleg családi otthonát, csupán kis úti-csomagjaink maradtak meg az eljövendő életünkre. Számomra feledhetetlen törést jelentett az otthon elvesztése...

Nógrád megye kis falujában éltem át a háborús front viszontagságait. Nehéz perceimben a frontról visszatért édesapám szavai nyújtottak vigaszt: „Minden, ami odaveszett, pótolható, fontos, hogy mindnyájan, élünk!”

Egy lerombolt hazában erős akarattal, nehéz munkával kellett felküzdenem magam, nevelni két egészséges gyermekemet, és próbáltam beilleszteni az életbe betegen született kedves kisfiamat, majd szeretettel vettem körül kedves unokáimat. Életem munkáskorszaka, a nagybetűs „ÉLET” ‘Kismoszkvában’ kezdődött (ahogy Salgótarjánt akkor előszeretettel nevezték így, de később már szégyellték). Onnan költöztem át ebbe a kedves kisvárosba, Balassagyarmatra, ahová munkahelyem kötött. A Városi Tanácsnál helyezkedtem el, nyugdíjaztatásomig ott munkálkodtam. Sok-sok évtizedet hátrahagyva, önszorgalomból, fiatalos lendülettel kezdtem megismerkedni a számítógép rejtelseivel. Nyugdíjas koromban kerültek kezembe a megmentett kis csomag kincsei, a naplóim, ennek köszönhetően örökítettem meg hű ábrázolással – mint egykori művészi pályára készülő kislány, akit a sors más irányba terelt: fiatalságom szép emlékeit, a háború borzalmait, mert a front alatt is, az ablaktalan, hideg szobában hasalva, történelmi hűséggel jegyeztem naplómba az átélt napok eseményeit, örömeit és küzdelmeit, majd hozzákezdtem e könyv megírásához.

Naplószerű írásom átível két világháborút, három rendszerváltást és két világválságot, amit a családnak és nekem át kellett élnem. Nem kerültem el két sikertelen házasságot, amiért a gyermekeim nevelése és taníttatása egyedül rám hárult.

Ezért kedvtelésemmre, az írásra csak a nyugdíjas éveimben került sor. A regény meghaladja egy kötet terjedelmét, egy évszázadnál is több időt ölel át (kezdete az 1890-es évekig nyúlik vissza, mivel a kötet elején édesapám életútjáról is megemlékezem), ezért bontottam fejezetekre.

Bár később családi kötelékeim miatt többször vágyódtam Budapestre, hogy gyermekeim, szüleim és testvéreim közelében élhessek, végül mégis itt ragadtam.

Immár félévszázada élek ebben a csendes városban, ahonnan már el se kíváncsozom, talán csak akkor, amikor „utolsó utamra” visznek gyermekeim, hogy szüleim mellett, a Farkasréten pihenjem ki súlyos terhekkkel, fordulatokkal tetézt, mégis szép emlékekkel teli életem fáradalmait.

_

7.

KIBÉKÜLÉS

Itt az est, fáradtan haza sietünk...

Jó lenne kibékülni egymással,
mint teveled harcba lenni örökké.

Szeretnék vízparton együtt sétálni
kéz- a kézben, járkálni zöld mezőkön.

Mesélni érzelmekről, eloszlatni
nyugtalanságunkat. Az erdő csendes
susogását hallgatva, elfeledni

életünk sok búbánatát. Figyelve
madarak csivitelését, lágy szellő
suttogna a fülünkbe: ha kezünket

egymásnak nyújtánánk, félreértések
köztünk elmúlnának. Téged mi bánt?

Szólj nyugodtan rám, ha megsértettelek!

8.

Ha megsértettelek, nyugodtan szólj rám,
megértem, arcodon látom, valami
nincs rendjén. Szemedbe nézve – olyan
sötét a víz, mint a kútban, s olyan mély
büszkeséged. Meghallanám a te
sóhajod, minden kívánságod eléd
raknám. Forró kezembe vonnám kezéd,
hiába ne küzdj ellene – szeretlek –
megsúghatom neked, s arra kérlek,
karjaim közt pihenjél meg. Mondhatom:
most már beláthatod, hogy hozzád én
kedvesem mindenkor jó vagyok, csak
*szólj hozzám, s ha valamikor bánkódom,
vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.*

9.

NAGYMAMÁRA EMLÉKEZEM

Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
- Emlékezem még, hogy kislánykoromban -
a szünidőkben, Erdélyben nyaraltam.
Akkor – nagyon idősen – a Nagymamám
az udvarban állt szálfagyenesen.
Kedves mosollyal várt engem, nagy tál
epret tartott reszkető a kezében,
ősz haja lobogott a szélben, hosszú
ruhában tipegett elém. Mindig nagy
örömmel utaztam hozzá, füstöt
eregető vonaton, az ablakban
állva, kanyarogva fenyőfák között,
*ábrándoztam. Bámultam a tájat,
csodáltam égis nyúló fenyőfákat.*

10.

Csodáltam égis nyúló fenyőfákat,
élvezettel szívtam magamba a
sűrű fenyőerdő csodás illatát.
A front közeledett határainkhoz,

elbúcsúznom kellett rokonainktól...

Édes jó nagyanyám karjába ölelt,
fülembé suttogta: utoljára lát.

A jövődölése beteljesedett:
többé nem ölelhetett engem soha.
Elment örökre, postás hozta a hírt:
havasok aljában, fenyőfák alatt
Páva község temetőjében nyugszik
*őseikkel alussza örök álmát
s az égi mezőkről tekint le ránk.*

11.

Az égi mezőkről tekint le ránk.
Októberben nektek nyílnak virágok,
sírokra borulnak krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolunk mi rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.
Kimegyek hozzátok, azt megígérem,
bár nehezen bírom már a járkálást.
Mécses lángja mellett imádkozom,
sírotra virágcsokrot teszek.
Gondolatban már a temetőt járom...
Édesanyám, ott leszek veletek.
Édesapám! Kedves Testvéreimhez
*megyek, tudjátok, titeket sohasem
feledlek: Guszti, Pista és Bandi!*

12.

Nem feledlek: Bandi, Pista és Guszti,
ahogyan gyermekkorunkban, együtt
leszünk most is gondolatban megint
mindnyájan, a nagy ebédlőasztalunk
köré ülünk majd. Kedves Édesanyánk
szeli a kenyeret, szerető szóval
meri sorban a finom levest, majd a
túrós-tésztát osztja, tetejére szór
ropogósra pirított szalonnából.

Ha finom süteményekre gondolok,
szememből a könnyek mindjárt hullanak.
Jó volt hallgatni halk szavát apánknak,
ha valami csínyen minket talált.
Szeretettel gondolok most is rátok.

13.

Szeretettel gondolok most is rátok,
jó volt veletek felnőni, emberre
érni, együtt élni kedves családban.
Már nem jutok el messzi temetőbe,
ahol nagyszüleimet temették el.
Őseim Erdélyben és Felvidéken,
fenyőfák alatt nyugosznak' régen.
Most a nagymamára emlékezem,
'kihez diákkoromban oly szívesen
jártam, a gyertyalángja mellett mondom
értetek imámat, rátok gondolva.
S most rád gondolok, egyetlen szerelmem
ki nehéz sorsban vigasztaltál engem.
A sírod messze, oda nem jutok el.

14.

nem jutok el oda, sírod messze van,
de lélekben hozzád is megyek, erőm
összeszedem, melletted leszek, sírod
virággal borítom, s gyertya- lángjánál
köszönöm Neked a boldog napokat,
amit életedben nekem nyújtottál.
Gondolunk most a hősi halottakra,
kik háborúban és szabadságharcban
értünk s hazánkért áldozták életük;
temetőt járva gondolunk majd rátok.
Mindenszentekkor járjuk a temetőt
lábunk alatt színes falevél ropog

virágos sírokon lángok lobognak,
s a szívem szeretteimért dobog.

**

15. MESTERSZONETT – Elmúlt idők emlékei

Behunyom szemem, jönnek emlékeim.

Arra ébredek, Isten vigyáz rám,

A finomságot gyorsan fogyasztják,

a szép őszi este így múlik el!

Hidd el, megnyugszik a fájó lelkem.

Szeretem, ha a Nap fénye melenget,

itt az est, fáradtan hazasietek.

Szólj rám nyugodtan, ha megsértettelek.

Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.

Csodáltam égis nyúló fenyőfákat,

az égi mezőkről tekintenek ránk,

most is szeretettel gondolok rátok,

mindnyájatokra, messze van sírotok,

de szívem mindig értetek dobog.

**

KANKALIN KÖSZÖNTÖTT

Levélváltás egy kedves irodalmi társammal

érkezett: 2016-01-06 20:23:01

Szia, Kata! :)

Azért írok bent, mert nem észlelted az általános csevegésben küldött üzenetem, amit virtuális virággal is jelképeztem. :)

Soha nem feledkezem meg a születnapodról! :)

Istenünk éltesen jó sokáig, maradj mindig olyan fiatal, mint amilyen most vagy! :)

Csak azért írok itt, mert nem vetted észre, hogy máshol már virággal köszöntöttelek.

Építő tagja vagy ennek az oldalnak, mindannyiunk nevében köszönettel tartozom. :)

Nézz be az Általános csevegésbe, találsz ott ezt-azt, mert nagy szeretettel jegyzünk mindannyian. :)

Nekem stabilitás vagy, tiszta lámpás, meg a szeretés is.

Olyan alkotó, aki megmondja a véleményét.

Nagyon köszönöm, hogy mindig pátyolgattál, figyelemmel kísértél, építettél...

Úgy szeretnék neked valami szépet nyújtani!

Először szülinapi zenét szerettem volna küldeni, aztán rájöttem arra, hogy inkább olyan szépséget mellékelek, ami visszahozza lánykorod.

Kata, a legnagyobb kincsem vagy itt, ezt nem tudom kellőképpen megköszönni neked. Amikor árva voltam, felkaroltál. Kísérted az egész rongyos életem, megélted verseim úgy, ahogy kevesen tették. Köszönök neked mindent.

<https://www.youtube.com/watch?v=bPjIeWB3lR8>

Ezt nézd, hallgasd meg valahogyan, mert csoda. Éppen olyan, ami te: Levél egy kedves irodalmi társamtól.

*__*__*

Óh, te édes!

2009. április 4

Óh, mennyire szeretlek!
Szeretem kreol színedet,
szeretem kerek szemedet.
Ha meglátlak, kívánlak,
érezem bűvös illatodat,
teljes édes mivoltodat.

Oh, kérlek, légy az enyém
a gondolat is szép remény.
Amikor közelemben vagy
mámor önti el agyamat,
ne várass magadra sokáig
a ruhádból is kibont’-lak.

Jöjj mellém édes, lassan
beteljesül a vágyam:
végre itt állsz előttem
csupaszon, fedetlenül.
Már semmi akadály, hogy
magamévá tegyelek:

Most azonnal megeszlek,
mert igazán szeretlek,
óh, Te kíváncsan finom és édes
MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

Ihletem onnan lett: a rádióban reggel fél' füllel
hallottam, hogy Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!

**

VÁLASZOM: Óh, drága Kankalinka!

Hosszú leszek!

Igaz szeretettel köszönöm kedves leveled, a túlzottan szép dicséreteket, ami nem is illet meg engem, de a szeretetedért külön ezer köszönet. Kérlek, ne neheztelj, hogy nem vettem észre a korábbi köszöntést, de lehet, hogy épp' akkor nem jöttem be ide.

Vagy az is lehet, akkor történt, amikor a nagy születésnapokat a családommal, majd a helyi önkormányzat polgármestere is köszöntött, egy hölgy és a helyi tv képviselőjével itthon ünnepeltünk. Onnan is meglepetések jöttek, s nagyon jól sikerült mindkét összejövétel, a lányom (aki eléggé rigolyás) most nagyon kitett magáért, vendéglőben jött össze a család, ebéddel, óriási tortával, sok-sok kedves ajándékkal.

Nem panaszkodhatok, de csak Neked elárulhatom, hogy sajnos, három gyermekem közül igazi szeretetet csak a „kicsi” Ötven év-körüli gyermekemtől kapok, a másik kettő apjuk familiája után elég furcsák tudnak lenni irántam, ami időnként – mondhatom, nagyon elkeserít.

Nagy fiam velem van 15. éve, mert a fővárosi állásai megszűntek, s ha én nem fogadom be, már talán nem is élne.

Sajnos, rettenetes a természete, mert időnként nem tudja magát türtőztetni, s szívesen kóstolgatja a szőlőtökéken megért gyümölcsből előállított szeszesitalokat, s olyankor, ha nem tud besurranni este vagy már éjjel, észrevétlenül, hogy mindjárt magára húzza az ágytakarót, mondhatom, hogy goromba, és képzeld!

Ordítózik velem, de ha rászólok, azt mondja: csak felemeltem a hangom, hogy halljad. Pedig a normál-hangokat még jól hallom, a másokét is a kiabálást, s ugyanúgy, aki csak suttog, azt nem értem! Szülei familiájában ez a viselkedés természetes volt, ott is a lánytestvérek időnként még képesek voltak verekedni is egymással; sajnos az enyémekek gyűlölik egymást, amit én nem tudok megérteni, mert a családomban nagyon szerettük egymást, három fiútestvéremmel! Kérem elnézésedet, hogy elkanyarodtam. Itt a Napvilágon nagyon jól érzem magam, mondhatom, jó viszonyban vagyok több társunkkal, köztük Te vagy az első, akit én is nagyon megszerettem.

Ne szerénykedj, ha igaz is, hogy Te is – meg sokan – nagyon sokat fejlődöttél a verselésnél, de gyenge sosem voltál! S a fejlődés nem tőlem függött, hanem saját akaratom vezérelt előbbre.

De annyit mondhatok, hogy sok íróársamat megszerettem, fiúkat és lányokat egyaránt – kedvelem barátainknak érzem őket. Amit családomról írtam, csak Neked, mert egyébként én szeretem őket, de rossz, hogy pl. a lányom azért kimondottan haragszik rám, amiért a testvérét befogadtam! Bármilyen, mégis a gyerekeim, s nem tudnám elnézni, hogy már az óta talán éhezne...

Egyébként elégedett lehetek, mert sok helyről olyan bizonylataim vannak, utóbb például: Lírai Irodalmi díj (pénzes első díj), Lírai Nagydíj, Aranydiploma. Nem beszélve arról, hogy az oklevelek már nem férnek föl a falra az asztalom felett három sorban!

Egyik irodalmi társaság pedig elég gyakran zsűrizni küldi nekem a beküldött novellákat, verseket a pályázatokra. Csúnya dicsekedni, de azért melegséggel tölt el.

Drága Kankalinka, Neked is kívánom, hogy elérjed céljaidat, mert megérdemled, s érezd mindig jól magad, Téged is, sokan szeretnek és megbecsülnek.

Köszönök mindent Neked is, és meghallgatom a küldeményed, a fiam gépén azt hiszem, bejön, megkérem majd, hogy tegye fel nekem.

Egyébként rossz a gépem, de most annyi pénzhez jutottam, hogy vagy ki tudom cserélni, vagy a régit ki tudják úgy javítani, mert a most sok bajom van, előkészítettem két kötetet, azt azzal nem akarom elkezdni, mert több belőle a kár, mint a haszon. Fogadd el anyai szeretetemmel a sok-sok pusztit, amit Neked küldök szeretettel.

*_**_**_*

Megcsaltál

(2008. január 23)

Esküdöttél, csak engem szeretsz,
értem élsz, neked csak én, kellek.

Szeretted talán két évig,
nálam voltál mind' éjfélig.
Rájöttem, hogy megcsaltál;

néha mégis eljöttél, és
esküdöttél, hogy csak én...

Éreztem, hogy csalva vagy,
ha hívtalak, hazudtál.

Nem hiszek már tenéked:
ezért nekem nem kellesz.

Ne járkáljál utánam,
maradj otthon magadnak,
már látni sem akarlak!

_

KEDVES NAGYFIAM!

A sok teher alatt megroppantam. Érzem, hogy ez nem mehet így tovább. Ne gondolkozz helyettem, arra kérek. Ne próbálj engem okolni, s olyan sületlenségekkel előállni, hogy mindennek én vagyok az oka...

Egy felnőtt ember nézzon magába és próbálja magát összeszedni. Egészséges, életerős férfi vagy még, most kell még talpra állni – amíg én is némileg hozzá tudnék segíteni.

Nem olyan világ van, hogy majd a diplomád után kapsz egy kiemelkedő állást, mintha folyamatosan dolgoztál volna...

Be kell látnod, hogy olyanra már nem számíthatsz, s be kellene érned kissé szerényebb jövedelemmel is!!!

Nem fér a fejembe, amit délben mondtál, hogy „azt beszélik a városban, hogy Te olyanokat terjesztesz rólam, hogy: stb...”

Ez nem igaz, azon egyszerű ok miatt, hogy én egyáltalában nem járok a városban, és havonta egyszer is, sietek haza, és olyankor se kedvem, sem erőm az utcán rólad híreket terjeszteni!!!

Havonta egyszer, a pénzért megyek le, amikor bevásárolok, de nem emberekkel fecsegek, hanem igyekszem megszerezni hármunknak a havi ennivalót.

A folyosón se beszélgetek arról senkivel – még ha meg is állok néhány percre arról – hogy Te miért is vagy itt.

Még akkor sem, ha magukban bizony, elképzelik, micsoda teher lehetsz anyádnak ilyen hosszú ideig... S még akkor sem, ha erről nekem nagyon-nagyon szomorú tapasztalataim vannak...

Ahogy szóban kifejtettem, annyira szégyellem a Te megmagyarázhatatlan hanyagságodat, nemtörődömségedet magaddal – és főleg anyáddal szemben, hogy én erről mások előtt mélyen hallgatok, mert helyetted is szégyellem az egészet, hogy az én magasan kvalifikált, értelmes gyerekem idáig süllyedt. Csak nem azt képzeled, és szeretnéd elhitetni velem vagy bárkivel, hogy ennek én vagyok az oka... Mindezt alig hiszem el!

S nem kell ezt nekem és senki másnak mondani, itt látnak, s azt is látják, hogy nincs semmi jövedelmed, s nyilván erről – külön figyelmeztetés nélkül is – meg lehet a véleményük!

Azt pedig közölnöd kellett volna, velem, hogy tulajdonképpen elbújni jöttél ide, s nem volt benned annyi emberség, hogy mindazt nekem már akkor, mikor eljöttél, ezt elmondjad, s közöld azokat a súlyos nehézségeket, amit saját magad okoztál magadnak a hanyagságod miatt, mert már Budapesten is sok mulasztásod volt az ún. „vállalkozásod” miatt. Magad helyett senkit ne próbálj hibáztatni. Neked kell döntened, neked kell megoldanod saját életedet.

Nekem csak az a kérésem, hogy tedd ezt minél előbb, amíg annyira ki nem borulok, hogy én kezdeményezzek valamit, ami nem csak nekem, de számodra is nagyon, de nagyon kellemetlen botrányt okozna! Mert ezt a helyzetet tovább már nem bírom elviselni.

Nagyon, de nagyon kifáradtam. Nekem nem családot kellene ellátnom ebben a korban (ilyen lerobbant lakásban, koszban), annak velejárójaként minden anyagi, fizikailag nehéz, fáradságos munkájával, hanem pihenni, csendes nyugalommal rádióban zenét hallgatva, olvasgatva, s valakit karonfogva, kicsit sétálgatni, mint addig, amíg nem tetted be ide a lábad.

Most se rádióm, se olyan TV-m, amin akkor azt nézek, amit szeretnék, csak ez a rozoga számítógép, de ez se bírja már sokáig, amibe én is már annyi pénzt fektettem.

Ugyanis elhatároztam, hogy felsorolom – mert Te nemigen számolgatod – mibe is kerültél nekem, persze, a mindennapi kiadásokat nem is részletezve!!!

Nos. Akkor ugyan még nem laktál itt, de Budapesten, a Nyugdíj Intézet előtti automatában én vettem ki a pénzt, ami azért kellett Neked, mert a hangyák beleköltöztek a számítógépedbe.

80.000.- Ft

Ugyanaznap, szintén Budapesten én vettem fel a

110.000.- Ft kölcsönt az üzletben vásárolt számítógéphez szükséges anyagokért. Mindezt havonta, részletekben kellett visszafizetnem. S az a köszönet érte, hogyha valamit kérdezek a számítógéppel kapcsolatban, csak ordítasz velem...

(Nem felejtettem el, hogy a 80 ezret visszafizetgetted havonta, amíg dolgoztál, de hogy az egészet, vagy csak egy részét nem, azt nem tudom (de megvannak róla a csekkek).

Utána megtiszteltél azzal, hogy beköltöztél hozzám, s akkor még nyögtem a havi részleteket, egy teljes évig, pedig már Te is megkezdted itt nálam a fogyasztást, tehát attól fogva dupla rezsit kell fizetnem.

Nem egyszerű dolog valakit 10-20 évig eltartani.

(Ugyanis csak fél évig tartott az a jó világ, amíg Budapestre jártál dolgozni, és amit felelőtlenül hagytál ott, vagy ki tudja, ők mondtak-e fel neked? – Nem tudhatom, sohasem voltál hozzám őszinte.)

Időközben nekem innen-onnan érkeztek olyan összegek, amit – lett volna mire költenem, pl. a lakásom teljes rendbetételére (hogy az otthonomban jól érezzem magam, nem úgy, mint most, amikor már olyan, mint egy hanyag ember istállója).

Ugyanis Miklós után kétszer kaptam 370.000 Ft jóvátételt, amiből látnivaló csupán a fekhelyem, amit – ha jól emlékszem, 35 ezerért vásároltam, s talán a WC-t állítottuk helyre belőle, a többit olyan szépen, lassacskán feléltük, vagyis elúszott...

Kértem, és kaptam a fürdőszoba átalakítására 150.000 Forintot, hogy legalább a tisztálkodás ne legyen számomra olyan nehézkes.

Nos, abból szerencsére legalább a sötétítő-függöny, és a szőnyegek megvannak! S talán még a rozoga mosdócsapot vettük meg belőle.

Azt Te is érezhetted, hogy időközben a nyugdíjam három személynek (mert ugyebár Attilát is kell támogatnom, mert még nem olyan magas a rokkant nyugdíjának az összege) úgysem volt elegendő élelemre és egyéb szükségletére, pedig kaptuk a 13. kiegészítést (Sajnos utána Orbán került a magas székre, azt ő megszüntette.) A hitel a számlám pedig gyarapodott, mivel nagyobb összegek érkeztek rá, s a hitelkeretet annak megfelelően emelték.

Egyszer aztán felszólítottak, hogy kapok személyi kölcsönt, s vissza kell fizetnem, persze, jó drágán (talán 27 és valamennyi összeggel, közel a 30 % kamattal), amit két évig szedtek le a havi bevételemből, amit én, ha nem is koplaltam, de mindenképpen tudtam volna másra fordítani!

S Te addig jártad a világot, az erdőket, szedted a makkot, gesztenyét, gombát s egyéb erdei ritkaságokat... Azt se tudtam, merre jársz, s nem is ritkán, késő este vagy éjjel jöttél haza, kiguvadt szemekkel, s ha még fenn voltam, ordítoztál velem.

Éjszakákat nem lehetett miattad nyugodtan aludni, mert vagy horkoltál, vagy a TV hallatszott át, s ha szóltam érte, azért is ordítoztál, mintha jogod lett volna hozzá...

Minden lemondásunkért mindig az volt a köszönet, hogy durván viselkedsz velünk és ordítozol, hogy Attilát nem merem rád hagyni, durvaságod miatt kiszámíthatatlanok a reflexeid, pedig nekem már nyilván kellett volna szem-kontrollra mennem.

Magamat vonszolom, magamat vonszolnom nem hiányzik, hogy még őt is mindig magammal hurcoljam. S Te szoktad mondani, miért nem viszem vissza Dunakeszire? Azért, mert annyit kell befizetni érte, hogy csupán az én itthon maradó nyugdíjam nem elég két személy ellátására!!!

Azt egy személy részére kapom, s nekem bőségesen elég lett volna, s még most is elegendő lenne, jutna olyan nélkülözhetetlen szerekre, amit most nem tudok magamnak megvásárolni.

S Te elvárod, hogy a rokkant öcséd- és az én nyugdíjamból több mint évtizeden át tartsunk el Téged az idők végezetéig...

Micsoda elképzeléseid vannak Neked az életről?

Nem akarok tovább nélkülözni, nem akarok tovább koszos lakásban élni, szeretném a hátralévő időmet nyugalomban tölteni!

A kezredbe olyan diplomát kaptál, amiből meg lehetne élni, s nem kellett volna bujkálni, hanem szembe nézni a dolgokkal, amik előálltak, s azokat megoldani, rendbe tenni mindent magad körül és – mint más diplomások is – ha nincs ahhoz megfelelő állás, egyéb munkalehetőséget is ki kellett volna, és ki kellene használni a magad ellátására, s nem mások nyakára ülni évtizedeken át...

Mit gondolsz, miből lesz majd nyugdíjad? Sohasem gondolkoztál el ilyeneken? Azért dolgoztam, s nagyon is megérdemelném a nyugalmat és magam körül az emberi körülményeket és koromnak megfelelő ellátást.

Mindez, amit leírtam, mindhármunk érdeke. Attila nem tudja magát ellátni, s elég nekem öt istápolni. Légy belátással és próbálj meg mindent annak érdekében, hogy saját magad gondoskodjál saját szükségleteidről.

Én mindennek ellenére, ami eddig volt, nem haragszom rád, hiszen másként ennyi mindent nem is tudtam volna eltűnni. De beláthatod, hogy erőm fogy, a mostani állapotokon mindenképpen, az én érdekemben – változtatni kell! Mindezt nem akarom a szemedre hányni, mennyibe kerültél.

Megtörtént.

Ha nagyon nehezen is, de kibírtam.

Azonban most már ugyanúgy nem mehet tovább! Fizikailag és főleg lelkileg nagyon kimerültem. Nyugalmas körülményeket kell magam körül teremtenem!

Neked is jobb lesz, hidd el, egy külön fészek, ahol azt teszel, ami éppen jól esik, és senki sem háborgat és kritizál!

Amiben tudok, hozzá segítek, ennyit megígérek!

De arra kérlek, hogy a szándékaidról tájékoztassál, s ne hallgass a céljaidról. Jó lenne tudni, és nagyon megnyugtató, ha eléggé későn is, de – elkezdted a saját életedet magad ellátni..

Én ehhez minden erőt és jó lehetőségeket kívánok:

Édesanyád.

_

Anyám születésnapján

Emlékezés – prózavers, 2008. október 7.

2008. október hetedike: Anyám születésnapjának ünnepe. 1894. október hetet írtak, amikor megszületett Kisfeketepatakon, Felvidéken. Azóta elszálltak az évek... Anyám, ma lenne 114 éves! Nehéz sors jutott neki, korán árván maradt, nevelte őt nagyapja, előttem ismeretlen dédapa.

Húsz éves sem volt, amikor világháború dúlta fel a békét, sorsa később sem kedvezett neki, mivel fiatalon lett özvegy. Hároméves kislfia – az én kedves bátyám – árva lett. Utána is nehéz idők jártak, mert a 20-as 30-as évi világválság alatt minden vagyonuk odalett. Apámmal megismerkedett, nemsokára hozzá feleségül ment. Az embereket sorsuk akkor sem hordta tenyerén; súlyos, nehéz idők alatt is kitartottak egymás mellett; komfort nélküli falusi kislakásban laktak, amit szeretetükkel betöltöttek.

*Mindig küzdeni
kellett a mindennapi
megélhetésért.*

(Mindig küzdeniük kellett
a mindennapi kenyérért,
fáradoztak hosszú évekig;
súlyos gondokkal nevelték
föl négy gyermeküket.)

Szép emlékekkel gondolok a gyermekkoromra, mivel bennünket szeretettel neveltek. Nézem a megkopott fényképeket, anyám kedves mosolyát. Nem tudtam meghálálni a féltő szeretetet, mellyel apámmal együtt óvtak minket.
Imáimban mindezt megköszönöm:

*Teremtőt kérem,
legyen nekik örök béke,
fent, a Mennyekben!*

kérem a Teremtőt,
adjon nekik örök békét.
Jó Anyám! Téged arra
kérlek, tekints le rám,
s imádkozzál értem

Íróasztalomon őrzöm kedves fényképét.
Megjegyzés: A kis dőlt szakaszokkal Haibun,
a nagyobbakkal prózavers.

--

Apám – Finta István – díszpolgár – Emlékezés

Kisbárcány, 2009. augusztus 20.

(Prózavers készült: 2009 augusztusában)

Ott, 'hol valaha húsz évig a falu tanulóit nevelte-oktatta, a hálás
utókor megemlékezett róla. Nyáron kaptuk a díszes meghívót
testvéremmel, meghívtak bennünket ünnepi misére, és apánk
díszpolgári oklevelének átvételére.

Eszembe jutott az én édes jó apám: milyen boldog lenne, ha ezt a
napot átélhette volna. Élete delén, az első világháború után abban a
faluban az első iskolát ő szervezte, s oktatta az iskoláskorú ifjakat-
időseket, akik korábban írni-olvasni sem tanultak.

Húsz esztendőn keresztül apám keze alatt tanult és nőtt fel a faluban
minden ember.

Apánk harcolt a második világháborúban, nyugdíjas korában a
Balaton partján élt, ahol nehéz fizikai munkával az elveszett otthon
helyett házat épített. Oda jártunk mi látogatni a szüleinket.

Édesapánk – édesanyánk
halála után – magára maradt,
szorgosan gondozta kis kertjét,
s csendben írt verseket és regényt.

Szemem előtt láttam: már nem olyan katonásan járkált, mert lassan felette is eljárt az idő, térde megroggyant, nehezen viselte megkopott életét, de mindenkor szeretettel várt bennünket.

Milyen nagy kár, hogy ezt az időt nem élhette már meg, hogy élete munkájának gyümölcsét élvezve a díj átadásán személyesen megjelenjen.

Testvéremmel utaztam a faluba, díszpolgári oklevél átvételére. A község időskorú népessége szeretettel fogadott bennünket.

Meghatódva ültem testvéremmel a kis templom padjában, s az ünnepélyes, püspöki mise végén nekünk adták át apánk megtisztelő díját: a községi önkormányzat oklevelét, s nevével díszített metszett-üvegvázat, én pedig hófehér liliomból kötött virágcsokrot kaptam.

Meghatóan hallgattuk, amint apánk korabeli versét elmondták, s tisztelettel megemlékezve róla, méltatták a faluban végzett munkásságát.

Utána pazar lakomával kínáltak bennünket, finom falusi tyúkhúslevessel, kézzel gyúrt tésztával, mindenféle sült hússal-salátával, majd tortával, meg házi rétesrel, végül apánk tiszteltére ünnepi köszöntő hangzott el, pezsgővel.

Délután testvéremmel a falut végigjártuk, de azt a házat, ahol születtem, már sehol sem találtuk. A helyén csak meghatottan álltunk, ahol valaha állt a régi iskola, mellette a tanító-lakás, ahol mindketten megláttuk a napvilágot.

A ház falait az idő vasfoga már rég' szétmarta, ezért lebontották. Rajtunk kívül tán' nem is hiányzik másnak, csak mi állunk ott meghatódva.

(Helyén út épült Bede-pusztára, azt Kisbárkányhoz csatolták.)

Nekem most eszembe jutott a gyermekorom, ahol oly' boldog voltam, felvillantak bennem az emlékek, melyek ma is kincsei életemnek. Szemem előtt a régi kis falut látom: ahol a ház ablakából kibámultam, s onnan a szép tájban gyönyörködtem, ábrándozva néztem a kék eget, az Égen futó báránnyelűket, a borús égen sötétlő fellegeket, a távolban hosszan elnyúló, s egymás mögé bújó nagy hegyeket.

A házzal szemben sorakozva a vén Mátra nyúlványai tornyosulnak, kék-zöld árnyalatokban pompáznak. Oda szállnak vissza most is a gondolataim... abba' a házba', ahol megláttam a napvilágot, ahol testvéreimmal nevelkedtem, ahol kiskoromban oly boldogan éltem, s ahová most is, mindig **visszavágyom...**

Kisbárkány hegyek ölelésében

Gyertyalángok

Haibun

Mindenszentek ünnepére

Balassagyarmat, 2009. október 26

Sötétség borul már a tájra, hideg szél borzolja a hajunk, kabátunkat fázón összehúzzuk. Szemerkél az eső borús délutánon, talpunk alatt színes hervadó levelek ropognak. Mellettem kétoldalt kis unokáim, kezünkben virágot szorongatnak.

Gyertyalángok fényében járjuk a Farkasréti temetőt, körülöttünk – amerre szemünk ellát – mindenhol virágtól pompázó sírok, tarka koszorúk és csokrok, utunkat mécsesek világítják. Egymás kezét szorongatva, elhunytak nyughelyei közt járunk. – Miért van annyiféle sírhant minden temetőben? – kérdi tőlem kis unokám.

Nyugszanak díszes
sírboltokban, ellátva
drága szobrokkal,

fényképpel-lámpával, mások márványból épített pompás kriptákban. Sokan egyszerű kicsi sírban álmodnak vadrózsabokor alatt. – Mondd, nagymama – kérdi ismét unokám: ők ott is lakótelepen laknak? Míg gondolataim elhunyt szeretteimnél pihennek, fejünkre hullanak ázott falevelek. Emlékezetem visszaröppen a múltba: mikor ők – kik itt vannak elhantolva – együtt jártuk utunk, kezünk összefonva. Már csak emlékünkből élnek ők, kik egykoron velünk éltek: szülők, kik bennünket neveltek, testvérek, kik minket szerettek, vagy

ártatlan kisdéd,
kinek élete ki sem
nyílt bimbójából.

Ismerősök, jó barátok sírjánál megállunk, kikkel valamikor mindennel osztoztunk, vagy szerelmünk sírjánál – kit sohasem feledünk.

Csendes esőben
most rátok emlékezünk
sárguló avarban

sétálva, gyújtunk gyertyát, mécsest, őket imáinkba zárva. Szomorú szívvel emlékezünk rájuk, kik már odaátról nézik a világot. Siratunk benneteket, fáj, hogy elmentetek, minket gondban-bajban itt felejtettetek. Lelkünk bánattal telve, szemünk szomorú könnyel tele.

Imánk hozzátok
száll, fel az Égbe' ti már
tudjátok, mi vár

ránk, ha majd eljön a mi óránk. Azt is tudjátok, ki vár az égi mezők fényes kapujába'. Jusson eszetekbe kis unokáim: odaát igazság van, ki idelelni a Földön jó volt, megkapja jutalmát. Halálunk órája sem gazdagság szerint jár; azt kincsekkel megváltani nem lehet. Ott nincs luxus-lakás gazdagnak, szegények-gazdagok egyformán osztoznak.

Úgy kapja ott mindenki a jussát, ahogyan élte a földön mindennapját.

Igazságos Isten úgy osztja a kegyét, ki jót tett itt, akit szeretet vezérelt, és szegénynek osztott: megleli jutalmát, de aki dölyfös volt és gonosz, – vezekelhet –, lelkének nem lesz nyugta. Meg kell szenvednie, ne számítson jólétre, gondtalan túlvilágra, és igazságos Isten irgalmára.

Míg a sírokon
a gyertyák csonkig égnek,
elmondjuk imánkat.

Elindulunk az ünnepi díszbe öltözött temető útján, megállunk az emlékhelynél. Felvidéken és Erdélyben, távoli nyughelyeken, havasok lejtőin pihenő őseinkre gondolva, ott is gyújtunk gyertyát, értük mondunk imát, majd a virágokkal díszes temető útján, ellobbanó gyertyaláng mellett vonul hazafelé a család a csendes-békés otthonba...

Gyertyák lobognak,
szeretetünk száll fel a
csillagos Égbe!
.

KITALÁLT TÖRTÉNETEK, EGYEBEK...

Aki olvassa az általam írt történeteket, az jól megfigyelheti, hogy az írásaim igaz történetek, mégis élvezetet nyújtanak az olvasóknak. Ezért másoknak is javaslom, nem kell kitalált történeteket keresgélni, azzal fáradozni, mert a körülöttünk annyi minden történik, amiket érdemes megörökíteni, ami többet ér minden kitalált esettől.

Valamikor régen, a második világháború után, diákkorom idején, menekülésre kényszerített a sors, és a családomnak mindenféle anyagi javunk elveszett, kétségbe voltam esve, hiszen két télen kellett fagyoskodnom egy könnyű tavaszikabátban, félcipőben, amit nehezen viseltem el és a súlyos körülmények között, csak lassan lehetett a minimális szükségleteket beszerezni.

Ifjúkori álmom se teljesült, nem tanulhattam tovább művészi ágazaton.

Nagyon szerettem volna, tehetségem, adottságom volt hozzá: tudtam kézimunkázni, festegetni, rajzolni, mégis, befejezve a középiskolát, állást kellett vállalnom.

Családunkban – még ha mindnyájunk vesztesek voltunk is – nekem, megmaradt valami, ami kiderült, hogy segítségemre szolgált, mert a diákkori naplóim épségben megmaradtak!

Nyugdíjas koromban jöttem rá, hogy a háború után ez a kincs megmaradt nekem. Olyan érzés volt, mintha azzal Odafentről megajándékoztak volna engem – azért, hogy még most is élvezhetem az életet, mindent kipróbálhattam életem folyamán.

Amikor nyugdíjba mentem, először befejeztem a megkezdett kézimunkáimat: kötött pulóvereket, hímzett és csipketerítőket, utána a nemrég felépült tornacsarnokba jártam, majd kertet béreltem a határban, ami olyan lett, mint a bibliai paradicsom, a paprikák meg sárgarépa ágyásokban is itt-ott virágok pompáztak. Olyan finom barack- és cseresznye termett ott, amelyet csak álmodni lehet.

Utána vállalkozásba kezdtem, az is jól ment addig, amíg a nagykereskedő, ahonnan vásároltam a terméket, leállt, utána már csak Budapestről tudtam a saját autómmal beszerezni különféle terméket, s amiből kevés jutott a konyhára. Nem fiatalon, hanem ötvenévesen tanultam meg autót vezetni, hatvan évig vezettem; barangoltam az egész országban, vittem nyaralni a családot s a határok közelében külföldre is jártam. Abban az időben születtek az unokáim, őket neveltem, legtöbbször nálam voltak, mivel szüleik az otthonukat építették. Amikor már iskolába mentek, a szünetekben velem voltak.

Utána került sor arra, hogy elajándékoztam mindkét írógépemet, és elkezdtem komolyabban az irodalommal foglalkozni.

Nem volt könnyű áttérni a hagyományos írógépekről a számítógépre, mégis, megérte.

Féltem tőle, hogy azzal nem tudok mit kezdeni, de fiam sokáig biztatott, hogy könnyebb lesz azon írni a novellákat és egyéb iratokat, mint a hagyományos írógépeken.

Először az írógéppel írt, nagyon sok oldalas naplók tartalmát írtam át a számítógépre; az ötven évvel előbbi naplórészleteket.

Nem volt könnyű áttérni a normál írógépről a számítógépre, mégis lassan kezdtem megszokni, való igaz, hogy gyorsabb rajta dolgozni, és a kész anyagot ki lehet nyomtatni.

A helyi könyvtárban tanfolyamot hirdettek, gondoltam: sokat jelent majd, mert az oktatás közben az internet kezelését is tanítják. Sajnos, nem volt szerencsém, mivel éppen akkor, amikor odaért az oktató, az én gépem elromlott, nélküle nehezebb volt megérteni az elhangzott fontos részleteket.

Most is érzem a hiányát. Folyamatosan kezdtem a jegyzetek segítségét igénybe véve, rövidebb-hosszabb novellákat írni. Csak 2005-ben merészkedtem verset írni, utána következő években kettőt, majd hármat, és így fejlődött a gyakorlatok után, hogy egyre több verset írtam; mindenféle-fajta versformával próbálkoztam. Igyekeztem leginkább a korabeli híres elődöket utánozni, mert már nagyon sok idő eltelt attól fogva mikor én a verstant tanultam.

Apukámnak a háborús vérfürdők között is valahogy megmaradt egy, gyűrött, sérült verskötetete. Ez jött segítségemre, azonban olyan szabályos, pontos és gyönyörű verssel nem tudtam hozzá felsorakozni. Kitalált történetekkel kezdtem, s most térek oda vissza. A prózaírással, sokkal könnyebben megbarátkoztam, hiszen már a középiskolában is szerettem az magyar órákat, s örömemre szolgál, hogy olyan tanáraink voltak eme ágazatban, hogy tőlük sokat tanultam. A naplók tartalma nagyon jól jött, hiszen több millió sor volt bennük leírva, szerencsére minden nap előtt oda volt írva az időpont, hogy mikor, mi történt velünk a családban, az iskolákban, majd később felnőve a barátokkal, ismerősökkel, a megtörtént eseményekkel.

Sajnos, jött a háború, Erdélyből vissza kellett jönni a csonka hazába, apám jól megérezte, hogy az a kis országrész ismét a románoké marad.

Négy évig 1940 tavaszától 1944. szeptemberig élhettem Marosvásárhelyen, ahová apukámat áthelyezték egy iskola felső osztályába tanárnak.

Ebben az évben, szeptember 10. napján délután, szálltunk az utolsó menekülteket szállító vonatra, kétszer kellett leszállnunk, három repülőraj vészt jelző rikoltozása miatt, a harmadik előtt indult el a vonat, s Nagyváradon néhány napig a gyönyörű Püspöki palotában kaptunk szállást, mivel ott egy rokonunk betöltött egy magasrendű papi állást. Azt hittük, hogy talán onnan még vissza tudunk menni, ezért szüleim a hatalmas feladott csomagokat is úgy adta fel, hogy onnan majd vissza tudjuk szállíttatni. Azonban ez sem sikerült, mert valahol út közben a vonatról a teherszállítmányt lekapcsolták, s minden anyagi vagyónk odaveszett, csupán mindnyájunknak három napra való holmi volt becsomagolva egy-egy kicsi bőröndbe.

Azonban ott is hallatszott már a front közelsége, mindennap többször indult riasztó, nem mehettünk onnan vissza, hanem Budapest felé induló vonatra kellett szállnunk. A menekülteket szállító vonat nagyon lassan haladt, mivel a katonákat szállító vonatokat kellett mindenütt előre engedni. Így történt, hogy majdnem egy hónapig utaztunk, és október 6-án érkeztünk a romba döntött Budapestre. Mikor megláttam a korábban csodás fővárost, sírva fakadtam.

Azonban az utazás alatt, még ilyen háborús időkben is, sok élményben részesültem, ami mind meg volt írva az én féltett naplóimban.

Milyen jó, hogy azt becsomagoltam, és a kis kézitáskámban megmaradtak nekem. Hiszen mi lehet fontos egy 17 éves kislánynak becsomagolni a naplóin kívül, mint az imádságos könyvét, fényképezőgépet, amivel sok mindent meg lehetett őrizni az utazás alatt is, majd az apró könnyű kincseit, néhány alsóruhát, a rajta lévő ruhán kívül, a tavaszi-kabátját egy sállal, meg félcipőjét, amiben utána két évig fagyoskodott.

A háborús idő után minden elfogyott az üzletekben, sok minden hiányzott, egy ideig nem lehetett pótolni.

Ezért mondogattam mindig később a munkatársaknak, s másoknak, hogy nem kell keresgélni, hogy mit írjunk, hiszen annyi minden történt, és történik körülöttünk, hogy azokat mind leírni talán lehetetlen. Természetesen nehéz lett volna, ha én nem jeleztem mindenhol azt az időt, napot, sőt, néha még az órát és percet is, amit fontosnak éreztem megörökíteni az utókornak.

Pl. azt, amikor abban a faluban ahol meghúzódtunk a háborús front idején egy rövid ideig, megjelöltem a naplómban, melyik nap délután, hány óra hány perckor kezdtek a szomszédház folyosójáról az iskolaudvarába leugrálni az orosz katonák, siettek le, a faluba... (akkor mi a tanítói lakást foglaltuk el, s én mindezt a konyha ablakából néztem). Ez a téma adott nekem majdnem készen anyagot egy novella megírására, utána csak azokkal a gondolatokkal, ami eszembe jutott a leírtakon kívül – kellett megtoldani.

Az első kicsi naplót még Erdélyben kezdtem írni; szüleim akkor Marosvásárhelyen a család lakását rendezték be, én nagyszüleimhez, apám utáni nagymamához utaztam a Nagy-Magyarországnak a keleti oldalára, ott is legalul, Páva községbe.

Ott voltam egész nyáron augusztus végéig, s akkor iratkoztam be Marosvásárhelyen, a középiskola ötödik osztályába.

Álmodozva ismerkedtem a gyönyörű Erdély azon részével, ami sajnos, csak egy rövid időre visszakerült vissza a csonka hazához. Annyi élmény gyűlt össze ott is, hogy belőle később egy egész kötetnyit írtam. Ismeretlen tájak, óriási hegyóriások, több várost és falut ismerhettem meg, amíg ott éltem. Minden iskolai szünetben Nagymamánál töltöttem az időt, ott kezdtem nagylány lenni. Ott udvarolt nekem először egy fiatal tanító, aki gyakran meglátogatott, nagyon szép hangja volt, együtt énekeltünk.

Amikor eszembe jut, hogy nekem ott is annyi élmény, szépség jutott osztályrészülni, azt sem tudom, megérdemeltem-e? Azonban azzal, hogy mindent lejegyeztem, majd csokorba kötve prózába, később versekbe is megörökítettem élményeimet, jót és rosszat, kellemetlenséget igyekeztem írásaimba foglalva másokat megajándékozni.

Most, amikor ezek eszembe jutnak, jóézés tölt el, s minden jót, amit kaptam az élettől, meg kell köszönnöm.

Akkor kezdtem el komolyan írni, amikor beléptem egy-két irodalmi közösségbe.

Alkotásaimat kezdtem pályázatokra készíteni.

Jóval később, amikor visszamentünk a csonka hazába, Először Pápán lévő közösségbe küldtem be a novelláimat, ahol kicsi füzetekbe foglalva, a megfelelő írásokat kiadták.

Lakásomban egy könyvpolcon ott sorakoznak most is, mert mindent megőriztem. Ott a Boldog Idők Alapítványától, kaptam az első LYRA IRODALMI DÍJAT – pénzjutalommal, amit személyesen vettem át 2004-ben. Budapesten ez előtt operálták meg a jobb oldali szememet, s a családom oda elkísért. Óriási öröm volt számomra, és további sikerekre buzdított.

Több irodalmi portálban voltam rövidebb-hosszabb ideig, mint a Feleségek.hu, ahol szintén többször kaptam oklevelet különdíjjal, rövid ideig tagja voltam az Erdélyi magyarok közösségének, majd hosszú ideig a Miskolci Rádiónak, ahol mivel nyaranta többször szerveztek egyheti nyaralásokat, oda mindig vihettem a Downszindrómás kisfiamat is: Azért szerettem ott lenni, mert: különféle eszközöket, más-más formában készítettek meghallgatásra is, némelyiken nagyon sok írásomat meghallgatni lehet.

Igaz, ez elég sok pénzbe került, utána onnan azért léptem ki, mert egyik nyáron az előre megígért jó szoba helyett egy kényelmetlen helyet kaptam, pedig jó elhelyezésre ígéretet kaptam, azonban azt nem teljesítették. Kényelmetlen volt az ágyam, akkor már a térdem és csípőim fájtak, nem éreztem jól magam, nem volt mosdó, messze volt a WC, vezetőnk az ígért helyre a saját rokonait helyezte.

A kirándulásoknál nem vette figyelembe, hogy azok, akik nem saját gépkocsijukkal utaztak oda, nem tudtak a kirándulásokon részt venni. Egyébként az a hely nagyon jó lett volna; az étkezés is remek, és ha nem is közel, de a Balatonra is járhattunk még szeptember elején.

(Én ott vettem észre egyik balatoni fürdésnél, hogy már nem tudok úszni, a bal térdem és a jobb csípőm miatt a lábamat nem tudtam feldobni.)

Az utolsó nyaralásnál pedig nagyon és feltűnően kivételeztek a miskolciakkal, és a szerkesztő „elfelejtette” nekem tett ígéretét azt, hogy Miskolctapolcán az egyetlen novelláskötetemből valaki majd felolvas egy részt, azonban elfelejtette megszervezni a bemutatót.

A szállásunk messze volt cukrászdától és üzletektől, pedig csak reggelit és vacsorát kaptunk helyben, délben pedig messze esett egy üzlet vagy a cukrászda, ahol valamit lehetett volna vásárolni.

Nem csak mi jártunk úgy Attila fiammal, hogy a kirándulásról lemaradtunk, mert nem mindenki ment oda gépkocsival; ezen kívül esténként csak a helybeliek anyagait hallgattuk az esti irodalmi összejöveteleken.

Mondhatom, hogy ezekért én is begurultam, s kiléptem, többé nem mentem oda. Azóta inkább a Napvilágnál olvasgatom mások verseit, novelláit, ahol 2006-ban beiratkoztam és mostanáig folyamatosan benézek oda.

Az első nyolc kötetemet ott szerkesztették. Utána a MEK-hez adtam be a köteteimet, melyeket teljesen magam szerkeszttem, s készítem a szép borítólapokat.

Tagságomat most is tartom a Cserhát Művészkörrel is, sajnos egy idő óta már csak levelezéssel, az interneten tudom velük a kapcsolatot tartani, mivel a gépkocsim elromlott, egyébként is, már a térdeimnek sem volt jó a vezetése. Évente kétszer pályázatokat szerveznek, ezért oda mindig küldök anyagot, s időnként díjat nyerek.

Sajnos, nem tudok megjelenni a tavaszi és őszi gálákon. Náluk beléptem a Nógrád megye – és Tura egyesületbe, de már oda sem tudok járni, pedig nagyon szép összejöveteleket tartanak minden évben többször is. Anyagot azonban mindenhova küldök.

Tagja vagyok még most is a ORSZÁGOS MÉCS LÁSZLÓ IRODALMI TÁRSASÁG-nak is, időnként oda is küldök pályázatra anyagot, azonban mióta felkértek zsűrizésre, leginkább csak annyi a kapcsolatam, hogy a felkéréseknek eleget teszek.

Egyébként azzal kezdtem a irodalmi munkámat, hogy oda küldöztem anyagot, ahol kis füzetekben megjelentették az arra érdemes anyagokat is.

Sok kis kötetem van a könyvszekrényemen...

Ebben az évben valami különleges kötet készül ott, ahová csak tizenkét írótól kértek anyagot. Meghatódtam, amikor megtudtam.

A MEK-nél már ötven kötetem van, nemrégén küldtem még egyet, amit ott nem készítenek el.

Édesapám korabeli kisregényeit (35), megtaláltam, kis írógépen írta azokat, amikor magára maradt, s én átírtam a számítógépembe, és megszerkesztve már majdnem az összes elkészült szintén a MEK-nél, két csodaszép, Apám verseivel készült kötet is van.

Nagy élvezettel szerkesztettem, közben jókat nevettem, nagyon érdekesen és jól készítette el nem csak a verseit, hanem a novellásoköeteit is. Már csak néhány várakozik, hogy kész legyen.

.-

Madarak- és emberek koldusai

Prózavers és Haibun keveréke – saját ötlet.

Tél van, hideg tél, künn az utcán hóborított táj, fákon-háztetőkről jégcsapok lógnak. Az utcákon gyerekek szánkót húznak, meg hóembert gyúrnak. A járdán bundában dideregve munkába sietnek vagy sétálnak az emberek.

Egy eldugott utca udvarának szögletében kukákban egy ember kotorász. Már egyiket átnézte, most a másikhoz megy, gondosan belenéz, hátha valami ehető ételt talál benne. Kenyérhéjat talál, örömmel konstatálja, hogy az összekötözött kis szatyorban tisztán maradt. Gyorsan a táskájába rejti, s továbbkutat. A kuka fogóján egy műanyag dobozt lát. Nini! Egy darabka szalonna van benne, ez is tiszta, ehető és felsóhajt: készen az ebédem, vagy jó vacsorám lesz. A mai munkám nem volt hiábavaló, s örömmel tünteti el a táskájába.

Néha öröm ér
ma vacsorát találtam
a kuka mellett.

Gyakran jár ide, már ismeri: olyanok lakhatják a házat, akik nem dühösen néznek a kukázó emberre, hanem a kuka mellé tisztán rakják, vagy a fogójára kötik a még ehető falatokat.

Néha még zoknit, ingeket, ruhaneműt tisztán, cipőt is a kuka mellé teszik. Milyen jó, hogy vannak jószívű emberek... Rajtam is olyan kabát van – jut eszébe hálásan – amit a kuka mellé tettek.

Mit találtam még?
Egy jó meleg pulóvert
s egy pár harisnyát!

Sajnos, változik a szokás, a városokból kiutálták a hajléktalanokat, csak olykor merészkednek be, amikor ételosztást rendez valamelyik jótékony szervezet. Akkor aztán megtelnek a járdák, alig lehet az éhségtől korgó gyomrú emberektől járkálni. Sokan vannak, akik éheznek, annyira szaporodott azok száma, akik rászorulnak mások segítségére, ha meg akarják tömni a gyomrukat.

**

LEVÉL EGY KEDVES BARÁTNAK

Kedves, általam igen tisztelt Ágnes!

Tollat ragadva, hagy mondjam el valakinek, most is csak Neked szánva, a következőket, hogy tudják, mi van körülöttem.

Érdekes, hogy már 1952-től törzslakó vagyok a városban. 1980-tól sok mindent csináltam a háztartás, gyerekeimmel és unokáimmal való foglalkozás mellett.

Előbb csak befejeztem a kézimunkáimat, amit „munkás” időm alatt nem tudtam elvégezni, aztán jártam az akkor nem rég’ épített tornacsarnokba kézilabdázni, tornászni. Utána kereskedő lettem, egyik garázsomba üzletet nyitottam, ahol kozmetikumot; mosáshoz, tisztálkodáshoz használatos szereket, ajándéktárgyakat, üvegedényeket, forgalmaztam. Salgótarjánból sokféle árut kaptam, amit elhoztak nekem. Azon kívül – ha kellett, én is hoztam megrakott autómmal. Egyéb árut Budapestről is hoztam.

Amikor a Tarjáni cég megbukott, be kellett fejeznem ezt az üzletelést, kiárusítottam, a megmaradt terméket.

Utána gypjú-ágyneművel kezdtem foglalkozni, ahhoz nem volt szükség külön üzletre, a lakásban is lehetett vele foglalkozni.

Azonban én nem tudtam csak otthon ülni, ezért amikor a Városi Tanács földeket osztott a határban, én is jelentkeztem és magamnak egy csodás kertet rendeztem be. Nehéz volt, de amíg bírtam, fenn-tartottam a kertet, mivel nagyon finom szamóca, barack, cseresznye, főznivaló kukorica termett.

Amíg lehetett, fenn-tartottam, bár volt elég elfoglaltságom, mert férjem gyengült, s az unokáim sorban megszülettek.

Utána, már a 21. század első évében kezdtem komolyabban írással foglalkozni.⁵ Előbb novellákat írtam, és 2005-ben írtam az első versemet. Most már megszámolni se tudom, hány novellám és versem van, csak a könyveket tudom megszámolni, mert az még két-számjegyes.

Nem panaszkodom, mert több irodalmi-portállal tartok kapcsolatot: Napvilág Íróklub, Miskolci Irodalmi Rádió, Boldog Jövőnk Alapítványa és Cserhát-vidéki Művészkörnek, ott megtalálhatók az alkotásaim, s ahol sokan ismernek. Napvilághoz nagyon sok alkotásomat feltettem, ahol egymás alkotásait bíráljuk. Miskolci Rádiónál szinte évenként adtak ki Antológiát, mindegyikben megjelentek verseim, novelláim és több lemezt is készítettek, s van, ahol húsz anyagom jelent meg és megzenésítették a verseimet, valamint a rádióban is szerepeltették alkotásaimat. A Cserhát Művészkör évente két kötetet jelenít meg, mindegyikben szerepelnek a verseim. A Boldog Jövőnk alapítványánál pedig legalább 20 kis kötetem van, ahol szintén mindegyikben szerepel a pályázati anyagom.

Irodalomra a lánykori nevemet használom, s ha az Interneten beírják azt, megjelennek versek és novellák, olvashatják, válogatni lehet benne. Nagyon sok versem és novellám, sőt, kötetem is Balassagyarmattal kapcsolatos.

Az egyik kötetet a benne szereplő téma 30. évfordulóján három televízió keresett föl interjút kérni és minden évben megemlékeznek róla.

Mindezek előtt saját városomban is tagja voltam az egyik irodalmi portálnak, ott is évente jelentettek meg egy-egy kötetet, én is küldtem mindenkor egy verset vagy novellát hozzá. Kevés tag volt, de én hűségesen jártam oda. Utoljára – nem tudom miért – sajnos egy alkalommal lemezen átadott novellámat úgy lecsupaszítva tették be a kötetbe, hogy nem ismertem rá.

Korábban, – ami előírás is – ha valaki javít benne, visszaküldték, hogy azt elfogadom-e? De ez most nem történt meg, engedélyem nélkül, tömondatokra alakították át.

⁵ Bár munkás éveim fő alapja az írás volt, pedig eredetileg művésznek készültem, főleg női ruhákat tervezni, de a tervemet a háború keresztülhúzta.

Érthetetlen volt, ráadásul a kötet kiadása után, vártam a meghívót, azonban nem hívtak meg az ünnepélyre, hiába vártam. Aztán felkerestem a Könyvtárt és érdeklődtem, s úgy tudtam meg, hogy az már lezajlott, de kötetből én nem kaptam, ami szokás volt. Ezért megvásároltam, fel sem tudtam fogni, mi volt ez? Amikor otthon elolvastam, a benne a lecsupaszított novellámat, amire rá se ismerem, majdnem sírva fakadtam, mert érthetetlen volt, miért lett olyan rövid, hiszen a végső oldala a kis kötetnek nem is volt tele, oda bőven elfért volna...

Megsértve éreztem magam, attól fogva nem mentem el a klub-összejöveteleire sem.

Ezen már túl vagyok, mert máshol mindenütt elismerik irodalmi munkámat, és ha beütik az írói nevemet az Interneten, sok anyaggal találkozhatnak. Sőt, ismert televízióktól (nem a helybelitől!)

Karácsony-tájban még most is többször megjelennek még a fővárosból is, az általuk ismert kötetemben egyik téma évfordulóján. Nem dicsekvés, de érdekes, hogy annyi elismerést, díjakat kaptam, köztük Lyra Irodalmi első díj – pénzjutalommal, Külön-díjak, Elismerő oklevelek, Art-díj, Nívódíj, Aranyoklevél, stb., nem férnek el a falon az íróasztalom fölött három sorban sem!

Tehát sok helyen elismerik irodalmi tevékenységemet, csak a lakóhelyemen nem ismernek; ez igaz, mivel korábban is a köteteim megjelenése előtt kértem segítséget a kiadásokhoz – mivel másokat segítettek és kaptak hozzájárulást is, nekem nem sikerült.

Ezért határoztam el, hogy elektromos kiadásban teszem közzé a köteteimet.

Sikerült a kapcsolatot felvenni az Országos Széchényi Könyvtár „polca” www.mek.oszk.hu részével, ahol jelenleg 44 kötetem van feltéve. Tegnap küldtem el a negyvenötödik kötet⁶ anyagát és már a következőn dolgozom.

Egyetlen kötetemet tudtam csak kiadatni nyomdában, de olyan sokba kerül, hogy többel nem tudtam próbálkozni.

⁶ Az eltelt idő óta a köteteim száma több mint duplájára bővült.

Ha kaptam volna némi segítséget, az eladási árból a többit már tudtam volna megjelentetni, s már meggazdagodhattam volna belőle én és a kiadó is. Jó kedélyű vagyok, ehhez csak azt írhatom, hogy: ha-ha-ha, jó volna, ha úgy lett volna!) Ezért nem vagyok, nem lehetek elégedetlen, hiszen a köteteimet sok-ezren olvassák ott is. Annyit hozzáteszek, hogy ott, az oldal első helyén Édesapám verses-kötete az enyémekek mellett található. (Címe: Por a Hadak útján).

(Apám: Finta István Nógrád vármegyében tanított 20 évig, utána helyezték át Marosvásárhelyre, majd amikor a háború után visszatért, Szirákon egy 24 tanerős iskolában igazgató- és iskolák felügyelő-jeként dolgozott nyugdíjaztatásáig.

A háború viszontagságai miatt egyetlen kis verseskötete maradt meg, elrongyolódott, ezért hogy megmentsem, betűpontossággal átírva, én foglaltam kötetbe csupán fényképekkel kiegészítve, testvéremmel együtt hozzá megírtuk és beletettük a kötetbe a különösen érdekes életrajzát is.) Szeretném, ha tudnátok, hogy én azért nem megyek a rendezvényekre, mivel korom miatt súlyos mozgássérültté nyilvánítottak, és nekem 85 lépcsőt megjárni már nagyon nehéz. Azért örülök, hogy külditek a meghívókat, mivel legalább tájékozódok a történeletről. Elnézést kérek, hogy ilyen hosszúra sikerült levelem, de kikíváncozott belőlem.

Ha időd engedi, olvasd szeretettel. Fogadd megértéssel a tájékoztatásomat, s azt Töletek én is köszönettel fogadom!

Szeretettel üdvözöllek, egy pusztit is küldök:

Finta Kata

író- és költő, kitüntetések birtokosa.

..*-*..

MADARAK KOLDUSAI A VEREBEK

Az érzéketlenek koldusai pedig Ti vagytok,
éhező-fázó, városokból is kiutált-kitiltott
hajléktalan emberek...

Sehogyan sem értem, miért nem bírnak elviselni
tüteket sem, verebek?

Mért irigylük sorsotokat, szorgos napjaitokat?

Ti is a jó emberek alamizsnájával
tengetitek életetek' mert
nem olyanok vagytok, mint a többi madár...
Ezért vagytok a madarak koldusai,
de nekem akkor is kedvesek vagytok,
mert ti nem vágytok el tőlünk,
hiszen téli hidegben dideregve-éhezve is
hű társaink maradtok,
nem szálltok el innen.
Nem szálltok el messze, új hazába,
nem vándoroltok el
melegebb vidékre, itt maradtok velünk
zord télben-fagyban élelem nélkül is,
fázón, dideregve...

**

TISZTELT FÖLD S. PÉTER ÚRNAK!

Ráhel „király-kisasszonyka” egész álló nap a saját lábán állt, és mindig úgy áll, most is. Igaz, itt éppen nem áll, hanem ül egy tárgyaláson.

Úgy hallottam nem most már jó régen, hogy cigány-családból származik. Még az akkori nevüket is hallottam, de elfelejtettem.

Nem azért mondom ezt, mintha haragudnék, vagy nem szeretném a cigányokat (pardon: már nem cigányok, átváltoztak az én gyermekkorom óta romákká! Pedig jobban hangzik még az is, hogy cigány-prímás, mint roma-prímás! Miért kellett azt a nevet szégyellni?)

Én a cigányok közül, de másfajta emberek közül is csak azokat nem szeretem még hallani se róluk, akik lopnak, bűnöznek. Egyéb-ként ugyanolyanok lehetnek, lehetnének, mint a többi emberek, hiszen senki sem választhatja meg, hogy hová hozza őket a golya, gazdag uraságokhoz, vagy egy putriba. És biz' az sem mindegy, mert más lesz a sorsa így, vagy úgy, mindenképpen.

Nos, ezen a képen, amit látok, Ráhelka lehet, kimondottan hasonlít a fajtájukhoz, de apukája, anyukája is, meg a testvérei.

Én legelőször akkor kezdtem Viktorkánkra haragudni, amikor a szegény cigányokat-romákat egy időben üldözni kezdte. Ugyebár saját fajtánkat nem illendő se utálni, sem rájuk haragudni.

Csak jóval később, jött rá Ő is, hogy nem illendő sem a saját fajtánkat, sem másokat úgy általában bántani és utálni.

Nem most, már nagyon régen – és arról korabeli irományaimból is tudni lehet – Viktorkánk mindenképpen palotában szeretett volna lakni (Gondolok arra az időre, amikor a Sándor-palotát szépen felújította), már akkor sejtettem, hogy azt nem Meggyesi miniszterelnök úrnak szánta, hanem saját magának, hogy a királykisasszonyok és királyfiak is palotában nőjenek fel.

Nos, beigazolódott az is, amit akkor ismerőseim társaságában kijelentettem, hogy Viktorkánk palotában szeretett volna élni – kedves családjával együtt – de csak mostanában kezdte el álmait megvalósítani, már készül, kerül, amibe kerül! Szeretné legalább öreg korában a koronát a fejére tenni. Lehet, hogy majd ha jól befagy a Duna, ott kiáltják alattvalói a jégen a királyságot!

Élvezettel olvastam a cikkét. Ráhel királykisasszonykáról nekem ezek jutottak eszembe.

Üdvözlettel: *Finta Kata*

**** - ****

REMÉNY

(2009. július 22)

Ha látom napfényben tündöklő tájat,
zöldülő mezőket, a virágzó fákat,
nyomasztó gondokat mindjárt feledem.
Hiszem, hogy boldogság lesz Földünkön,
hiszem: hogy a Sötétség eloszlik,
s szívekben a Fény is kivirágzik.

Tudom, és hiszek mindig a jövőben,
de ha gát takarja az utat előlem,
sírva fakadok, kétségek gyötörnek.
Ha nehéz lépések állnak előttem,
hitem a boldogságtól úgy elröppen,
mint költöző madárraj, mikor útra kel.

Ha borús idő után kisüt a Nap,
másként látom én is a gondokat;
elfeledem a hosszú napokat,
és szőni kezdem szép álmaimat.
Sötétség szele gyorsan megfordul,
és szívemben a reménység kigyúl.

Örömnünpre kongnak a harangok,
a város utcáin a fények kigyúlnak:
gyertyák díszítnek minden ablakot,
emberek ünneplő ruhát öltenek.
Sötétből többé félni nem kell már,
válságos idő fejünk fölött száll.

Hallgassuk szavát a Mi Urunknak,
megmutatja nekünk az igaz utat,
csak egyedül Tőle tanuljuk meg,
mi az igazi, önzetlen szeretet.
Ő vezet el az örök boldogságba:
jó Isten elé, fel, a Mennyországba!⁷

FÖLDES PÉTER ÍRÓ VÁLASZOLT
Földes Péter <fsp@fsp.hu>

Kedves Finta Kata,
köszönöm a sorait, örülök, ha kedveli ezt az írásomat.
Orbán Viktor és családja vélt, vagy valós cigány származása régóta
téma a magyar nyilvánosságban. De, ahogy mondani szokták: nem
ezért *nem* szeretjük.
Üdvözlettel, Föld S. Péter

*_*_*_*

⁷ Versemmel Art-díjas költő címet nyertem. A kiadott díj a Batsányii-Cserhát Művész kör hitelesített, hivatalosan bejegyzett díja.

Bemutatok néhány haiku verset:

Édesanyám
Mindig küzdeni
kellett a mindennapi
megélhetésért.

..

LEVÉL, ÍRTA EGY ANYA, HIÁBA NEVELT FIÁHOZ!

Saját fiamnak, felhívom figyelmét, ne felejtse el a következőket:

Ami május 17-ikén történt, az **nem fejeződött be**. Olyan megállapodás született, hogy ha a pénzt megkapom, akkor most még írásban nem kérek intézkedést és minden házon belül maradhat.

A matracra való összeget megkaptam, de volt még a pénztárcában és a dobozban is 13 ezer és az általad felvett 30 ezerből is valamennyi, ami mind eltűnt, de azokkal tartozol. Azonban fennmarad a lehetőség, ha nem történik változás tovább is, akkor csak jeleznem kell és **intézkedni fognak**, ami nem lesz neked kellemes. Nagyon közeledik az idő...

Gondolom, amikor telefonon engem kerestek, és szóltál nekem, tudtad, hogy nem játszadozni akarok, mert nem csupán ijesztgetlek, hanem komolyan meg akarom szüntetni ezt a lehetetlen helyzetemet, hogy állandóan reszketnem kell, mert kifosztanak.

Vannak emberek, akik hiszik, hogy nekik mindent szabad, szabad a mások pénztárcáját, és számláját is fosztogatni.

Nos, ez nem így van, s mivel Te is előbbieik közé tartozol, ezt meg fogom szüntetni, amit komolyan elhatároztam! Tudom, amikor megszólalt a telefon és én az erkélyen voltam, s meghallottad, hogy honnan keresnek, megijedtél, **amire megvan az okod**. Ezért megkaptam annak a felét, amit kivettél a pénztárcámból.

Azonban akkor vettél ki még 30 ezer forintot is, amit nem kellett volna, s annak egy részét a pénztárcámba, másik részét pedig a kis páncéldobozomba tettem. *(Vártam egy csomagot, amely bármikor megérkezhet.)*

Ami a pénztárcámban volt még, abból kétheti ebédet, és a tejet kellett volna kifizetnem. Ez bizonyítja azt, hogy a kis páncéldoboznak, és a szekrénynek a kulcsát is sikerült megszerezned, sajnos már korábban. A páncéldoboznak két kulcsa volt, a retikülömben tartottam, ahonnan egy alkalommal nyilván elvetted, mert korábban még ott tartottam a pénztárcámat, amelyet Te rendszeresen fosztogattad; a szekrénykulcsból is kettő volt, az is – érdekes, de eltűnt, vagyis azt is megkaparintottad.

Ezek szerint hiába akartam elzárva tartani a pénzemet, mivel nem olyan sok, hogy másvalaki költse el.– Ne gondold, hogy nem vettem észre, hogy Te rendszeresen – fosztogattad. Egy olyan valaki, aki megszokta, hogy neki mindenáron mindig kell a pénz a borra vagy – ki tudja, talán pálinkára, az nyugalommal képes az anyja pénzét fosztogatni, még azt hiheti, hogy az természetes.

Persze, lejöttél hozzám néhány bútoroddal, és itt-felejtetted magad, (Ennek tizenhetedik éve!) a jó állásodat is eltékozoltad, mondván: a főnöknő „alulképzett”, pedig szép fizetésed volt egy rövid ideig, amivel teljesen ki tudtad volna fizetni annak a kölcsönnek az elmaradt részét is, amit még a Budapesten kértél tőlem kölcsön a számítógéped rendbetételére. Amikor felelőtlenül otthagytad a munkát, mert – igaz – nem könnyű minden munkanap Budapestre utazni, de úgy léptél ki (vagy lehet, hogy elküldtek), nem gondoskodtál előbb máshol elhelyezkedésről. Ezért itthon maradtál és felelőtlenül jártad a határt, nekem pedig magmaradt a tartozásod kb. fele, és semmiféle pénzhez nem igyekeztél jutni, ezért én láttalak el mindenkor, mindennel: étellel-itallal, teljes ellátással, rezsi- és egyéb költségekkel. Eszedbe se jutott, hogy ezzel engem tönkretesz, ami bekövetkezett, az OTP-től különféle hitelekkel kellett felvennem. Nem volt elég a pénzem melletted akkor még Attila költségeit is fizetni kellett, (Dunakeszin), ahol élt és dolgozott, de akkor még kevés pénzt keresett, nem volt elég az eltartására. Ma már fogyatékosága ellenére, eltartására elég nyugdíjat kap. Az öcséd önellátó, pedig nem végzett egyetemet!

Így történt, hogy az adósságom magasba szállt, s hiába próbáltam az OTP-vel megbeszélve, havonta összegekkel csökkenteni, nem sikerült.

Ugyanis mióta nem tudom a 85 lépcsőt járni, Te vetted ki a pénzeimet, s nagyon sokszor, később már rendszeresen mindig többet, mint ahogyan én kértem, s most már évek óta több mint félmillió az adósságom (588 ezer és néhány forint).

Ezért meg kellett azt is szüntetnem, hogy itthonról intézzük a pénzügyeket, mert nem vagy ilyen téren megbízható:

Legutóbb a saját elhatározásból kivetted a csekkfizetések és háztartási költségek után maradó teljes összeget (legutóbb is, 30 ezret), pedig abból még nem vonták le a lakásbiztosítás negyedéves összegét. S ha az otthagytott pénzt nem vetted volna ki, akkor valamennyivel csökkenhetne az adósság is.

Fentiekből látható, hogy nem az egész ellopott pénzt kaptam vissza, csak azt a 40 ezret, ami kellett a megrendelt ágy-matrac kifizetésére. A pénztárcából kivettél további 13 ezer papírpénz, és a fent említett összegek visszafizetéséről is megfeledektél. Eddig azért kaptál pénzt, mivel számomra segítséget kellene nyújtani, azt is elfelejtetted (tőled származik), hogy az orvosnál nem intézted el a saját ügyedet sem, ezért egy hónap kimaradt, s mindezt nekem kell elszemvedni, mintha én tehetnék róla. Pedig sokat jelentene Neked az összeg, s nem csak ez a pénz, hanem már korábban nyugdíjat is kaptál, de szégyelled, hogy csupán 51 ezerrel kezdenék, mert annyi évet tudtál bejelenteni, s ezért visszacsináltad, pedig a kevés is jó lenne, azzal egy-két csekket kifizetni, vagy legalább magadnak félretenni, arra nem gondolsz, ha én nem leszek, miből fogsz megélni? Pedig a Nyugdíjintézet később pótolná a nyugdíj összegét, ha a munkaidőket sikerül megtalálni. Ez másoknál is így van nyugdíjazás idején.

Húgod is dolgozik három teljes napot hetenként, pedig már ő is nyugdíjas.

Te szégyellted, mert az a hosszú idő, amit korábban elkótyave-tyéltél, például amikor a korábbi munkahelyed megszűnt, vállalko-zásba kezdteél... A vállalkozásból pedig csak akkor lehet megélni, ha azt valaki szorgalmasan csinálja, de Te inkább a budapesti szép erdőket jártad, s mikor ide jöttél (2000. május 20-án), akkor is, ami-kor megszűnt a budapesti munkád, azt csináltad évekig, a hegyeket, erdőket jártad. Abból pedig nem születik több pénz, s később több nyugdíj sem.

Te pedig élsz mások nehezen megdolgozott pénzéből, s mióta megszűnt a munkád, nem tudtad tovább fizetni a tartozásodat sem, és anyád pénzéből élsz, nem jutott eszedbe az sem, hogy legalább egy-két csekket kifizetnél volna...

Most látom, igyekszel a lim-lomot lakásomból kirakosgatni, mert disznóólat csináltál belőle, a mindenkor tiszta és rendes lakásomat márciusban, amikor egy hétig kórházban voltam.

Te pedig engedélyem nélkül fogtál hozzá olyan munkához, amihez nem értesz, azonban egy csomó szerszámot, s egyebet „szerezte” hozzá. Még most sincs rend, mindkét szoba, előszoba, fürdőszoba- és konyha, sőt, a bejárat sosincs legalább kispereve!

Azonban mégsem okultál most sem, mert ismét kotortál a pénztárcámban, és a kis páncéldobozban, sikerült az utolsó kevés pénzemet kiemelned, amíg tegnap, (2017. június 8.) kisfiamhoz vittek látogatóba.

Elvártam volna, hogy a már két hónap óta szinte lakhatatlanná tett lakásomat rendbe tedd. Por van mindenütt! Mikor az ablakokat letisztítottad, azt hittem, hogy folytatod és végre be is fejezed. De nem úgy lett...

Ezen kívül elvárom, hogy jelentkezzél a kórházban; gyógyítsanak ki az italozásból, mert úgy jársz, mint apád, hogy teljesen lezüllesz.

Akkor talán eszedbe jut, hogy rokkant anyáddal többé ne ordibálj, és szigorúan elvárom, hogy az előbb felsorolt összegeket fizessed ki abból, amit az utánam járó pénzt megkapod. Szeretném remélni, hogy mindazt, amit eddig műveltél velem, beleértve azt, hogy a lakásomat már a harmadik hónap óta szinte lakhatatlanná tetted, azt, hogy folyton lopkodod a pénzemet azért, hogy a mindennapi italod meglegyen, (az ételed megvan, amit szintén én fizetek).

Amennyiben, ha még tovább is, amikor hazaérsz, anyáddal ordibálsz, időnként még hülyének is titulálsz, akkor el kell búcsúznunk egymástól, s a múltat, a hosszúra nyúlt kegyetlen együttlakást majd igyekszem, megpróbálom elfelejteni.

Nekem egészségi állapotom miatt nyugalomra, békességre volna szükségem, és aki mindig velem van, mégis egyedül vagyok, amikor rosszullétem jön, s milyen jó lett volna, ha a családból valaki lehetne mellettem, nem idegen.

Természetesen heti egyszerre tudnék úgyis valakit megfogadni, takarítani. Neked is, nekem is ez lett volna természetes és jó. De sajnos, nem járt sikerrel.

Anyád, aki mindig szeretett, nevelt, jóra oktatott és harminc éves korodig taníttatott, fizetett utánad, és fizet most is, 2000. március 20-tól, amikor jöttél, azt hittem, hogy csak rövid időre...

Ismét figyelmeztetek, hogy lassan lejár az idő, egy hónapban állapotunk meg, ha nem történik meg, amit legutóbbi levelemben is olvashattál: a pénz visszajuttatása és minősíthetetlen magatartásod miatti állapot megszüntetése, akkor jó lenne önszántadból máshova menni, mert ha nem, akkor mindez nem marad falakon belül, mert érted jönnek! Csak azért írtam le, nehogy elfelejtsd!

-_-

Édesapám
magára maradt,
csendben írta verseit,
és regényeit.

*

LEVÉLVÁLTÁSOK A MAGYAR IRODALMI HÁZZAL (Válasz: 2017. január 25.)

118-tól kezdődik a szöveg. A levelek feketével, a válaszok pedig piros színnel íródtak:

Kedves Katalin!

Sajnos nincs apparátusunk művek átvételére, feltöltésére – ezt minden esetben a szerzők teszik meg.

Az 500 forintos havidíj a művek összességére vonatkozik, mely műveket egyesével kell feltölteni – hiszen a kiadók is külön keresik a műveket.

Mi elsősorban nyomtatásban való megjelenésekért küzdünk.

Üdvözlettel,

Zsiga Henrik

** **

On 25 Jan 2017, at 18:21, Katalin Finta <nfintakata@gmail.com> wrote:

T. Magyar Irodalmi Ház / Zsiga Henrik úrnak!

Mi abban tudunk segíteni, hogy profi színteret biztosítunk irodalmi műveinek bemutatásához. A legnagyobb baj évtizedek óta ugyanis az, hogy a szerzők vagy nem tudják a kiadókhoz eljuttatni a műveiket, vagy nem a megfelelő módon teszik. Nálunk a kiadók strukturáltan, rendszerezett információval előkészítve tanulmányozhatják a műveket. Címszavak szerint, karakterszám szerint stb.

Köszönöm a választ⁸.

Nos, kivétel lennék? Ugyanis én el tudom juttatni a műveimet. Mint említettem, összesen 50 kötetem megjelent – sajnos, csak az Interneten, a mek.oszk.hu-nál, nem nyomtatva (egyetlen kivétellel közte). E-mailben küldtem el, átfuttatva a helyesírás- és egyéb-javításon is. Ritkán maradhatott benne olyan, ami hibás. Az anyagnak a feltétele előtt visszakaptam, újra-ellenőrzés céljából.

Tőlem mindig szépen szerkesztett, hibátlan anyagot kaptak.

Életem folyamán, mindenhol hamarosan átadták nekem a levelezést, és azzal kapcsolatos, iratok szerkesztését is, és a különféle újságokkal való kapcsolattartást. Iskoláim alatt ezt is tanultam, egész életemben sokat, nagyon sokat írtam. Szerencsémre a második naplót, világháború alatt menekülés közben is meg tudtam menteni az öt naplóm, aminek nagy hasznát vettem.

A korabeli megtörtént eseményeket is, pontos időpontokkal tudtam használni, leírni. Ott vállalták volna az ellenőrzést, de én nem engedtem a saját anyagom utólagos formai vagy tartalmi megváltoztatását (kivéve, ha netán találtak volna benne hibát, azt köszönettel fogadtam mindig, lehetőség szerint magam javítottam ki).

A korábban feltett anyagomat hat-hétezren olvasták, s vannak olyanok, amelyeket (egy hónap alatt) három-hat-hétszázan nézték át. Valószínűnek tartom, hogy többen vannak, akik sorban elolvassák a köteteim. Vannak benne rövid történetek, pl. gyermekeim kiskori életéből, többféle témából novellák.

⁸ Saját szövegem piros színnel

Általában A/5-ös méretűek a köteteim, a versesköteteket kicsit szűkítettem, de a vége-felé ahol pl. rengeteg képpel készült, azok kissé változtatott, de A/4-es méret-tartalommal készültek, amelyekben a Down-szindrómával született fiam gyönyörű képeit akartam bemutatni, természetesen szöveggel együtt. A képeit színes filctollal festette. Már kiállítása is volt, óriási sikerrel.

Az 50 köteten belül 14 A/4-es méretben készült, amelyben az ÉLETEM REGÉNYE íródott. Az három évszázadot fogad magában, a 18. század utolsó évtizedében kezdődött. Édesapám, ill. szüleim életével kezdődik, apám Erdélyben, anyukám pedig a Felvidéken született, mindketten a Trianon előtti Nagy-Magyarországon.

Átlépvé a 19. századba, a változatos, érdekes, közzétételre érdemes életük van benne, majd a családunk küzdelmei; a 20-as évek vége és 30-as évek elején a válságos idők nehézségei, majd a négy gyermekük élete. Ugyanis én 1925. utolsóelőtti napján születtem, a saját életem és kedves testvéreimé, tanulmányaink, stb. átnyúlnak a 20. századba. A legutolsó kötetem január hónap első hetében lett feltéve a MEK-hez.

Több regény is van benne, 11 verseskötet, az utóbbiak szonett-koszorúkkal készültek. Nem folytatom, mert hosszú...

Azt megkérdezem: lehetne-e, a www.mek.oszk.hu-nál föltett köteteket (ha nem is sorrendben, hanem kiválogatva, kinyomtatni, és érdekel, hogy **Önök tudnák-e értékesíteni?**

A 14-kötetes Életem regényét lehetne nagyobb méretben, 3-4 nagyobb méretű kötetnek átformázni? Azt én természetesen magamra vállalom.

Azon kívül van még néhány ötletem, például, hogy: három-három-kötetre bontva, természetesen akkor nem A/5, hanem nagyobb méretre változtatni.

A szerzők nálunk létrehozhatják professzionális irodalmi portfoliójukat, ami nagyságrendekkel egyszerűbbé teszi a nyilvánosságra kerülést.

Mi pedig igyekszünk a kiadók – és az olvasók felé – népszerűsíteni a feltöltött, kiadásra váró műveket. Ehhez a művek paraméterezését bevizsgáljuk, tanácsokat adunk – de a művekbe nem nyúlunk be.

Levelükben az alábbi, kövér betűkkel írt részt szeretném, ha egyszerűbben is közölnék, ugyanis nem ismerem teljesen az internetezést, nem ismerem a különleges szavakat, stb., mert csak a korabeli írógépeimet lecseréltem, majd átültem a számítógéphez, s magam kínlódtam vele, néha még most is, amikor nem ismerem valamennyi kifejezést sem. Azt az összeget még kibírnám, pedig a munkanélküli nagy fiamat már 2000-től magam látom el, ami megnehezíti a stabilitást a háztartásomban. Azt szeretném tudni, hogy a MEK-től (mivel tudom, hogy onnan ki lehet emelni), majd egyszerűen kiemelve, a köteteket ki tudnák-e nyomtatni, s azokat értékesíteni is?

Ugyanis az egyetlen novellás nyomtatott kötetemnél úgy jártam, hogy ötezret kinyomtattak, ígérték, hogy ők is igyekeznek belőle eladni, azonban én összesen csak százat tudtam közelebbi ismerőseimnek, rokonoknak eladni. Abban az időben nehezedett el a járkálásom, ráadásul a helyi legnagyobb könyv-üzletben – szívesen eladták volna – azonban egy rendelet kimondja, hogy nekik csak kizárólag a Pécsen nyomtatott köteteket szabad eladni! Ezért aztán fűnek-fának (orvosoknak, eü-alkalmazottaknak, rokonoknak, ismerősöknek elajándékoztam, de még mindig van itthon vagy 30 belőle, Üzletükben csak a hivatalosan kötelező néhány könyv fogyott el, semmit nem tudtak – vagy talán nem is akarták értékesíteni, s én hozattam el az utolsókat is.

A rendszerünk nem ingyenes. Ha az lenne, elárasztana bennünket a kezelhetetlen mennyiségű fércmű. Viszont elfogadhatóak az áraink. Katának, mint látom, rengeteg műve van. Ezeknek az előfizetői díja, amennyiért foglalkoznánk vele 2500 Ft / hó lenne.

(Kötetenként?)

Ha Kata mégis szeretne bemutatkozni, profi módon jelen lenni a piacon, akkor fel tudok ajánlani egy 80%-os kedvezményt, ami havi 500 Ft-ot jelentene.

(Ez minek a nyolcvan százaléka?)

Ha ez megfelel, kérem, jelezze felém, mi pedig elkészítjük a kedvezményre jogosító kódot. Más mozgáskorlátozott számára is ekképp segítettünk.

Kéziratot feltölteni majd itt tud: <http://irodalmihaz.hu/feltoltes>

(Én kéziratosokat nem tudnék feltölteni, csak úgy, hogy a MEK-től kiemelem! Természetesen az esedékes kötetet átnézném előzőleg, és ha benne javítanivaló lenne, azt külön jelezném.) Ezért kérem, hogy az internettel kapcsolatos mindenféle jelet, kódot, valahogyan meg kellene nekem magyarázni!

Azt is ajánlom szíves tudomásukra, hogy nézzenek be a MEK-ben egy-két kötetbe.

Belépés írói-költői nevemmel: Finta Kata – lehet.

Elnézést kérek hosszú érdeklődésért, de fontos lenne ezeket előre megtudni.

Üdvözlettel:

Finta Kata

.**

Számítok a műveire,

Üdvözlettel:

2017. január 20. 9:41 Magyar Irodalmi Ház / Zsiga Henrik írta, <henrik@irodalmihaz.hu>:

<email_600x100pix_B.png>

*

Kedves Katalin!

Mi abban tudunk segíteni, hogy profi színteret biztosítunk irodalmi műveinek bemutatásához. A legnagyobb baj évtizedek óta ugyanis az, hogy a szerzők vagy nem tudják a kiadókhoz eljuttatni a műveiket, vagy nem a megfelelő módon teszik.

Nálunk a kiadók strukturáltan, rendszerezett információval előkészítve tanulmányozhatják a műveket.

Címszavak szerint, karakterszám szerint stb. A szerzők nálunk létrehozhatják professzionális irodalmi portfóliójukat, ami nagyságrendekkel egyszerűbbé teszi a nyilvánosságra kerülést.

Mi pedig igyekszünk a kiadók, és az olvasók felé népszerűsíteni a feltöltött, kiadásra váró műveket. Ehhez a művek paraméterezését bevizsgáljuk, tanácsokat adunk – de a művekbe nem nyúlunk.

A rendszerünk nem ingyenes. Ha az lenne, elárasztana bennünket a kezelhetetlen mennyiségű fércmű. Viszont elfogadhatóak az áraink.

Katának, mint látom, rengeteg műve van. Ezeknek az előfizetői díja, amennyiért foglalkoznánk vele 2500 Ft / hó lenne.

Ha Kata mégis szeretne bemutatkozni, profi módon jelen lenni a piacon, akkor fel tudok ajánlani egy 80%-os kedvezményt, ami havi 500 Ft-ot jelentene. Ha ez megfelel, kérem, jelezze felém, mi pedig elkészítjük a kedvezményre jogosító kódot. Más mozgáskorlátozott számára is ekképp segítettünk.

Kéziratot feltölteni majd itt tud: <http://irodalmihaz.hu/feltoltes>

Számítok a műveire,

Üdvözlettel:

Zsiga Henrik igazgató

+36 30 2671 631

henrik@irodalmihaz.hu

Magyar Irodalmi Ház

<http://www.irodalmihaz.hu>

info@irodalmihaz.hu

+36 70 949 2399

Kövess bennünket!

<http://www.facebook.com/IrodalmiHaz>

On 19 Jan 2017, at 20:15, Magyar Irodalmi Ház

<info@irodalmihaz.hu> wrote:

Sent: Thursday, January 19, 2017 7:38 PM

To: Magyar Irodalmi Ház

From: Katalin Finta [<mailto:nfintakata@gmail.com>]

Subject: Re: Kiadók számára közvetítünk kéziratokat.

-._

Ötven kötetem van, ebből csak egyetlen egyet nyomtattak ki. Azonban a kötetek eladásában nem segítettek, s mivel mozgássérült vagyok, még mindig maradt a cégnél és itthon is belőle jó sok kötet.

Mivel már annyi kötetet magam készítettem el, még a borítólapot is, amelyek tetszetősek.

(Utána egyik kiadó becsapott, mert csak jelezte, hogy eladáshoz segítséget nyújt, de azt külön kellett volna megfizetni, ezért leálltam vele, és a MEK internetes kiadását választottam az összes, 50 kötetre.

Nem vagyok kezdő; tisztán, szabatosan írok, ezért a szövegeken nem kell módosítani, s a javaslatokat mérlegelem, de nem biztos, hogy elfogadom.

Nem tudom, milyen segítséget tudnak adni. Olyan kiadás kellene, ahol értékesítik az anyagot, mint valamikor korábban tették a kiadók.

Jelenleg nem tudok olyan segítségről, ahol vállalják a nyomtatott kiadást, és az értékesítést is, az írónak az árát elküldenék, mint valamikor az elődeinknek.

Kérem szíves tájékoztatásukat, hogy miben tudnának segíteni?

Üdvözlettel:

Németiné Fiuta Katalin

Irodalommal kapcsolatban: *Fiuta Kata*

*

2017. január 17. 9:52 Magyar Irodalmi Ház írta,
<info@irodalmihaz.hu>:

Várjuk verseid, novelláid, regényeid, meséid! Légy egy 21. századi irodalmi közösség tagja!

Kedves Szerző! Elindult hazánk első irodalmi piaca, ahol kiadók, színházak, filmstúdiók várják kezdő írók, költők novelláit, regényeit, verseit, meséit. A www.irodalmihaz.hu portálon rendszerbe sorolva, számos adattal felvértezve mutathatod be a kéziratod – épp úgy, ahogy azt a kiadók elvárják. Ne Te bajlódj a kiadókereséssel, légy inkább e korszerű, 21. századi irodalmi közösség tagja, és engedd, hogy a kiadók leljék meg a Te műved! Töltsd fel hozzánk Te is a kézírataid! A feltöltött művek részleteit bevizsgáljuk, és javaslatot teszünk, miféle változtatásokkal érdemes élned, hogy a verseidre, novelláidra valóban felfigyeljenek. Fontos:

- félkész mű is feltölthető,
- már megjelent mű is feltölthető,
- ha akarod, kifelé anonim maradhatsz,
- a kiadók közvetlenül Téged keresnek,
- műved minden joga Nálad marad.

Ha komolyan gondolod az írást, a Magyar Irodalmi Ház lesz a legjobb barátod. Kezdd itt a feltöltést: www.irodalmihaz.hu/feltoltes

Ha bármit nem értesz, bátran hívj bennünket – annak elkötelezettjei vagyunk, hogy az irodalmi színrelépés jóval szélesebb kör joga. Frissek vagyunk, függetlenek vagyunk, az együttműködésben hiszünk. Számítunk Rád!

Üdvözlettel:
A Magyar Irodalmi Ház csapata
+36 70 949 2399

.*.

Ne vess, nevens!
(Ezt a verset láncvershez írtam)

Valóban tengernyi
az emberi feladat,
s időnkint én is
látom a falakat!
Olykor élém tárul
mindig valami,
ezért nem mennek
a dolgok maguktól.
De én vagyok olyan,
inkább magamtól
indulok, s nem veszem
el az eszem, a dolgom
inkább elkezdem.
Nincs jókedvem mindig,
hisz' az élet olykor
nem lehet röhejes!

_

MAROSVÁSÁRHELY, TÜKÖRTEREM

Ülök magányosan egy havas téli estén, s elmélkedem magamban... Már nagyon későre jár az idő, s én mennyire elmerültem a múltban... Szinte észrevétlenül lettem nagylány! Hogy vártam (1943) ezt az időt. De nem így, ahogyan megtörténik. Képzeletemben mindig megjelenik a Kultúrpalota, és benne a tükörterem, ahol a nagy bálók zajlottak. Marosvásárhelyi kultúrpalota tükörterme. Azok voltak igazi, színvonalas bálók, ahová Szilvesztert ünnepelni Apukám mindig meghívót kapott. Én akkor, mint kis csitri-lány, csak ígéretet kaptam arra, hogy érettségi után engem is elvisznek majd, gyönyörű, szép báli ruhában...

Mindig szerettem táncolni, s elképzeltem, milyen csodás lesz, ott abban a gyönyörű teremben táncolni... Jóval később, – 1940-es évek végén – Pityu bátyámmal elhatároztuk, ha sikerül útlevelet kapni, meglátogatjuk az ismerős helyeket Erdélyben, a kedves barátainkat, – akik közül olyan könnyörtelenül kiragadott a BALSORSUNK – akiktől el se TUDTUNK búcsúzni. Nehéz idők jártak a második világháború után, ez sem sikerült...

.*

*Marosvásárhely
A képen a marosvásárhelyi Kultúrházban
a tükörterem egy része*

.**

Rövid az élet?

2012.10.40

(Láncversből saját rész)

Elmélkedni azon, mily'
Rövid az élet, de minek?
Szebbé kellene tenni,
ezért mindent feláldozni,
talán harcolni kellene!
Küzdjünk hát szebb létért,
tisztá szép erkölcsért,
Isten kegyelméért!

S te kihez tartozol?
harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak szeretsz élni?
Mivel ez a legjobb,
mert akkor nem kell
félteni senkitől sem,
s úgy lehetne győzni,
legyőzni Önmagadat!

Valóban nem könnyű feladat,
legyőzni önmagad, hogy
elérd, erősen hinned kell,
mert hit nélkül gyenge vagy,
csak egy báb, ki válogatás
nélkül enged vágyainak,
s azt tesz, mit csak jónak hisz;
de nem az, és a veszttét jelenti.

Légy hű legalább magadhoz,
bízzál önmagadban és
egy igazságosabb élet
lehetőségében,
vesd teljes erőd annak
megteremtésébe, mert
akarat és hit nélkül az
erő és jó ötlet hiábavaló!

Hitet én istenhitnek hiszem,
nem gondoltam másként.
ha az emberiség újra
gyakorolni tudná a
hitét, s imádkozna
szívből Istenéhez,
mindjárt más a világ,
s közénk szeretetet költözne!

-.-

MIÉRT JÓ NAPLÓT VEZETNI?

2016. október 2018.05.06.

Rájöttem, milyen jó volt a naplót írni és azokat megőrizni; az emlékeket nem lehet csupán a fejünkben megőrizni, legalább is nem olyan pontosan és alaposan, erre már fiatal koromban is gondoltam. Ezért kezdtem már az kisiskolás korom óta gyűjtögetni mindenféle képeket, rajzokat is. Magam is rajzolgattam, megőriztem. Mivel kisiskolás korom óta terveztem, hogy a középiskola elvégzése után a szépművészeti főiskolán szerettem volna folytatni tanulmányaimat. Szép rajzokat készítettem, kifestettem, középiskolás koromban is, akkor még volt rajz-szak is a középiskolákban, tanárom nekem külön feladatokat adott, észrevette, hogy tehetségem van hozzá.

Az iskolai könyvekben talált nekem tetsző rövid írásokat, „arany-mondásoknak” neveztem el és egy füzetbe gyűjtve írtam szinte naponta, pl. híres emberek mondásait. Nőket rajzoltam szép ruhákban, kalapokkal, elegánsan felöltözve. Főleg ruhatervezést szerettem volna tanulni, de sajnos, tervemet megdöntötte a háború, mert középiskola után munkát kellett vállalnom, hiszen családunk minden kisebb-nagyobb értéke-vagyontárgya elveszett.

Ugyanis a menekülteket szállító vonatra személyenként csak egy-egy kis táskát lehetett vinni, (egyéb nagy poggyászaikat valahol lekapcsolták a vonatról), csak annyi „vagyonunk” maradt meg, amit a kis bőröndünkben a néhány napos utazáshoz becsomagoltunk. Azonban az utazás majdnem egy hónapig tartott. Utána jöttek a nehéz évek, s én két évig tavaszi kabátban és félcipőben szenvedtem át a téli hidegidőket.

A háború előtt még nem gondoltam arra, hogy a régen történt események egyszer majd a történelemnek, történelmünknek felidézésében és feldolgozásában segítségemre lehetnek, mert a betűk sokkal tévedhetetlenebbek, mint ha csak magunkban tárolnánk. Még a kisebb, ún. „karcolatokból” és néhány-perces írásokból is fel lehet idézni a régebbi idők történéseit: szülőkről, barátokról, rokonokról, a háborúról, később a menekülésről, vagy azt, hogy mikor váltottam fel az írógépet a számítógépre, mikor voltam a Szovjetunióban, később lányommal Lipcsében vagy Olaszország több szép városában.

Milyen jó emlékezni és felidézni ifjú barátságról, szerelmekről, bánatokról, családról és rokonokról, hozzátartozóimról, életemről szóló eseményeket, jót, vagy kellemetlent, esküvőkről vagy halálról, háborúról, békéről, álmokról; amit valóságról saját magunk átéltünk sok-sok év távlatában...

Középiskolában pl. Marosvásárhelyen több mozi- és színház volt, akkor remek magyar filmeket játszottak, azokról egy kicsi füzetben soroltam fel, mikor milyen filmet néztem meg a három fiútestvéremmel (mert velük jártam) a moziba. Gyűjtöttem szentképeket, érdekes leírásokat, aranymondásokat, s amelyek átérték a világháborút, azok tartalmát fel tudtam használni sok helyen, végül a köteteimben is. Csupa véletlen, hogy az öt naplót is betettem a kis bőröndbe és megmentettem.

Sohasem tudnám pontosan, hogyan éltük meg az egy hónapig tartó menekülést vonaton utazva, háború után azt, hogy főiskola helyett azonnal munkát kell vállalni.

Azt az időt, amit középső bátyámmal Salgótarjában együtt átéltünk, a Forint születése előtti koplalásokat, nyomorúságos lakásunkat, azt a rettenetes nagy változást, amit Marosvásárhelyi kedves otthonunkban éltünk, majd egy olyan lakásnak is örülnünk kellett, ami tele volt poloskával, s azoktól megszabadulni is a mi gondunk volt...

Nem volt könnyű a jólét után „Kismoszkvában” (Salgótarjában – akkor, ezzel dicsekedtek) a nyomort, mondhatnám, sokszor az első időkben éhezést is, átélni, majd a kommunizmus után a rendszerváltást, az uniós csatlakozást is mind leírtam, hogy el ne felejtsem. Mindezt, ha részletesen nem jegyeztem volna le, sohasem tudnék rá annyira pontosan visszaemlékezni. Ahogy összegyűjtöttem és leírtam az emlékeimet (a jelen század elejétől), utána foglalkoztam komolyan az irodalommal.

Azzal kezdtem, hogy az öt tartalmas, kiskockás naplókban lévő, apró betűimmal írt és még több mint 50 esztendő után is, jól olvasható írásomat előbb írógépen leírtam. Nyugdíjazásom után két írógépet vásároltam, egy kisebbet, és egy dupla szélességűt, amivel korábban hatalmas kimutatásokat készítettem.

Utána az idősebb fiam beszélt rá, hogy térjek át a számítógépre, mert azon sokkal jobb írni, persze, ha megtanulom az alapfogalmakat.

Nehezen győzött meg, de nem bántam meg, mert lassan belejöttem és ma már elmondhatom, hogy éppen a napokban fejeztem be az ötvenedik kötetemet.

Azok közül csupán egyiket adtam ki nyomtatott formában, mivel utána két cég is be akart csapni, ezért előbb a Napvilág íróklubnál – ahol akkor már tag voltam – internetes kiadást kezdeményeztek, onnan kerültek elő az első köteteim.

Egyébként úgysem tudtam volna utánajárni a könyveim eladásának. A Napvilág Íróklubnál hat kötetet szerkesztettek nagyon tetszetős formában, sajnos, hamar megszüntették, mivel kívülem mások alig vették igénybe. Azok a köteteim is megjelentek a Széchényi könyvtárnál, és ott folytattam, amíg elkészült az 50. kötetem is, amelyet 2017. január 3-án tettek fel a MEK-nél, és azt már az első napon több mint kétszázan megtekintették!

-..*-*

Szerelmes remete

(Közös versből a saját rész.)

A remete élete
minden nap változott,
csak a lányt várta már
kopott csuhájába’.

A szíve szaporán
verdesni most kezdett,
meglátta szerelme
gyönyörű termetét.

Remetének jut eszébe
jó ötlet: számárháton
szökhethének messzire.
Összeszedi hátizsákba
gyömöszöli holmiját,
megkeresi a szerelmét,
kosarával felülteti
számárhátra, – s búcsút int!

Menetelnek számárháton
búcsút int'nek a világnak...

Lement a nap sötétedik
borús felhők közelednek.
Leány szívét aggodalom
tölti el. Félve kérdi
kedvesétől hol töltjük
el együtt a ma estét?

Mi ebből a tanulság?
A szerelem mindenkor
szerelmes szívek érzelme,
azt sose gátolja más!
Döntés joga rajtuk
múljon, saját életéért, hogy
együtt hogyan boldogulunk!
Maga feleljen saját-magának.

_

HARCOK-SARCOK

(Nem tévedés: nem politika, hanem tények,
amit átéltünk, mi magyarok.)

Ilyen szomorú a hazánk helyzete, hogy fontos dolgokban nem mi döntünk, mert ez három közül a középső volt: 1944-45-ben világ-háború után 40 évig el kellett szenvednünk a kommunizmust, amikor a szovjetek dirigáltak nekünk.

Második az, amikor nem ez volt az utolsó ténykedésük, mivel 1968-ban „bevonult egy magyar csapat Szlovákiába, nyilvánvaló, hogy itt is ők irányítottak.

Sajnos akadnak most is olyan emberek, akik nem Nyugat felé, hanem Kelet felé kacsintgatnak, ahonnan mi semmi jót nem kaptunk és nem is várhatunk.

A 1968-as Szlovákiába bevonulásról, fel van téve a Napvilághoz egy háromrészes novellám, címe:

Pokolcsárda, érdemes elolvasni, hogy mi történt akkor, főleg arról van szó, hogy ezzel kapcsolatban mi történt, a közvetlen közelemben.

Tulajdonképpen 1944-45-ben a második világháború, 1963-ban ismét bevonultak az oroszok és harmadszor 1968-ban – nyilván nem saját döntés – mert a magyar hadsereget is az oroszok indítására kellett Szlovákiába küldeni.

Reménykedni lehet, hogy az oroszok többé már nem akarnak rajtunk „segíteni!” Mi, akik akkor voltunk fiatalok, közvetlen tapasztalatokat szereztünk a „jótékonyságukról.”

Megköszönjük, de elégünk volt belőlük!

*__**__*

Vértelen szilveszter

Mi lenne, s hogy van ez?

A hidegben kódorgó szegény hajléktalanok...
vagy gondokba belefáradt, nincstelen
munka nélkül tengődő emberek
az óévet felszabadult vidám áttáncolással hagynák el...
s úgy lépnek át az elmúlt nehéz évből az újévet,
s mennének az újévbe?
De van-e bárkinek kedve így ünnepelni?
Szilveszterkor minden szegény-gazdag
dobja félre felderülve minden baját,
az utcán válogatás nélkül,
a hajléktalanokkal együtt
az óév lassan múló perceit úgy zárja
pezsgős-poharával, fáradt kezében,
nézzen fel az égre reménykedve,
az újévet akként köszöntse!

**.*

133 Beérkező levelek

Jókívánság

Katalin Buday <budaykatica@gmail.com>

(2016.12.28. Két nappal előbb) címzett:

Szia, Mama!

*Házunk nyugati oldalán: kedvenc
nyírfám és a rózsaszín leander*

Mire hazaértem a Facebookon ennyi like
(azaz tetszik) 87 és egy csomó jókívánságot találtam neked. Kimásoltam és
mellékletben elküldöm, mert akkor használni is fog ez a sok kedves
jókívánság.

Puszi és szép napot kíván: Kati

Válasz:

Puszi mindenkinek a kedvességükért. Köszönöm szépen, szívesen
fogadtam: *Finta Kata*

-.-

Azt hiszem nem árt egy kis humor, itt egy vers az abszurd versek
közül, olvassák megértéssel:

-.-

A titok – hét felvonásban

2015. január 26

Történt USA kórház sürgősségi részén
fájdalmasan jajgatva ront be a legény,
személyzet siet eléje.

Jaj, csak orvost kérek,
bajom csak titoktartással mondom!
Fájdalmában gyorsan kap hasához
jaj, kedves doktor segítsen rajtam!

Mi baja, mondhatja,
titkát megtartom!
Reszket a hasam – jajgatva mutatja.

Bajom az, remeg bennem egy vibrátor,
hirtelen belém bújt a... a... a hátsóm lyukán!
De kérem doktor,
senki meg ne tudja!
Megígérem, de röntgenezni kell!

Nem kell! Elmegyek inkább, ha ő is tudja...
megint hasához kap, majd elhallgat...
legyen röntgen, ha kell...
de kettőnk titka legyen!
Megvizsgálom, már kezdem!

Jaj, doktor úr, más bajom is van:
nincs biztosítóm, de pénzem van.
Hm... hajnalban...
csak egy telefon!
Kész, rendben, ez is megoldva!

Sebész kollégám mindjárt jön,
operációhoz kell, meg két nővér...
Nem, akkor ők is tudják,
az nem lehet titok!
Mozog a vibrátor, a hasához kap!

Jajgatva mondja: most már mindegy!
Kezdődik a munka, röntgenen látszik,
a bűnbak előkerül hamar.
Titkát mindenki fogadta,
de hányan tudják, azt ki tudja?

*_*_*

OLVASGATOK A NAPVILÁGNÁL...

Írogatok, válaszolok ifjú és kezdő kollegáknak.

Zavarba jöttem, mert sejtem, miről írtál. Annyit biztosan szeretnék mondani Neked, talán nem először, de ismét szeretném hangsúlyozni, hogy a legjobb történetek a megtörténtek, valódiak, s hogy mi emberek mennyit, de mennyit beszélünk feleslegesen minden érdektelen felszínes dolgokról, és kitaláltokról írnak. Mindez igaz, a többi is, amit itt megfogalmaztál. Nemrég olvastam egy írást, majdnem a semmit, mivel fél oldal A4-es papíron írták le azt, amit sokan két-három mondatban is közölték volna. S ahogy oda visszatértem, látom, az illető semmibe veszi, hogy többen még azt a semmit is olvasták, sőt, írtak is hozzá, de választ az illető elfelejtett azokra válaszolni. A gondolatokkal, amit Te itt, Ildikó írtál, én is egyetértek.

Furcsa világban élünk, ma már mindenütt minden más, mint korábban volt. Már a TV-ben is az a menő, ha már az elején néhány perc alatt rakásra lőnek, késsel szúrnak le embereket... Igen, annyi minden van, amiről lehetne írni. Megtörtént eseteket, ami körülötünk, családunkban, vagy bárhol máshol láttunk, vagy a természetről, annak gyönyörűségeiről, vagy annak rombolásáról; állatokról, madarakról, hidegről-melegről nem sorolom tovább.

Már többször olvasás közben látható, hogy vannak, akik a prózát – mint egy-egy verset – úgy írják le, hogy kidíszítik „költői” szavakkal – gondolják – hogy úgy jobb lesz, pedig arra semmi szükség nincs. Gondoljunk nagy elődeinkre: például Arany Jánosra, az ő prózái sem rímelnak, vagy Madáchnak az Ember tragédiájára, az sem rímel, de világhírt aratott vele.

Azt sem tudom, hogy a verseket őseink közül kiét utánozzák, mert gyakran, oda teljesen felesleges értelmetlen díszes szavakat írnak, lehet, hogy rímmel, de amitől talán már nem is érthető az, mit szeretne mondani a költő? Nem sorolom...

Amellett szavazok, hogy döntsük el, ha nem tudjuk, mit és hogyan írunk egy verset vagy novellát, akkor válasszunk olyan írókat-költőket, akik az életben is használt szavakkal verseltek, értelmes mondatokban közölték a gondolataikat.

Hagyjuk el az értelmetlen, felesleges „díszes” szavakat, ahol az nem illik oda, amelyek nem mindenhol illeszkednek be a témába. Elnézést kérek, hogy ennyit írtam, de a gondolataid belőlem mindezt kihozták. Jó lenne leírt gondolatokkal is foglalkozni.

Anyagodat szeretettel olvastam: Kata

.***

Mondd meg nekem!

A vers született: 2014. év Szilveszter napján.

Körülnézek a természetben, mindenhol csupa csoda,
réten nyíló sok virág, fákon érő finom alma,
alatta a földön apró hangyák százai másznak...
Erdőn, mezőn sokféle állat, nyulak, őzek meg szarvasok,
medvék; fákon fészekben tojásukat költik madarak,
légben madarak röpködnek; óceánok fölött szállva
évente helyet cserélnek, ott jobban élük napjaikat.
Folyóban, tengerben milliószámra halak lubickolnak.

*

Az égen a Hold és Nap, meg csillagcsodák vándorolnak.
Mondd meg, ki alkotta ezt a csodás szép világot!
Emberek miből lettek? Test szervei hogy működnek?
Hogy tanultunk meg beszélni, agyunkkal gondolkodni?
Ki vezérli életünket, ki dönti el, hogyan élünk, mivé leszünk?
Miért születnek tudósok e világra, meg bűnözők?
Van-e ott fenn a magasban Valaki, aki kitalált mindent?
Nagy művét, a világegyetemet hogy tudja működtetni?

*

Miért születnek a világra rombolók, bűnözők, gonoszok?
Akik háborút, földindulást, szenvedést ránk hozzák?
Békés embereknek mások gonoszságát miért kell elszenvedni?
Ki ontja ki tengerekből a vizeket, ki okozza az erdőtűzet?
Ki bünteti az embereket betegséggel, orkánnal, villámokkal?
Okos emberek, tudósok miért törik gonoszságon agyukat?
Miért találnak ki emberek pusztítására való eszközöket?
Miért nem az emberiség jólétéért küzdenek azok helyett?

*

Csak gondolkodom... csupa csoda a világmindenségben...
Körülöttem csodák: nyíló sok virág, erdő fái, sokmillió élőlény,
ami a világon létezik, vízben földön és fejünk felett a légből...
a kéklő Égen napsugár, éjszaka csillagok, a Hold fénye...
a földön szöcske vagy egy kis bogár, és az emberi szervezet, mint egy gép.
Tovább nem sorolom, tudom, vannak okos emberek, tudósok,
kik már majdnem isteni dolgokat művelnek... olvastam,
a tudomány feltalálta, hogy sejtjeinkből előállítani tudnak

*

új emberi szerveket, (szívet, vesét, agyat, eret, egyebet) amivel
kiváltani lehet más embertársaik meghibásodott testrészeit.
Csak ülök, gondolkodom: mindez csodálatos, de mégsem az,
amit mi kaptunk a világmindenség Alkotójától! Hová tartunk?
Mit várhatunk ezután? Az embereknek mindez nem elég?
Megváltozott az emberiség, egymásra már nem figyelünk,
hol a szeretet, egymás segítése? Fontosabb a gyűlölködés, öldöklés?
Mit várunk a Teremtőnkől, ha nekünk az adománya nem elég?
Ki mondja meg nekem?

--.*--*

1. Tandíjról, akkor és ma (2008)

Egy mai középiskolás tanuló panaszkodott, hogy miért kell tandíjat fizetni, én neki azzal a szöveggel magyaráztam, hogy nem csak ma kell fizetni a tanulásért. Diákkori naplóból is szemeztem bele.

A könyvespolcok rendezése közben kezembe kerültek régi iratok és diákkori naplóim. Nem is tudom, hogy vészelték át a háborús viharokat. Olvasom a kissé elrongyolódott szelvényt és a naplót, amelynek tintával írott szövege még most is jól olvasható.

Magam sem emlékeztem rá, mivel szüleim gondját képezte a rólam való gondoskodás.

Íme, a naplóidézet: „**1944. április 3. hétfő:** Délután Anyukával Mici nénihez mentünk. Út közben feladtuk a postára az idei tandíj V.-VI. részletét. „Micsoda emlék! A postai elismervény szövege:

„Elismervény 12 P, azaz Tizenkét pengőről, mely összeget befizették a 162820 sz. csekszámlára. (Az a tizenkét pengő nem annyit ért, mint most tizenkét forint, mert sokkal nagyobb értéket jelentett.)

A csekkszámla tulajdonosa és neve: Áll. Keresk. Középiskola tandíj letéti Számla, Marosvásárhely.

Dátum: Marosvásárhely, 1944. április 3. – 10 óra.

A postaalkalmazott aláírása s. k. és P. H.”

Fehéren-feketén „írva van”, hogy a mindig visszakívánt béke-időben, már a középiskolában is fizetni kellett tandíjat. Ugyanis az elismervény a békeidők legvégén készült, 1944-ben! Persze, nem a közelgő háborút kell visszasírni, mivel attól minden embert és élőlényt mentsen meg az Isten.

Én négy-gyermeket nevelő tanítónak (akkor is a „nemzet nap-számosának”) gyermekeként nevelkedtem, akinek a tandíj-részletei befizetéséről állították ki az idézett elismervényt, tehát akkor is ára volt a továbbtanulásnak. (Pedig szorgalmas voltam, és mindig a legjobb tanulók közé tartoztam, de azt nem most találták ki, hogy mindennek ára van! Nem mások adójából, hanem mindenki a saját zsebéből fedezte – már középiskolától kezdve – a taníttatási költséget!

Ha az államnak nincs annyi pénze, hogy mindenkinek – a jó mód-ban élőknek és a gyenge eredményt elérő tanulók után is – fedezze a tanulmányok költségeit, akkor bizony most is zsebbe kell nyúlni.

Netán jobb lenne, ha az állam eme kiadásokra kölcsönt venne fel, mint az elátkozott kommunizmus idején?

Akkor ugyebár, azt sem díjaznák sokan dicsérendő cselekedet-ként!

Vagy visszasírjuk azokat az időket?

Be kell látni, hogy a béke-időben is meg kellett fizetnie a kiadásokat annak, aki tanulni akart, nyilván azért, mivel az állam nem fedezte helyette.

De azt sem kell elfelejteni, hogy a szorgalmas, jó eredményt elérő diákok kaptak – és a jövőben is élvezhetnek – kedvezményeket, tandíjmentességet is.

Akkor mi a gond?

Csak annyi, hogy igyekezni kell, és aki továbbtanul, legyen szorgalmas diák!

-

Kérlek, ne nevéssetek

Vessed el azt, mi csak lom,
de ne legyen mocskos alom.
Ha kinézek az ablakomon,
te jársz ott, mert én ott lakom.
Fűzfa sípot fújogatok én,
de most nem bújok el.

Szeretem ezt a zenét,
jó hallgatni, mert nagyon szép!
Rég' iskolába tanultam meg,
de el nem feledtem.

Ruhát szárított mamám,
megszárad majd talán.
Tűzifát hoztam ide,
meleg lesz tőle a szoba.
Gondom ne legyen nagyon sok,
mert abba bele pusztulok.

Megjegyzem most nektek,
kik olvassátok ezt:
nem szabad-versem ez nekem,
hanem idő-mértékesnek készítettem,
annak szerettem volna alkotni.

Ezért most ezer bocsánat,
kérek tőletek bocsánatot,
mert ha tartalom sem lesz összefüggő.
Próbálkozni jó, vigye el a Manó!

IMA AZ ÁLDOZATOKÉRT

2015.11.16. déli 12. óra

Leálltam az olvasással és a Párizsban történt rémtettre gondoltam, az áldozatokra, akik ott szörnyethaltak. Istenem, kegyelmezz az ártatlanoknak, add, hogy többé ilyen rémtörténetek ne legyenek.

Fogd le azok kezét, akik bombákkal, fegyverekkel ártatlan embereket ölnek.

Okosítsd azokat, akik agyát butasággal teletömve gyilkosságra tanítanak.

Akiknek életet adtál, add azoknak, hogy a földi életüket nyugalomban tölthessék el.

Mindörökké úgy legyen!

Megjegyzés: A Napvilágnál irodalmi klubnál, ehhez az imához azon a napon, mikor feltettem, 28-an szoltak-írtak hozzá, és a külsők 750-en.

.

LAKODALOM

(Időmértékes vers – 2015. január 22)

Esküvőre készül egy szép leány,
nyoszolyó lánya lesz fél világ...
Kozmetikus készíti orcáját
haját fényezik, fodrozzák.
Sóhajtvá könnyezik anyuka,
óh, ne sirasd, hagyd abba.
Örülj, mert leányod most boldog,
emlékszel-e még, neked milyen volt?
Nem csak ti készültök e nagy napra,
a fél utca vár a kalandra!
Menyasszony csipke-álom ruhája,
vőlegényé, mint korabeli huszáré...
zsebében csipke keszkenő,
piros rózsaszálat tűz mellé.

Leendő pár még külön áll egymástól,
majd a templomban találkoznak.
Épp most járt le a homokóra,
készülni kell sietve templomba...
udvarban vendégek sorfalat állnak,
hegedűjét primás kezdi pengetni,
templomba leányát büszke apa vezeti.
Menyasszony fején hófehér koszorú ragyog
hosszú csipkefátyol kúszik utána,
kíséri koszorúslányok hada
égszínkék fodros csipkeruhába,
mint réten pompáznak tarka virágok,
két oldalról a fátyolra vigyáznak.
Menyasszony édesanyja törli könnyeket,
összegyűltek szívében az emlékek...
Megszólal a templomi orgona,
ünneplőbe öltözött menet halad előre,
apa átadja leányát a vőlegénynek,
ketten egymás mellé lépkednek.
Arcukon boldogság pírja ragyog,
szorosan egymáshoz simulnak,
a kezük összeér titokban.
Amikor a gyűrűt ujjukra húzzák,
boldog csókkal köszöntik egymást.
Lélekben már összetartoznak,
hűséget esküdtek egymásnak.
Ki tudná azt most megjósolni,
boldog párra milyen napok virradnak?
A homokóra pontosan számlálja a napokat,
boldogság kísérje útjukat.

**

A gyógyszerek gyógyítanak?

Kérdéssel kezdem: Hogy segítenek hozzá a gyógyszer-gyártók némely engedélyezett gyártmányukkal ahhoz, hogy az emberi életet megrövidítsék? Miért csinálják?

Talán túl sokan élünk a Földön? Egy gyógyszernek a dobozán is azt ígérik, hogy az izom-és ízületi-fájdalmakat enyhíti. Én kipróbáltam, azonban nem úgy van, mert olyan, mintha be se szedtem volna... Arra gondolok: akkor miért árusítják nem is kevés pénzért?

Ugyanakkor bőven rendelkezik olyan tünetekkel, amit még az ellenségnek sem kívánok, s a kapszula gyártója által kiadott betegtájékoztatója apró betűkkel négy (A5 papíron), oldalanként két-két hasámban, sűrűn szedve, gondosan takarékoskodva a hellyel – adja tudtunkra a fenyegetéseket, amelyek sajnos, nálam beváltak!

Méterre lehetne mérni a kellemetlen és súlyos mellékhatások leírását. Csupán egyes részeit ismertetem, amelyek nálam beváltak! Nem okos dolog, hogy némely orvos első szóra veszi a tollat, receptet, vagy diktálja a nővérnek, milyen mérget szedje a beteg, ezután a ki tudja, hányféle gyógyszere mellé írja. Ez sem fogja gyógyítani, sem csillapítania fájdalmát, de több újabb gondot okoz annak, aki, lehet, hogy már első nap, vagy egy idő után figyelhet rá: valami nincs rendben. Én is úgy jártam a fájdalomcsillapítóval, örömmel fogadtam, talán enyhíti a fájdalmaimat. De nem ez történt. Kis idő múlva kezdtem különleges furcsaságokra eszmélni: nem csak holdtöltekor vagy „front” idején, nem hatottak az addig bevált gyógyszereim, egymás után többször kerültem olyan állapotba, hogy a sürgősségi osztályon kötöttem ki. Aztán eszembe jutott: talán jó lenne, ha elolvasnám az utoljára kapott fájdalomcsillapító-gyógyszer tájékoztatóját. Megrémültem, amit ott megtudtam (főleg olyan bajokat emelek ki, amelyek rám vonatkoznak, de egyéb betegség-ségre is veszélyesek lehetnek).

A tájékoztató elején: Ne szedje, ha magas a vérnyomása, máj, vese, emésztőrendszeri, problémája, stb. gondjai vannak, második oldalon megint intenek, hogy csökkentheti a vérnyomáscsökkentők hatását (akkor nekem ezt miért ajánlották?)

Mivel holdtöltekor meg hideg-meleg front idején nagyon kell vigyáznom, nehogy felmásszon a veszélyes magasságba! Ezért ez nekem nem jó, többé nem veszem be, inkább fájjanak az ízületeim... Nos, legalább már tudom, hogy mostanában egyre jobban és gyakrabban felszökött a vérnyomásom, mióta szedem a csillapítót, szédülök, s félok, hogy hanyatt esek. Utoljára ez okozhatta a torkomban megjelent kellemetlen duzzanatot is, amittől fuldokolni kezdtem, amiért éjszaka az ügyeletre mentőkkel vittek be... (ezek is szerepelnek a felsorolásban!)

A csillapítónak a csillapító hatása nem vált be, mert egyre több furcsa dolog történt velem a leírtakon kívül is: hámlik a bőröm, igaz, a hajam kezdett sűrűsödni, aminek örültem, de annak nem, hogy testem mindenhol szőrösödök. Még jó, hogy szőke vagyok és olyan nagyon nem feltűnő, de az arcomra is kiterjed, megijedtem, hogy nő léteimre borotválkozhatok naponta, ha ezt a szert tovább szedném, netán szakállt növekszek? Egy hete naponta kétszer zúg a fülem és félóráig meg sem áll. Erről is szó van a mellékhatások listáján...)

Szeretek énekelni, ha szomorú vagyok, főleg a székely dalokat kedvelem, filmslágereket és magyar nótákat dúdolgatok. Érdekes: miközben a szöveget előre hallom és nem csak a saját hangom szól, hanem fülemben visszhangzanak már előbb, mint ahogy elkezdek dalolni, a dal következő szavai; olyankor, mintha koncerten lennék, mint ha a dallamot megzenésítették volna, hallom a hegedű kísérlőjét vagy harmonikát. Ez nem befolyásolja az éneklést, s nem zavar, mert nagyon érdekes és élvezem.

Ahogy a mellékhatásokat tovább olvasom a tájékoztatóban, sajnos akad olyan, ami valósággal megrémít. Kíváncsi lennék arra, ha nem hagytam volna abba a fájdalomcsillapító szedését, mi jöhetne még ezek mellett, mert van még sokféle mellékhatása eme gyógyszernek, amit nem soroltam fel, hiszen méterre lehetne mérni az apró betűs felsorolást. Sosem fogom megérteni, hogy ilyen sz.r-szereket miért engedélyezik kiadni, miért nem kísérleteznek tovább addig, amíg a gyógyszernek egyetlenegy mellékhatása sem volna.

Nekem az a véleményem: addig nem gyógyszer, a gyógyszer, amelynek mellékhatása akár csak egy embernek is árthat, vagy az életét követeli, addig azt nem volna szabad engedélyezni!

Ugyanis még ha százból, vagy akár ezrekből csak egyetlen embernek ártanak vele, amit lemerészelnek írni, mint például azt is, hogy fokozódhat a szívinfarktus vagy sztrók esélye, tehát halált okozhatnak vele?

Minden embernek egy élete van, hogy merészelik azt elvenni tőle? Nos, nagyon sok gyógyszer mellékhatása többet árt, mint használ. Jó lenne ezzel többet foglalkozni.

Statisztika szerint a gyógyszerek mellékhatásaitól több haláleset történik, mint a közúton a baleseteknél!

A szándék ne legyen az, hogy ha túl sokan élnek a földön, s ezt a kegyetlen formát használják ki a gyógyszer-gyártók: hogy fogyjon az emberek száma? Kell ez nekünk? Inkább addig kísérletezzenek a gyógyszerekkel, hogy egyetlen mellékhatásuk se legyen. Az ember életével senki ne játszadozzon, annak kezdete és vége isteni feladat, hogy merészelik azt átvenni tőle? Legyek igazságos: Lehetnek és talán vannak is olyan gyógyszerek, amelyek megérdemlik a nevüket, mert valóban gyógyítanak, nem rombolják a betegek állapotát. Írásom nem azokról szól. Azonban időnként azok az orvosok is hibát követnek el, akik olyan gyógyszert is kiírnak (velem is megtörtént), amelyet nem lett volna szabad javasolni, mivel a leírásban már az elején olyan szöveg olvasható:

Ezt a gyógyszert szigorúan tilos olyanoknak felírni, akik magas vérnyomásban szenvednek. (Nem szó szerint, csak emlékezetből írtam ide.) Addig nem volna szabad gyógyszereket közreadni, engedélyezni, ameddig akár még csak egyetlen egy kellemetlen hatása is van. Rémületes látni, hogy a gyógyszerrel együtt még egy méterrel is hosszabb papíron mellékhatásokat sorolnak fel... Persze, az már sok pénzbe kerülne a gyógyszergyáraknak, ha csak tökéletesen jó, mellékhatások nélküli gyógyszereket kellene engedélyezni, forgalomba hozni!

Ez pedig főleg azoknak is szól, akiknek a gyógyszerek engedélyezése a feladatuk!

-.-

1.) Csörög a telefon 2014. október 17.
2014. október 17. Limerick-nek szántam.

Volt egyszer egy hisztis nő, kiabál a mobilba!
Ne zaklass, ne zaklass, s mobilját lecsapja!
„Mondom még egyszer:
ne zaklass engem!”
A hívó némán áll... zaklatja?
**

MIRE JÓ AZ ÉSZAKI FÉNY?
2013. április 10

Kaptam az internetről egy olvasnivalót, amely engem valósággal nem csak megdöbbsentett, hanem megbotránkoztatott.

Mire képes az emberi agy? Ahelyett, hogy a tudósok békességért és az emberiség javát szolgálnák felfedezéseikkel, helyette pusztító eszközök, lassan a világ megsemmisítésére szolgáló alkotásokra használják, mivel a féltékenység-agyukkal is kimondhatatlanul óriási eredményeket érnek el a technika fejlődése érdekében. Csak az a baj, hogy mindaz nagyon gyakran nem a jót, hanem ördögi célokat szolgál.

Ahogy olvastam a rémségeket, megdöbbsentem, hogy már eddig is mi mindent műveltek a világ csodáinak lerombolása- és embermilliók elpusztítására alkalmas találmányaikkal, ami ráadásul, elképzelhetetlen sok pénzbe kerül.

S akkor eszembe jutott egyik kötetem; eddig elektronikus kiadásban már több jelent meg. Ennek a címe: Ádám ébredése: (ószövétség-fantázia).

Írói hivatásom második megjelent kötetének elejéről ragadtam ki néhány gondolatot:

Előhang

„Kezdetben vala a nagy semmi.

– De mi az a semmi, mikor még nincs semmi?

– Hol van az a semmi? – Semmi a semmiben, csak a nagy üres Űr
– s felette a Mennyek országa?

De volt, van, és lesz – nemcsak ott, akkor, hanem mindenütt volt, van, és lesz is Valaki, de ki Ő? – A Teremtő!

VALAMIKOR, az idők kezdetén, ha volt olyan, mert talán idők kezdete sem volt, – vagy mindig is volt IDŐ?

De valahogy mégis csak el kellett kezdődnie az időnek, a semmi-ből valahogyan csak keletkezett valami, mert mégis létezik...”

Igen, jelen pillanatban még létezik!

„Hogyan? Valahogyan! Mert Valaki, valahol, valamikor azt a valamit elgondolta, elkezdte, megteremtette!

Én így fogalmazom meg: Trónján ül a Mindenható nagy fényességben, körülötte sziporkázik a mindenség, angyalok serege veszi körül, akik hódolnak neki, angyalok kórusa énekel, zengik az Úr dicsőségét...

Akkor körülnéz az Úr, mély sóhaj szakad ki belőle: – körülöttem az angyalok, és ezen kívül sehol semmi? Unalmas minden...

S ekkor lelkében megszólal egy emberi hang – holott még ember sincs. – Nem jól van ez így.

Ekkor elhatározásra jut, majd feláll trónjáról, jobb kezét magasba emelve, mire az angyalok kórusa elhallgat.

Mélységes csönd támad, nem hallható egy pisszenés sem. A Mindenható körülnéz a nagy semmiben, miközben az angyalok némán figyelik minden mozdulatát, és azt, mit az Úr mond:

– Tenni kell valamit!

– Teremtünk egy szép világot!

Ahogy megfogant benne a gondolat, azonnal hozzáfog művéhez... és hat nap alatt véghezviszi elgondolását, megteremti az Univerzumot.”

*

Én azonban most nem akarok untatni senkit, hogy tovább idézem a világteremtés történetét, sem saját alkotásomat arról, hogyan alakult a semmiből a csodálatos Földünk, s hogy fejlődött oda az élet, ahogyan most van. Tény, hogy valaha:

„Benépesedtek az erdők és mezők, vizek és a lég...”

„Csodás lett a világmindenség.”

De valami mégis hiányzott... a teremtés idején, az EMBER!

„MÉG MINDIG nem kész a művem – mondja az Úr az angyalok seregének, – de kicsit pihennem kell. Szeme előtt mintha felhő vonulna el, mikor arra gondol: – miért egyedül én gyönyörködjem ebben a világban?”

...” EKKOR határozza el, hogy megalkotja legfőbb művét, az EMBERT”

Ádám „Egyszer felnéz az égre, és hangosan felsóhajt: – de jó lenne, ha ebben a környezetben nem lennék egyedül, ha élne rajtam kívül olyan valaki, aki hozzám hasonló!

Isten hallja Ádám sóhaját.”

...,Elhatározza: – szerzek néki segítőtársat, egy hozzá illőt, hiszen az állatokat, valamennyit úgy teremtettem meg, hogy mindnek legyen párja. Miért ne lehetne páros lény éppen az ember?”

...akinek a csodálatos növényekkel és állatokkal benépesített Paradicsomkertben adott szállást.

De milyen az emberi természet? Elégedetlen. Nem sok idő telt el, amikor Ádám unatkozni kezdett. Hiába volt meg mindene, ami az életéhez szükséges lett volna...

(Ilyen a férfi természete.)

Ha előbb az asszonyt teremti meg, biztos vagyok bene, hogy nem unatkozott volna, talált volna magának értelmes elfoglaltságot!)

A következő részt is most toldom be, mivel a kötet megjelenése óta sok tapasztalatra tettem szert, s ez a mű is bizonyítja, hogy nem tévedtem.

Az Úr látta, hogy Ádám, akit teremtett, csupán próba; prototípusnak sikerült, hiszen egy-féltekés agyat alkotott neki. Az élet igazolta, hogy tökéletesebb lényt kell alkotni, aki majd értelmével, türelmével olyan társa lesz Ádámnak, hogy ketten már egy egészet képeznek. Nem folytatom ezeket a gondolatokat. Az én alkotásom, az ószövetség-paródia addig tart, amíg majd a hajó kiköt az Ararát hegyénél, és Ósapánk,

Noé kiléphet a száraz talajra.

Nem szeretném a férfi nemet lesújtó véleményemmel megbántani, mégis, arra szeretnék utalni, még ha sokan az ellenkezőjét vallják is, mégis az élet, a valóság azt bizonyítja, hogy a nők sokkal jobban eligazodnak a világban.

Igaz ez, mert családjuk vezényleténél gondoskodó természetükkel ott és egyéb helyen, a munka világában is megállják a helyüket még úgy is, ha az számukra már dupla feladatot jelent, mivel általában rájuk hárul a családfenntartás valamennyi gondja-baja is.

Ez tény, még ha van – sokkal kevesebb ellenpélda is erre!

Azt viszont nem lehet tagadni, s nem is célom, hogy a csodás találmányok feltalálói leginkább a Férfiak közül kerülnek ki.

Az is tény, hogy sajnos, nem tudják magukat fékezni, és az újabb és újabb felfedezéseknél nem tudják, hol a határ, mert csak azokat volna szabad engedélyezni, használni, ami az emberiség nem a rombolását, hanem a jobbulását szolgálja.

Sajnos az is tény, hogy nagyon sok találmány végül nem az emberek javát szolgálja, hanem háborús eszközöket (fegyvereket, bombákat, s nem sorolom...) teremtik meg vele, amik az emberek és a természet elpusztítására szolgálnak. S ma már ott tartunk, hogy kísérleteikhez nem kell sokáig várni, hogy a teremtet világunkat, Földünket megsemmisítsék. Ez azt jelenti, hogy nem kell már az Úrtól, a teremtő Istentől várni a világvégét, hogy tudjuk, mikor pusztul el minden körülöttünk... ezt a fél-agytekés emberiség megteszi helyette! Nem ijesztgetésnek szántam, ezért javaslom, aki nem hiszi, olvassa el a következőket az internetről: HAARP

https://mail-attachment.googleusercontent.com/attachment/?ui=2&ik=5d75be02b4&view=att&th=13d961b33facaa74&attid=0.1&disp=inline&realattid=79bf148535f9d3c8_0.1&safe=1&zw&saduie=AG9B_P8FzUg6CZmTkL-GlID_Qsk&sadet=1365600482068&sads=w7ltN-gKnLj04bkPE107rYb5l74

A nagyon sok, szinte csodálatos találmányokra született tudósok agyukat értelmes találmányokra tudnák használni, mint hogy ember-milliókat küldjenek hullámsírokba, s ott fejezzék be életüket, és egyéb ördögi kegyetlenségeknek legyenek kitéve.

Mert az, hogy az északi fényt is öldöklésre és pusztítására tudják már hasznosítani, nincs jobb kifejezés, mint az: ÖRDÖG!

-.*-*

2.) Télen nyár – Abszurd 2015. január 11.

Odaki sós hó esik, kinyílt az orgona
csámpás a menyasszony, nem lesz katona,
ruhája sáros lett
az most menő
ilyen az igazi modern esküvő!

Cicák a parkban Papírszalvétára jegyezve

Visegrád – Gizella-telepen – 2013. augusztus 1-től augusztus 30-ig

Gyógyulni vágyunk egy ódon kastélyban. Rég' volt, amikor még a békeidőben ezt valaki megálmodta, s gondoskodott arról, hogy mindez megvalósuljon. A szegény sorsú emberek gyógyítására, csodálatos környezetben kórházat alapítottak. Ki volt ennek a megálmodója, mondják, hogy nem más, mint Horthy Miklós kormányzó család egyik nő tagja.

Körülnézve tapasztalhatta, mennyi szegény ember él a hazában, akiken segíteni kell. Akkor is voltak gazdagok bőven, akár csak most. Mégis, köztük tátong a különbség, mert akkor emberség lakozott az emberekben, és akik bővelkedtek a javakban, segítették a szegényeket. Míg most? Szó sincs erről! Csak saját vagyonukat igyekeznek bővíteni, legtöbb esetben nem tisztességes módon, inkább különböző fondorlatokat kitalálva, még a rossz rendeleteket kijátszva, azt a kormányt is becsapják, amelynek jólétüket köszönhetik. Hasznukat, nem az országban működő bankokban helyezik el, hanem külföldön, ezzel megkárosítják az ország népét, ahol meggazdagodtak. Meg sem fordul a fejükben, hogy a szegény, éhezőket nekik támogatni kell(ene), ahogyan korabeli elődök tették.

Az eltelt időben a páratlan szép parkban épített kórházban sokan gyógyulnak, miközben a nemes, és különlegesen változatos fajta, főleg fenyőfák nagyra nőttek, árasztva a gyógyulókra az egészséges, jó levegőt. Akiket oda beutálnak, élvezik a közeli Dunakanyar csodálatos táját s a magas hegyvonulatok panorámáját...

Így igyekeztek könnyíteni a tehetős emberek vagyonából a szegényeken, mert nem csupán saját jólétükre gondoltak, hanem szegény sorsú embertársaikra is, és a most élőkre, akik a csodás környezetet élvezve gyógyulhatnak ezen a helyen. Ezért én szomorúan hallom, amikor az akkor élőket sokan ócsárolják, akiknek tettei máig a jólétet szolgálják.

Másodszor itt. – Gizella-telep Visegrádhoz tartozik. Már a múlt évben is itt voltam egy hónapig. Nagyon régen telepítették a kórházat, ahol főleg mozgáskorlátozottak és súlyos operáció után átesett emberek gyógyulnak-pihennek. Nem először jöttem ide, múlt évben is itt töltöttem négy hetet. Csodás parkra néz az épület egyik oldala, a másikon parkerdő emelkedik a magasba sűrű, különleges fenyőfákkal, alattuk páfrányokkal.

A parkot a legkülönbébb fákkal-bokrokkal telepítették be. Az utakon sétálva sokféle – eddig előttem ismeretlen fenyőbokorra bukkantam, vannak köztük kisebb növésű bokrok, és a földön fekvő növények is. Csodaszépek egymás mellett látva a zöld szín különféle árnyalatit, a tűlevelek különbözőségét. Ki tudhatná megmondani, hány évet megélt fenyőóriásokon most képződnek a fenyőtobozok apró kezdeményei. Némely nagy ágon ezer, vagy milliószámra csüngnek most még világoszöldben a tobozok kezdeményei, olyanok, mint valami ékszerek. Kimondhatatlan az a csodás látvány a hatalmas fák sok-sok ágán látni ezt a tüneményt...

Ülök a társalgó erkélyén, tőlem alig néhány méterre élvezhetem a sűrű, különféle fenyőóriásokat. Csend vesz körül, csak a fák közt megbúvó madarak röpte hallatszik... Már ez a csend is gyógyít, és a különleges környezet, s én csodálom a természet páratlan szépségét.

Ha kitekintek a kórházi szobám ablakán, az óriásfák felett látom a sűrű erdővel fedett hegy vonulatát, előtte közelben a Dunakanyar csodás táját, s nem messze emelkedik Visegrád ódon vára. Itt, nem messze nyugalommal folytatja útját hazánk legnagyobb folyója, a Duna, mely néhány hete nagy áradásával riasztotta a környéket, fővárosunkat és az egész országot.

Hogy is volt akkor régen és most? Valamikor, még születésem idején, emberségre nevelték a népet, ami meglátszott az élet minden területén. Nem úgy viszonyultak egymáshoz az emberek, mint mostanában.

Egyszerűbb volt az élet, kisebb falvakban és nagyobb házakban lakók fejüket nem fordították el, köszöntek egymásnak, kisebb településen még az ismeretlenek is köszöntek egymásnak, ha találkoztak utcán, vagy szomszédokkal; a kerítés felett, integettek vagy váltottak néhány kedves szót. Nem mentek el fejüket elfordítva, ha valakivel találkoztak, megálltak kicsit beszélgetni, érdeklődtek, hogy vannak, mindig köszöntek egymásnak folyosókon, utcán, váltottak egymással egy-két jó szót, jó napot kívánva. A segítségre szorulókat felkeresték. Ha bajba kerültek, betértek hozzájuk az ismerősök, segítségüket felajánlva, étellel, s mással segítették őket, amit értük lehetett, szívesen megtették. A gyereket becsületre, szerénységre, udvariaságra nevelték, akik beérték kisebb ajándékkal, nem fordították pénzüket drága és sok felesleges ajándékokra.

A gyerekek nem követelőztek, megértették szüleik küzdelmét, beérték azzal, ami jutott nekik a családi kasszából. A szigorúbb nevelés meglátszott az eredményen, mert ha nem tetszett valami, meg sem fordult az eszükben nekirontani nevelőiknek.

Milyen most az élet?

Mit látunk, és várhatunk-e a jövőben? Felnőve mi lesz az elkényeztetett generációból?

Már most érződik a hatása.

Hová lettek azok az emberek, akik nagy tettekre, az ország vezetésére alkalmasak lennének? Hová lettek az államférfiak, akik értik, tudják, mit kell, mit kellene tenni nehéz helyzetekben?

Látszik, akik felkerülnek magasabb beosztásokba, nem értenek a vezetéshez, többet ártnak, mint használnak a hazának; számukra csakis saját jólétük fontos, hogy magas jövedelmükből pazarul éljenek és vagyont szerezzenek...

-_-

Cicák a parkban

2015. Tavasz a Gizella-telepen

Ők a park öre és díszei. Engem jól ismernek s ha meglátnak, azonnal követnek, most is kíséretnek.

Persze, ennek oka van, hiszen mindig
viszek nekik finom cica-falatokat.
Egy év alatt tizenkettőre szaporodtak,

de most is mind jóllaknak, tányérokat
tisztára nyaldossák. Jóllakva, tele
pocakkal mindnyájan mosakodnak!

Visszafelé se hagynak egyedül, egész
a kapuig hűségesen követnek. Nos, ezért
is jó nekem Gizella telepen pihenni.

**

CICÁK A PARKBAN

GIZELLA- telep, 2013. Augusztus

A kórház hatalmas épületéhez tartozó parkot nem csupán a bokrok, fák és virágok díszítik, teszük különlegessé. Séta közben kedves, szelíd cicákkal találkozunk, pihennek a fűben, bokrok alatt; itt élnek télen-nyáron.

Amikor idén, augusztus elején először sétáltam a parkban, leültem egy padra pihenni, nemsokára felugrott mellém egy nagy szürke-cirmos cica, a bundája fehér szórén itt-ott foltok díszítik. Ahogy megsimogattam, mindjárt ölembe ugrott és dorombolni kezdett, kedvesen hozzám dörgölődött.

Sokáig ültünk a padon békésen ismerkedve egymással.

Mikor közeledett az ebédidő, el kellett búcsúznunk, de alig tudtam tőle megválni, mert olyan jól érezte magát, ki sem akart mozdulni az ölemből. Másnap megosztottam vele a reggelimet, hiszen ahogyan kiléptem az épület kapuján, azonnal csatlakozott hozzám. Kétágyas szobában gyógyulhatunk ezen a szép helyen. Az eső napon kaptunk egy-egy borítékot, abban találtunk egy rövid levelet, melyben gratuláltak, hogy az újonnan kialakított helyen, elsőként lakhatunk, ezért ajándékként az első hétre nem kell befizetnünk az érte járó összeget.

Mellékeltek egy nyomtatványt, melyben jelezték, hogy mindenféle megjegyzést szívesen fogadnak, ezért töltsük ki a kérdőívet, mert a felmerülő gondokon igyekeznek segíteni. A kitöltött nyomtatványt egy arra kijelölt dobozban gyűjtötték. Szobatársammal együtt, éltünk a felhívással.

Még nem szereltek fel szúnyoghálókat. Hiába húztuk be a sötétítő függönyt, százával jöttek be a különféle bogarak. Mikor este felkattintottuk a villanyt, az ágy fölött a fal tele volt bogárral, röpködtek a fejünk felett.

Mit volt mit tenni, más híján, egyik szemüvegtörlőmet vettem elő, azzal igyekeztem elég kegyetlen módon megszabadulni tőlük. Mindketten legalább fél órán át csapkodtunk rájuk, amíg elfogytak. Persze, a végeredmény elég siralmas lett, a falon ott díszeltek a bogarak.

Nem állíthatom, hogy jól mutattak a hófehér szoba falán. Kimentem, kimostam a szemüvegtörlőt, jól kicsavartam, s azzal sikerült letisztítani a nyomokat. Harmadnap aztán fölszerelték a szúnyoghálókat. A nagy forróság miatt azonban a ragasztó kiengedett, s fent, mindkét sarokban elengedte magát a háló. Mivel én nem tudtam oda felmászni, a szobatársam se magas, ezért a szomszéd szobában lakó jól nagyra nőtt nő vállalkozott rá, hogy székre állva, visszanyomkodja a lekonyult szúnyoghálót.

Egy hónap alatt a saját holmit, főleg fehérneműt gyakran ki kellett mosni, ezért mosószert vittem magammal. Itt azonban csak az alsóneműk mosására volt lehetőség. Első napokban még az is gond volt, hiszen a mostani, kétszemélyes szobákat nemrég alakították ki, több minden hiányzik.

Jó, hogy lehetőséget adtak arra, hogy észrevételeinket közöljük, ami akadt bőven.

A fürdőszobában falimosdó volt, és zuhanyozási lehetőség, de nagyon hiányzott egy mosdótál. A fehérnemű szárításához sem találtunk megfelelő helyet, de voltak, akik kitalálták, hogy a társalgóból nyíló erkélyen drótokat feszítsenek ki, ahová a vastagabb holmit, pl. a törülközőket ki lehetett teríteni. Jó meleg volt, inkább úgy mondhatnám, hogy forróság, hamar megszáradtak. Kértünk egy mosdótálat, hoztak is egyet, amit végül otthagytak használatra.

Azonban azok jártak jól, akik több ruhát csomagoltak be maguknak, olyanokat, amelyeket vasalni nem kell, mert arra nem találtak ki megoldást. Nos, én jól felszereltem magam ruhákkal, tavaly szerzett tapasztalataim alapján.

Szeméttárolót nem tettek a szobába, minden aprósággal ki kellett menni a fürdőszobába. Hatalmas ablakot szereltek fel, ami egymagában olyan méretű volt, mint az épületen a többi, de azok kétfelé nyíltak, s nem foglaltak el annyi helyet, mint ezek, melyek befelé nyíltak, sok helyet elfoglalva. Ennek a hátránya az volt, – mivel én az ablakhoz közeli ágyat választottam – a nehéz ablakszárnyat azon a kis helyen, ami rendelkezésre állt, egész nap és éjjel emelgetni kellett, ha fölkeltem az ágyból.

Ezen úgy próbáltunk segíteni, hogy az éjjeliszekrényhez kapcsolt lenyíló fülállítottuk, ahová lehetett pakolni, és úgy hagytuk, aztán az ágyamat továbbtoltuk, így nagyobb hely maradt az ablaknál.

Persze, ezzel azt értük el, hogy az ágyak felett elhelyezett világítótestek, a kapcsolóval, nővércsengővel, konnektorral együtt, messzebb került, ha használni akartuk, akkor fel kellett kelni az ágyból, hogy elérjük.

Modern, új ágyak voltak a szobában, amelyekre egy szerkezetet tettek, azzal lehet tetszés szerint állítani a matracon. Először nem tudtuk kezelni. Amikor kértem még egy párnát vagy valami mást, mivel a kifordult csípőm miatt egyenes helyen nem tudok feküdni, a vizit alkalmával a főorvos mutatta meg, hogy lehet a szerkezettel tetszés szerint változtatni a matracon. Meg is igazította, de nem bizonyult jónak, olyan lett a matrac, mint egy teknő, középen mélyen, fejnél-lábnál magasan... Próbáltam én és a szobatársam, még egyik nővér is javítani rajta, de sehogy sem sikerült úgy, hogy kényelmes legyen.

Aztán amikor az én Kati lányom eljött látogatóba, s említettem neki, azonnal megmutatta, hogy kell használni. Érzéke van mindenféle szerkezethez, egyébként is – mondta – az Idegsebészetben is ilyen ágyakat használnak. Utána már magam is be tudtam állítani úgy, hogy a térdemnél kezdődjön az emelkedés simán, az ágy végéig.

Sokat kínlódtam a szobában lévő két szék miatt. Kettőt helyeztek a sarokban lévő kisasztal mellé, ahol volt egy vezetékes telefon is.

Gyakran kellett a széket az ágyam mellé elcipelni, például öltözködéshez. Azt nem értettem, kórházi célra hogy lehet ilyen széket vásárolni: alacsony, kemény, mint a kő. Mivel éjszaka is sokszor fölbredek a kezeim zsibbadása miatt, ezért le kell ülnöm egy időre, de nehéz ráülni és fölkelni is róla.

Egy darabig kínlódtem vele, aztán segítetttem magamon, a közeli társalgóból elcsentem egy fotelt. Bár az sem a legkényelmesebb, mégis jobb volt, mint a többi szék, melyeket vállatósztéknek neveztem el... Étkezésnél az első nap egy magas asztalon találtam meg a nevemet, ráadásul a szék nagyon nehéz, nem is tudtam magam alá húzni. Csak kínlódva tudtam megebédelni. A következő viziten megemlítettem az orvosnak, aki intézkedett, és a bejárathoz közeli, alacsonyabb asztalok egyikét jelölték ki nekem, ahol könnyű műanyag székek vannak.

Otthon is három párnát teszek a székre, úgy tudok kényelmesen enni. Láttam, nem csupán nekem okozott gondot a magas asztal és nehéz szék!

Az új helyen kellemes társaságra találtam, akikkel együtt ebédelttem egész ottlétem alatt. Egyszóval: több apró-cseprő úgy felmerült, mégis amin lehetett, igyekeztek segíteni.

Augusztus 19. vasárnap. Cicák a parkban 3. Ismerőssel találkoztam.

A cica, amelyikkel már a múlt évben megismerkedtem a parkban, most is hamar rám talált. Sétálni indulva, amint kilépek a kapun, ott pihen a fűben, a többi cicával bokrok és fák alatt, s mind csatlakozott hozzám. Elég suttogva kiejteni a számon: cicicic... máris csapatostól kísérnek ahhoz a padhoz, ahol árnyék van; ott szoktam nekik az előző esti ételmaradékot tálalni.

Nem tudom, hányan lehetnek, de sokan vannak, mind örömmel követnek. Már többször meggyőződtem arról, hogy nem csak a kutyák, hanem a macskák is olyan érzékkel vannak megáldva, ami az emberek nagy részéből hiányzik: megérik, ki az, aki szereti az állatokat, és kik ellenszenvesek velük szemben. Egyik cica fiatal, néhány hónapos lehet, szőre világosszürke, egyszínű, de mindkét szeme beteg, egyikkel talán nem is lát, de állandóan tisztogatja az első mancsaival.

Nagyon élelmes, ha valaki ételt visz, az idősebbek között harcol, hogy jusson neki minél több.

A sok cica között már az első napokban felfedeztem kétnapos pici cicákat. Közel pihentek a házhoz, egy alacsonyan növény bokor alatt a tanyájuk. Anyjuk, egy sovány szürke-cirmoscica, ott szoptatja őket, mindig figyelve járja körbe-körbe a parkot, lesve, mikor kaphat valakitől ennyivalót, hogy szoptatni tudja három kicsinyét...

Ma vasárnap lévén, nincsenek kezelések, ráérek. Gondoltam, mindjárt reggeli után kiülök egy árnyas padra. Kezemben a könyvemmel, alig helyezkedtem el a padon, nemsokára ott termett mellettem egy fekete kicsi cica. Ő sem lehet néhány hónaposnál idősebb. Alig engedett leülni, felugrott mellém, rögtön az ölembe kucorodott, s hangosan dorombolt.

Örültem kedvességének, simogattam.

Gyönyörű tiszta szőre egész testén fekete, a lábai is, csak a nyaka alatt látható egy pici fehér folt. A bajusz-szála és a szemöldök szőre különlegesen hosszú és fehér, ami pici fején nagyon viccesen hat. Testét tisztán tartja, Ő egy szépséges szép cica. Sokáig ültem vele kettesben az árnyas padon, őt csodálva simogattam, alig nyitottam ki a könyvem, annyira lekötött a különössége.

ALLERGIA 2013. augusztus 23.

Maradt még két szem Elenium az otthonról hozott gyógyszerek közt, bevettem, mert minden éjjel egyre erősebben zsibbad mindkét kezem, de nem csak zsibbad, hanem egyre fájdalmasabb. Ráadásul már nem múlik azoktól a tornagyakorlatoktól, amelyeket gyakorolva, néhány perc alatt elmúlt, amelyeket egy magazinban láttam, s megtanultam. Most már hiába végzem hosszadalmasan, nem szűnik meg, mindig úgy kell visszafeküdnöm, hogy a zsibbadás megmarad. Most hiába vettem be altatót, sokáig nem jött az álom... Nagyon későn tudtam elaludni. Amikor végre mégis elnyomott az álom, úgy elaludtam, hogy reggel 9 volt, mire ébredtem, mikor a szobatársam már megreggelizett és elment valahová.

Ezért megkértem a nővért, ha tartanak Eleniumot, adjon nekem egy szemet, mert az nekem altatónak is jó. Nincs náluk, nem tartanak. Akkor kértem, ajánljon nekem valamilyen hasonló gyenge altatót – jeleztem neki, hogy sok gyógyszerre allergiás vagyok.

Mutatott egy kapszulát, hogy az biztosan jó lesz. Bevettem, de inkább ne tettem volna. Igaz, hogy elaludtam tőle, de a zsibbadásra fölbredtem, s csendesen kimentem a fürdőszobába, hogy ott próbáljam mozgatással enyhíteni a fájdalmat, de most sem múlt el, talán kicsit enyhült. Kézmosásnál véletlenül benéztem a falon lógó tükörbe, s megijedtem attól, amit láttam.

Az arcom be volt dagadva és vörös volt. Megnéztem, de nem csak ott, hanem a nyakam, alatta a dekoltázs-rész, s szinte az egész testem tele volt piros pontokkal...

Bementem a szobába és a mobilom fénye mellett megkerestem a gyógyszeres dobozomban a kalciumszandoz dobozt, amelyben még egy fél tablettát találtam. Feloldottam egy fél pohár vízbe és bevettem. Nem sok eredményt értem el, mert napokig nem múltak el a kiütések.

Másnap egy idősebb főorvos tartott vizitet, aki ajánlotta, hogy itt kellene kipróbálni, hogy nekem melyik gyógyszer lenne alkalmas az éjszakai többszörös ébredés és szenvedés megelőzésre. Ugyanis tudomására jutott, hogy éjszakánként nagyon gyakran föl kell kelnem a fájdalmas zsibbadás miatt, ezért sosem tudom magam jól kipihenni.

Kártyaparti

Délután a társalgó egyik asztalánál csak ketten voltak, felajánlottam, hogy szívesen beszállok. Igaz, már évek óta nem römiztem, de gyermekkoromban testvéreimmel, s néhány évvel ezelőtt a gimnazista unokáimmal esténként az időt azzal töltöttük Nyírjesben, a hét tó közelében egy vakációban. Most pedig már napirenden volt, hogy megbeszéltük a találka idejét és játszottunk délután és este is. Amikor be kellett fejeznünk a kártyázást, mivel elég későre járt az idő, s a nővérek megjelentek, akkor hagytuk abba. Mielőtt a szobámhoz értem volna, egy nővér a csinos „fiú”-ápolóval jött utánam. A szobám bejáratánál megszólított, hogy szívesen segít az esti tisztálkodásnál, ha szükségem van rá, csak szóljak neki. Csodálkoztam rajta, mivel sehogy sem tudtam elképzelni, hogy csupaszon ő simogasson végig a zuhany alatt... Ugyanis a lábamon egyik gyógyszertől több súlyos mellékhatás kiütött rajtam, s ennek következményeként a lábszáramon csúnya seb lett, ami nagyon lassan gyógyult.

Erre még otthon kaptam fertőtlenítőszert, aminek használata miatt olyan lett a lábszáram, mintha vörösre festették volna. A seb olyan helyen volt, amit nem láthattam, ezért a nővérek szoktak segíteni, hogy azt a részt ne nagyon érje víz, s ugyanezért segítettek a zuhanyozásnál és ők kezelték le szakszerűen a sebet.

Olyan sejtésem volt, hogy ezt a nővérről előre megbeszélték, s jót mulathattak azon, hogyan érint engem az, hogy most az ápoló „mosdasson engem”. Előbb meglepődtem, mert nem tudtam, honnan tudhatja az esti kezeléseket, mivel őt eddig nem láttam az ügyeletes ápolónők között. De nem mutattam meglepetésemet, válaszként megköszöntem neki azzal, hogy ma már túl vagyok rajta, mert römizés előtt elvégeztem magam. Mégsem úsztam meg az ajánlatát, majd kitűnik a folytatásból...

Ma is kaptam fájdalomcsillapítót, hátha jobban beválik, mint az altatók, de azzal sem jártam jobban. Amikor fölébredtem a zsibbadásra, mivel a fájdalomcsillapító is kiütéseket okozott, az egész testem viszketett, még a fejbőröm is, ráadásul még rosszullétet is éreztem és alig láttam... Nem akartam csenegetéssel a szobatársamat fölébreszteni, s tudtam, most ketten vannak ügyeletben, szédelegve tántorogtam a folyosón a nővérpulthoz segítséget kérni. Mindketten végignézték. Az idős főorvos volt az éjszakás, szóltak neki, majd mondták, feküdjek le, mindjárt megnéz. Amikor megjelent, megmérték a vérnyomásomat, ami rendben volt. Azt viszont tapasztalta, hogy nálam az újabb gyógyszerek hogyan hatnak.

Ugyanis már az odaérkezésemkor meg akartak győzni arról, ha elfogy a bevált vérnyomás elleni gyógyszerem, majd kapok helyette mást, ugyanis aki nem visz magával gyógyszert, ott ingyen kapják, de nem biztos, hogy a szokásosat. Én nem fogadtam el, kértem szerezzék be, mivel ezt nekem hosszú ideig kísérletezték ki, ugyanis mind a többféle megártott. Én nem tudtam egy hónapra valót beszerezni, mert kevés idő volt a felkészülesemhez. Ezért azt válaszoltam, ha nem kaphatom azt, akkor telefonálok, hogy jöjjenek értem, nem vagyok hajlandó kísérleti nyuszi lenni.

Alig mentek ki a szobából, nyílik az ajtó és a csinos ápoló belépett, kezében injekciós tűvel... felkattintotta a villanyt, felemelte a hálóingem s a hátsó felembe szúrta.

Becsületére legyen mondva: finoman... (Tehát nem úsztam meg vele a találkozást!)

Látogatás, augusztus 24 előtti este, Katica lányom telefonon jelezte, hogy szombaton jön, meglátogat. Ezért reggel gyorsan készülődni kezdtem. Kedves tőle, hogy másodszor is eljön hozzám. Ugyanis 11-én is itt volt, kéthete, vasárnap, mivel vasárnap valamilyen más programja lesz. Már telefonon jeleztem neki, ne hozzon nekem annyi ételt, mert még ha a kosztunk nem is mondható a legjobbnak, azért tudom pótolni, mert a büfében sok mindent lehet kapni, egyébként kicsi a hűtőszekrény, ketten használjuk, s most is telve van. Katám tizenegy óra után érkezett busszal. Megbeszéltük, hogy amint leszáll a buszról, telefonáljon, s én eléje megyek. Örültünk egymásnak, én különösen annak, hogy jól néz ki, a kedélye is jó és szép, nyugodt az arca.

Elmondta, hogy Emese és Danika ismét elment világot látni, egyedül van a három macskájával. Közülük az egyik nagyon rakoncátlan, nevelésre szorul, az a büntetése, hogy kicsit, amíg elcsitul, bezárja a cicahordozóba. S érdekes, hogy megérti a cica is, mert elcsendesedik, s utána szót fogad neki.

Örülök, hogy felnőtt unokáim minden nyáron meglátogatnak egy-egy európai várost, most észak felé kalandoznak. Danika nem egy helyen tölti az idejét, több helyen is megfordul. Jó, én örülök neki, hogy világot látnak, tapasztalatokat szereznek. Anyjuknak köszönhetik, hogy áldozatok árán is igyekezett arra, hogy az angol nyelvet elsajátítsák, mert ezzel könnyebb külföldön eligazodni.

Ebéd után elfogyasztottunk a társalgóban egy-egy kapuccinót, és meggyes rétest, utána a parkban élveztük a kellemes időt, a jó levegőt, a park szépségét. A cicák mind körénk gyűltek. Vittünk nekik cicafalatokat. Nekem nem ízlett a második fogás, ezért egy műanyag dobozban levittem az egészet, és szétosztottam köztük. Katica sok fényképet készített a cicákról, aztán egy üres padot kerestünk. Több cica végigkísért minket, amíg találtunk helyet, alig tudtam tőlük lépkedni. (Aztán hazaérve, elküldte a fényképeket, úgy, hogy a képeken itthon is nézegethetem a cicákat.)

Jó érzés volt, hogy Katica elfoglaltsága ellenére időt szakít rá, hogy kicsit együtt legyünk.

Korábban, amíg jobban bírtam az utazást, én jártam hozzájuk. Megint többféle ételt hozott, pedig mondtam neki, hogy nem éheznek, s ha valami nem tetszik, ki tudom pótolni mással. Ebéd után együtt ittunk egy-egy kapuccinót, majd egy-egy finom süteményt fogyasztottunk el a társalgóban. A park széléig elkísértem, sokáig intgettünk egymásnak.

Estefelé ha kicsit is, de végre, megeredt az eső. Igaz, alig esett, mégis enyhült a nagy forróság. Vacsora után lementem még levegőzni. A kapu előtt sokan élvezték, hogy a szökőkút körül a virágágy füves területén összegyűlt talán a teljes cicatársaság, ott játszadoztak és hancúroztak, egymást játékosan kergetve. Jó volt nézni őket, vidámságot hoztak a nézőközönségnek.

Kilenc óra körül zárják a kaput, felmentem és lezuhanyoztam. Nem takarékoskodnak a vízzel, mert a zuhanyrózsából nagy erővel zúdul a víz, alig lehet kissé lecsendesíteni.

Este megint kértem altatót, sajnos nem hoztam otthonról azt, amely – legalább is eddig, nem ártott. Sajnos, egyre erősebben érzem a zsibbadást, már mindkét kezemre kiterjed. Furcsa, hogy itt nem kell háztartással foglalkozni, mégis, úgy érzem, mintha olyan munkát végeznék, ami miatt durvának érezhetném az kezemet, ezért minden este krémmel bekentem. Jó, hogy elvittem a pamutkesztyűket, hogy ne zsírozzam be az ágyneműt. (Csak később, otthon találtam ki, hogy tulajdonképpen ez az érzés nem mástól, hanem a zsibbadás miatt van éjjel-nappal.)

Az egészen az a legnagyobb baj, hogy főleg éjszaka többször fölébredek a zsibbadásra, kénytelen vagyok kimenni a mosdóba, hogy bizonyos mozgások kissé enyhítsék, de legtöbbször már nem segít, mint korábban, amikor néhány perc alatt elmúlt. Volt rá eset, hogy ötször és egy alkalommal hétszer kellett fölkelnem éjszaka, s legfájdalmasabb az utolsó, ami hajnaltájt tört rám.

Csak azt nem értem, hogy az orvosok miért nem foglalkoznak ezzel? Igyekeztem mindenkivel érdeklődni, de csak legyintenek, s mutatnak egy-egy általam már ismert kézmozdulatot, mintha azzal elmúlna. Mindig arra gondolok, hogy senki sem gondol rá, vagy el sem hiszik, milyen fájdalmas lehet a zsibbadás. Igaz, nem kívánom senkinek – hogy majd tapasztalják, ha eljő az ideje.

Augusztus vasárnap. 25. Hiába vettem be altatót, éberen virrasztottam fél éjszakán át. Nagyon későn aludtam el, s későn is ébredtem. Ilyen eddig még nem történt, mióta itt vagyok. Már kilenc óra volt, mikor kinyitottam a szemem, körülöttem mindenki már elment kezelésre. Tavalý én is jártam vízi-tornára, minden napom azzal kezdődött. Most sajnos, a lábon lévő seb miatt nem mehetek vízbe, ami nagyon hiányzik. Most ebéd után ülőtornán veszek részt.

Délután megint kártyáztunk, utána kimentem a fürdőszobába, lezuhanyoztam, a lábamon a sebet lekezeltem, bekentem magam arckrémmel és testápolóval. Elhatároztam, hogy hamar lefekszem, de előtte kimentem fájdalomcsillapítót kérni, hogy ne ébresszen fel ismét a zsibbadás.

Megint más nővér volt szolgálatban, de nem találta, hogy előző nap melyik gyógyszert kaptam, kiválasztott egy kapszulát, szerinte biztosan jó lesz.

Mivel mindig csak egy szem gyógyszert adnak, én se tudtam megmondani, melyik lehetett, mert doboz nem volt nálam. Ezért bevettem. Nemsokára arra ébredtem, hogy nem csak zsibbad a kezem, de az egész testem, még a fejbőröm is viszket. Kisiettem a fürdőszobába, ahol a tükörbe nézve láttam, hogy az arcom, égő piros, az arcom, még a szemem is bedagadva, és az egész testem tele van apró piros pettyekkel.

Sietve mentem a nővérhez, aki talán jobban meg volt ijedve, mint én, láttam rajta, hogy zavarban van. Kértem, adjon valamilyen ellenszert, attól általában el szokott múlni. De nem tartanak kalciumszandozt, csak valamilyen másféle kalcium-tablettát talált. Visszakísért a szobába, mondta, feküdj le, szól az ügyeletes doktornőnek. Amikor ketten bejöttek, ismét vérnyomást mért, ami rendben volt. Láttam, a doktornő sem tudott velem mit kezdeni. Mondták, próbálják elaludni, figyelni fognak. Nem mondhatnám, hogy pihenő éjszakám volt. Szerencsére egyszer ébredtem fel, kezem ugyan nem zsibbadt, de az arcpír és a dagadás látszik rajtam most is, délután, mikor ezeket sorokat írom. Ráadásul hiába kértem, adjanak nekem Algoflex fájdalomcsillapítót, amit otthon már kipróbáltam, de hiába van patika a kórházban is, azt a válasz kaptam, nem lehet. Én pedig nem tudok bemenni Visegrádra, hogy beszerezzem.

Úgy vélem, itt én vagyok próba-nyuszi, de ez a szerep igazán nem tetszik nekem. Kissé lehült a levegő... Augusztus 27. Hiába, már augusztus vége, ilyenkor időnként hűvösebbek az éjszakák, elmúltak azok a forró napok, amikor az ebédülőben minden teríték mellett ki volt készítve egy nagyüvegben az ásványvíz. A nappalok is kellemesebbek, mint augusztus elején volt, legalább három hétig. Szerencsémre elvittem a ventilátort, ami némi enyhülést hozott, ha a szobában tartózkodtunk. Az is igaz, hogy tavaly jobban éreztem magam itt, mint most, amikor fizetett szobában csak ketten lakunk. Lehet azért, mert nem élvezhettem a fürdés örömeit, vagy ki tudhatja miért, de most alig várom, hogy leteljen a négy hét. Ma Ultrahang-kezelés volt soron, ami nagyon jó, mert sokáig masszírozzák a hátam és a nyakrészt is. Utána a parkba mentem, mert egy tasakban a cicáknak estéről előkészített eledelt akartam szétosztani.

Szerencsére csak két cica vett észre, nekik elégnek bizonyult. Amikor elfoglaltam helyem a padon, az egyszínű világosszürke, kb. három hónapos, félvak cica felmászott, és mellém telepedett. Amikor megsimogattam, éreztem, hogy ver a pici szíve, és hálából halkan dorombolt az ölemben. A nagyobb, fehér-szürke-cirmos cica a másik oldalon mászott fel mellém, majd ő is az ölemben pihent. Sokáig ültünk hármasan, békés csendességben, amíg közeledett az ebédidő, s meg kellett szakítani a kellemes idillt. Volt még idő kezdet mosni az ebédhez.

Elő volt készítve kis nejlonszatyor, benne margarinós doboz, hogy a cicáknak való ételmaradékot abba gyűjtsem össze. Leves után csigatészta volt, egy kis darab hal, tejfölös mártásban.

Ebéd után a bejárathoz közeli bokrok mellett tálaltam föl nekik jó nagy adagot.

Ott, ahol egy lapos, földön elnyúló fenyőbokor alatt lakik a szürke-cirmos, sovány anyacica három kiscicájával. Amikor a hó elején megérkeztem, alig voltak két-háromnaposak, s még felállni se tudtak, csak szoptak szegény éhező anyjuktól, s ő attól fogva is körbe-körbe járja a nagy parkot élelemért könyörögve... A kis apróságok mégis szépen fejlődnek, erősödnek, s közben megtanulják, hogyan kell küzdeni az ennivalóért. Amikor valaki ételt visz a nagy cicacsaládnak, már ők is ott teremnek, s harcolnak egy-egy falatért...

Legalább 10-12 macska él a parkban, otthonuk egy-egy bokor alatt van. Még jó, hogy vizet ihatnak, mert a bejárat előtti nagy virágágyás közepén egy szökőkútból éjjel nappal lassan folydogál a víz... Az kissé megnyugtat, hogy látom: a konyha ablakból ételeket dobálnak ki a cicáknak. Cicák valamennyien tiszták, szépek, kedvesek és szelídek. Több sebesült van köztük: a kis szürke félvak, a másik szemével is alig lát. Gyógyításra szorulna. Megismertem a kedves fehérszőrű cicát, egy éves lehet, s tavaly valaki az egyik szemét kilőtte.

Egy idősebb cica pedig tavaly a lábán sebesült meg, most is sántítva járkal. Ugyanis megjelent a parkban egy férfi kutyát sétáltatva, s időnként elengedte, a macskákra uszítva.

Nem tudom, hogy lehetett ezt megengedni, szenvedést okozva a védtelen állatoknak.

Ráadásul – valamelyik kórházi vezető olyan rendeletet adott ki, hogy nem szabad a macskákat etetni, s aki vét ellene, azt kiutasítják a kórházból.

Előtte érthetetlen indokkal, hogy a macskák találkozhatnak rókákkal... s azok megfertőzhetik őket... Szerintem nevetséges, mert a macska nem várja meg a rókát, a fára menekül, ahová a róka nem tud felmászni. A tilalom ellenére – szerencsére – sokan etetik őket. Láttam, az ott dolgozók közül is, a konyha ablakából dobálnak nekik ételmaradékokat a földre, s megszámloltam 12 macskát, sietve bekapkodni a falatokat... Persze, szegény állatoknak ez kevés, éheznek, ezért soványak, de tiszták és kedvesek, s így, még éhesen is a szép parkot különlegessé varázsolják. Dísztik a helyet, mint elszórt ékszerek...

Aki hasonló tilalmat ad ki, az nem szereti az állatokat. Valamit tenni kellene értük. Inkább keresnének olyan állatorvost, aki ivartalanítaná őket, hogy ne szaporodjanak el annyira, biztosan akadna olyan állatorvos, aki jutányos áron megtenné és gondoskodni kellene az etetésükről, hiszen ahol annyian étkeznek, sok ételmaradék van, amiből jóllaknának a macskák. Biztos vagyok benne, hogy hasznot hoznak azzal, hogy a környéken megfogják az egereket.

El sem tudom képzelni, hogy téli időben mennyit szenvednek a hidegtől.

Nem tudom, van-e olyan hely, ahol meghúzódhatnak, hiszen nyáron esőtől a nagy fák és bokrok alá húzódva van hová bújni, de télen nehéz körülményekkel kell megküzdeniük...

Búcsú Gizella teleptől. Már előző nap kezdtem csomagolni. Volt mivel foglalkoznom, hiszen sok holmit hoztam magammal, a múlt év tapasztalatai alapján. Nagy csomó szennyes gyűlt össze, most inkább az foglalt sok helyet a bőröndökben.

Reggel meglepetésben volt részem, ketten is jöttek azzal, hogy fényképezni akarnak engem, hogy mint író és költőt megörökíthessenek. Ígérték, hogy e-mailben el fogják küldeni, de még eddig (szept. 17.) nem történt meg.

Utolsó napokban ismerkedtem meg egy hölgygel, aki gyakran találkozik a váci püspökkel, s akkor elmondtam neki az én találkozásomat vele, amikor 2009. augusztus 20-án apukámat a község, ahol 20 esztendeig tanított, díszpolgárrá fogadta.

Az oklevelét püspöki istentisztelet alatt az akkor még élő testvéremmel együtt vettük át. Elmondtam, hogy utána megvendégeltek, s én a Püspök úrral szemben kaptam helyet, s az asztalnál beszélgettünk egymással.

Most fényképet mutatott róla, s elmondta, hogy 70 éves, ami szinte hihetetlen, sokkal fiatalabbnak látszik rajta.

A csomagolás alaposan kifárasztott, a nehéz bőröndöket felemelgetni székre, ami nálam gondot jelentett. Amikor kimerített a csomagolás, pihentem egyet, majd elsétáltam a park végében működő gazdasági épületbe, ahol befizettem még egy napot, mivel akkor volt szabad a gépkocsi, hogy hazavigyen.

Jó, hogy a jármű tágas, ezért tudtam elhozni ennyi mindent, még a ventilátort is. Idősebb fiam elkísért, amikor idejöttem, értem is eljött, segíteni a csomagolásnál.

Budapest felé jöttünk ide, most azonban másik utat választottak. Esztergom felé mentünk haza, ott átléptük a határt, Nógrád megye határánál kerültünk vissza az országunk területére. Gyönyörű idő volt, sütött a nap, a Duna sokáig kísérté utunkat. Kellemes csevegéssel telt az út, a szállító szolgálat gépkocsi-vezetője tanult ember, valamilyen okból leszázalékolt, de már többször utaztam vele, nem lehet unatkozni mellette.

Zárójelentés. Ahogy hazaértem, néhány nap után postán küldték a zárójelentést, ami némi csalódást jelentett számomra. Mondhatom, több mondatán elcsodálkoztam. Olyanokat találtam benne, ami meg sem történt. Pl. azt írták, hogy bizonyos fajta B-vitaminnal kezeltek, amiről szó sem volt, mert nem kaptam. Azt hittem, hogy a zárójelentésben fogják majd ajánlani a háziornosnak, hogy írja ki. Sajnos, azt nem indokolták, miért nem írták ki a vízi tornát akkor, amikor begyógyult a lábamon lévő seb, pedig nekem az sokat jelentett volna most is, mert a vízben majdnem minden gyakorlatot mindig meg tudtam csinálni. Aztán elő volt írva az egyéni száraztorna felmérés, de a tornásznő kb. a harmadik héten jelentkezett, és a csoportos tornára hívott minden megkérdezés nélkül, hogy mit bírnék el. Megkérdeztem: a földön ülve, állva tornászni, amit én már régen nem tudok megtenni. Már a Széchenyi fürdőben is mindig vízi tornát írtak elő helyette.

A földről nem tudok felkelni, állni sem bírok, még öt percig sem!

Még jó, hogy valaki említette, hogy a társalgóban ebéd után ülőtorna van, s én arra jelentkeztem, s ha nem is mindent, de a legtöbb gyakorlatot el tudtam végezni...

Csak azt nem tudom, hogy nem ellenőrizték le, miért maradt el a felmérés?

Itthon se jártam jól, mert olyan orvosom van, aki mindig elfelejti, pedig a zárójelentésemet át szoktam neki adni, hogy itthonra is előírják nekem a tornát: „Házi betegápolás keretén belül fizikogyógytorna végzés indokolt. Ezt pedig a háziornosom elfelejti minden évben...”

Ennyi minden történt velem egy hónap alatt. Volt szép is, jó is, meg kellemetlen emlékek is maradtak bennem.

Még annyit megjegyeznék: Ebben az évben tapasztalnom kellett, hogy most már minden a pénz körül forog. Az utolsó napon ugyanis 10 óráig kell elhagyni a szobát, és akkor már senki sem kap kezelést, és csak reggelit kap. Mint a szállodákban. Azonban azt a napot is befizettetik mindenkivel, aki fizetős szobát kér.

Jó itthon lenni.

Nagyon igaz az a mondás, hogy mindenütt (lehet) jó, de legjobb itthon. Én is ezt éreztem, amikor hazatértem.

A fiam kitett magáért, ebéd és tisztaság fogadott a lakásban, még az erkélyt is elrendezte, ahogyan lehetett. Ugyanis egész nyáron éppen a ház előtt folynak a munkálatok, mert az önkormányzat sikeresen pályázott a belváros felújítására. Rá is fért a városra, mert már az idejére se tudok visszaemlékezni, mikor újítták fel a 22-es utat. Az előttünk lévő villanyjelzők már le vannak szerelve, s gyors tempóban végzik a körjárat kialakítását. Mondanom se kell, milyen porral és zajjal járnak a munkálatok. Lassan haladnak, pedig ugyancsak szorgalmasan dolgoznak a munkások. Naponta figyelem a munkájukat.

Csak a virágaimat sajnálom, a gyönyörű oleandereket, meg a muskátlikat, amelyek tele vannak virággal, de állandóan porosak... Sajnos, nem lehet rendesen öntözőkannával tisztogatni, pedig csak az segítené, mivel a víz az alattunk lakók erkélyére ömlene. Most már (szept. 20. van), az utolsó simításokon serényen dolgozik sok ember, már csak az úttestet fogják aszfaltozni, s a nagy körben – gondolom – virágokat ültetni.

Bár az is lehet, hogy csak termőfölddel fogják most kiegészíteni a terepet, s a virágfélék betelepítését tavaszra hagyják. Aztán végre csend lesz, és tisztaság, s az állandóan szálló por is elmarad...

* .. *_* .. *

Óh, Te Édes! – Humoros

2015. január 13.

Mondd meg, hol talállak? – a hűtőben?
Ott nincs, de hallottam róla a hírekben...
azóta csak rólad álmodok',
ruhádból is kibontlak,
Te Édes lilaruhás, mogyorós tejszokoládé!

*

Megjegyzés: Van róla versem is, melyet az ihletett, hogy egy reggel a rádióban hallottam, hogy Svájcban csokoládé kiállítást rendeznek!

**

POKOLCSÁRDA

Megszálltuk Szlovákiát?

S hogy miért mondom ezt? – mindjárt érthető lesz, ha elolvassák, meghallgatják írásomat. Kolleganóm családi körülményei miatt hirtelen elment tőlünk, ezért új munkaerő került hozzánk. Éva került mellém az irodába, főnököm ajánlotta fölvetelét; kedves, nyugodt természetű asszony jó irodai gyakorlattal. Már ismertük egymást, sorstársak voltunk, ő is egyedül nevelte lányát és fiát. Hamar barátságba kerültünk, gyakran találkoztunk munkaidőn túl is nála, vagy minálunk.

Rokonai látogatására érkezett egy „**hazánktól idegenbe szakadt**” férfi Belgiumból, éppen Éva lakása mellé, a szomszéd házba. Kedves és csinos kolleganóm tetszett neki, hamar szerét ejtette, hogy megismerkedjék vele. Utána folyton a nyomában járt. Egy Ford Mikro-busszal közlekedett, úgy hajtott vele, mint a szélvész. Néhányszor meghívott bennünket szórakozni. Voltunk Vácon, Deákváron egy éjszakai bárban, meg máshol is.

1968. augusztus 20-a emlékezetes maradt számomra, de biztos vagyok benne, hogy egyikünk sem felejté el ezt a napot.

Több mint negyven éve történt, hogy szórakozni indultunk ünnep előtti szombat délután. Nem gondoltunk arra, hogy hamarosan történelmi eseménynek résztvevői leszünk.

Vili meghívott bennünket vacsorázni, Salgótarjánba, az új toronyház éttermébe. Elfogadtuk a meghívást, jól éreztük magunkat, beszélgettünk, még táncoltunk is a földszinti nagyteremben. Lehetett már este 11 óra, amikor hazafelé készülődtünk. Szécsényt elhagyva, két határőr állította le az autót, – mindnyájunkat igazoltatták.

– Kérem, forduljanak vissza, ezen az úton nem mehetnek tovább. Évával a hátsó ülésen összenéztünk. Talán Vili papírjaival lehet valami baj, – mivel külföldi állampolgár? Nem értettük.

– Miért nem mehetünk haza? – kérdeztük egyszerre.

– Az utat lezárták! – közölték röviden.

– Gyerekeim otthon várnak; haza kell mennem, megijednek, ha nem érek haza – sóhajtottam.

– Sajnos, nem mondhatok többet – válaszolta a katona.

Hiába könyörögtünk. Azt sem ajánlotta, hogy az Ipoly-menti gyalogúton próbálkozzunk hazajutni. Végképp’ nem értettük, – annyira különösnek találtuk az egészet.

Vili, a Belga (magunk között így hívtuk) említette, hogy rokonai élnek Szécsényben, szállást kérhet tőlük éjszakára. Mit tehattunk volna egyebet, visszafordultunk. Arra gondoltunk, onnan hazatelefonálunk, ne izguljanak miattunk.

Visszafordult a kocsival és mikor bekopogunk, már éjfél is elmúlt, álunkból vertük föl a családot, nem biztos, hogy örültek a váratlan vendégeknek! Azért szállást kaptunk. Szerettük volna az otthoniakat tájékoztatni, hol vagyunk, de a telefonjuk süket volt. Miért? Ki tudja? Most már igazán nem értettük a helyzetet, szállásadóink sem tudtak bővebb felvilágosítással szolgálni, azt mondták, este még jó volt a készülék.

Reggel korán keltünk fel Évával. Gondoltuk, ha nem lehet autóval közlekedni, Vili ráér, de mi kimegyünk a vasútállomásra, és vonattal megyünk haza. Már elmúlt nyolc óra, az irodában kellene lennünk.

Az állomáson körülményesen sikerült telefonvonalat kapni. Még ez is – gondoltuk. Könnyörgésünkre azonban kivételesen kapcsolták a balassagyarmati Városházát. Főnökünkkel beszéltem.

– Katika! Hol vannak? Megijesztettek, amiért nem találtuk reggel az irodában!

– Mi is megijedtünk, amikor éjfél tájban Salgótarjánból hazafelé jövet Szécsény után lezárták az útvonalat, nem tudtunk hazamenni.

Elmondtam, hogy jártunk. Tőle tudtuk meg, mi történt: „Bevonultunk Szlovákiába” – közölte főnököm némi humorral, – katonai járműveknek tartják fenn az útvonalat! – Micsoda? – Ezt hallva, majd’ leültem a meglepetéstől.

Kértem, szóljanak haza telefonon, mert a gyerekek biztosan aggódnak miattam. Balassagyarmatra érve, az állomásról egyenesen hazamentem. Nyár volt, gyermekeim otthon töltötték a vakációt – nagy ovációval fogadtak. Megkapták az üzenetet, hogy nemsokára megérkezünk vonattal, ezért megnyugodtak. Este ők sem tudták elképzelni, miért nem mentem haza. Nekik is feltűntek az elmúlt éjjel a katonai menetoszlopok, – ki akartak menni, megnézni a tankokat a 22-es fő-útra, – ami közel van a lakáshoz.

Kollégámnak, H. Bélának rokonai élnek Szlovákiában, közel a határhoz.

Később elmesélte nekünk, hogy egyik látogatása idején félig tréfásan, félig komolyan azzal fogadták őt: „megszálltatok” bennünket!

Éva kolléganőm ismeretsége a „Belgával” – végül rosszul végződött. Ugyanis Vilinek vissza kellett utaznia Belgiumba. Éva viszont nagyon megtetszett neki, meghívta, menjen ki vele, nézze meg, milyen helyen lakik. Ő viszont sokat rágódott rajta, elfogadja-e a meghívást két hónapi ismeretség után, – végül Éva beleegyezett. Arra gondolt, jót tesz neki egy kis kikapcsolódás, világot látni, úgymint hamar visszajön. Szabadságot kért, kiváltotta az útlevelét (akkortájt az sem ment könnyen). Telt-múlt az idő, csak akkor kaptam tőle egy képeslapot, amikor már itthon kellett volna lennie. Kusza írással néhány sort írt, látszott, hogy sietve vetette papírra. (Ezen is csodálkoztam, mivel egyébként szép a kézírása.) A szöveg sem tetszett nekem. Úgy vettem észre, mintha valamit még akart volna közölni, de nem merte leírni. Nemsokára beigazolódott aggodalmam.

A hivatalban fölkeresett egy rendőrtiszt, iránta érdeklődött.

– Lejárt a vízuma – közölte. Megkérdezte, mit tudok róla, küldött-e értesítést a munkahelyére?

Azt is kérdezte tőlem, szándékában állt-e disszidálni?

Kérem, mondja meg, ha tudott róla, mert ilyenkor arra lehet következtetni.

Abban az időben nagyon figyelték, s nagy bűnnek számított, ha valaki külföldre távozott és „elfelejtett visszajönni”!

Kaptam az alkalmon, közöltem vele az aggodalmam. Megmutattam a képeslapot, amelynek utolsó mondata most világosodott meg előttem! Azt viszont nyugodtan állítottam, hogy nem állt szándékában külföldön maradni, hiszen középiskolás lányával él együtt, akit nem hagyna itthon szó nélkül, s az a gyanúm, hogy féltékeny udvarlója nem engedi hazajönni!

Nem kellett sokáig várnunk, amikor megtudtam, mi történt valójában. Rövid üzenetet kaptam tőle, hogy szökve menekült haza. Fél, hogy majd keresi a Belga, ezért egyenesen Esztergomba utazott egy barátnőjéhez.

Arra kért, ha megjelenne nálam, ne áruljam el, hol van, tagadjam le azt is, hogy hazajött.

Néhány nap múlva hajnalban csengetésre ébredtem.

Kinézek az ablak kémlelőjén, – Vili köszönt rám. Látszott rajta, hogy nagyon ideges. Azonnal Éva után érdeklődött.

– Nincs nálatok? – se őt, sem a lányát nem találtam otthon. Igazán tudni akarom, mi van vele, hol van? – Nagyon fontos nekem!

– Sajnálom Vili! – igyekeztem meggyőzni. – Nincs nálunk, arról se tudok, hazajött-e. Együtt utaztatok el, – én attól az időtől nem is láttam. (S ezt nyugodtan mondhattam, mert így igaz.)

Továbbfaggattott. – Beszélt nekem egy barátnőjéről, aki Esztergomban lakik. – Meg tudnád adni a címét?

Nem volt nehéz válaszolnom, mivel azt én se tudtam. Feldúltan távozott, biztos voltam benne, hogy utána megy.

Egy hét múlva a lakásunkon csörgött a telefonon. Éva hívott. Vili valóban megjelent Esztergomban, de a barátnője letagadta, hogy valamit is tudna róla. Hosszú vitájuk támadt a lakás bejáratánál, miközben Éva rettegett, nehogy berontson a szobába, ahová hirtelen behúzódtott.

Ezt követően hívott telefonon, s közölte, hogy beszélnie akar velem. Javasolta: félúton, a váci rév túloldalán, találkozzunk a **Pokolcsárdában**.

A megbeszélt időben érkeztem, Éva a lányával várt rám sötét napszemüvegben, a tikkasztó nyárestén – fején vékony selyemsállal. Örömmel üdvözöltük egymást, de megijedtem, mikor megláttam közléről. Az álca ellenére még mindig jól kivehető kék foltok éktelenkedtek bájos arcán. Aztán a terített asztal mellett, miközben finom vacsorát rendeltünk, – elmesélte rémtörténetét.

A kellemes nyári estén egy vakációzó egyetemista pincérkedett, aki udvariasan leste minden kívánságunkat. A finom étel után pezsgőt bontottunk a viszontlátást- és „szerencsés” visszatérését megünnepelni.

Röviden vázolja az eseményeket, elmondta, hogy hamar kisült gavallérja beteges féltékenysége. Bárhová mentek, árgus szemmel figyelte minden lépését, mozdulatát. Ha üzletbe mentek vagy étterembe, és séta közben is, szinte remegett, ha bárhová nézett.

Lassan szinte, már nem mert senkire ránézni, különben jelenetet rendezett. Hazaérve gorombán bánt vele, megverte, s annak nyomai látszanak rajta most is.

Ha elment valahova, bezárta őt. Nem engedte hazajönni sem, mikor lejárt az útlevele.

A leveleit cenzúrázta, azért nem tudta velem közölni, milyen bajba keveredett.

A követségre együtt mentek, ott se tudott segítséget kérni.

Félt tőle.

Végül meg kellett szöknie.

Egy alkalommal aztán, amikor Vili elment otthonról, átmászott a magas kőkerítésen, ami körülvette udvarlója birodalmát, majd felkereste az elég távol lakó – egyetlen szomszédot, aki sejtette, milyen helyzetben lehet. Ő segített neki, hogy megszabaduljon „kedves” vendéglátójától.

– Így végződött a kellemesnek ígérkező nyári vakációm – mondta Éva – kész krimi az egész külföldi utazásom!

Ezért döntöttem úgy, hogy lányommal együtt végleg Esztergomban maradok.

Ott vállalt állást. Sajnáltam, hogy meg kellett válnom tőle, akivel megértettük egymást a hivatalban, s akihez jó barátság fűzött.

Ezután már a nagy távolság miatt csak ritkán látogathattuk egymást. Arról a bizonyos történelmi augusztus 20-áról mindig eszembe jut barátnőm rémtörténete.

**

Gólya és róka

2014. január 15.

Fenn a nagykéményen egy gólya
odalenn a nagytóban meg róka
kirántották vacsorára
belőle lett habos torta,
hamar elfeledték két nap múlva.

Bezártak bennünket 2005-ben

Meg kell örökítenem az esetet, amely a múlt század hetvenes éveiben történt velem és kollégáimmal munkahelyünkön, a Városi Tanácsnál. Nemrég került a város élére egy aktív, városát szerető ember, aki megkövetelte munkatársaitól a pontos és jó munkát. Némely kollégának ez az új rendszer szokatlan volt és a mostani eset előtt is előfordult, hogy a különféle osztályokon egyesek a lakosság leveleire szóló válaszokat félvállról kezelték, a testületi ülések előterjesztéseit nagyvonalúan – mondhatnám azt is, hogy mint korábban tehették, most is, hanyagul – összezsápták.

Ilyen esetben főnököm nem ismert tréfát. Történt egy délután – már majdnem hazainduláskor – hívatott az irodájába. Nem volt egyedül: ott ült vele szemben – eléggé lehorgasztott orral egy osztályvezető kolléga. Két másik vezetőt is behívatott még. Tanácsülésre készülő előterjesztésről volt szó, ami – enyhén szólva – nem nyerte el tetszését. Épp amikor beléptem, kijelentette: Ez az anyag ilyen formában nem mehet ki. Aztán előttem alapos „fejmosást rendezett”, ami számomra eléggé kínos volt. Arra gondoltam, hogy ezt igazán nélkülöm is megtehethte volna. Arra utasította a fiúkat, hogy addig nem tehetik ki a lábukat az épületből, amíg az általa felsorolt témákban készített iratokat át nem adják nekem, mert így nem engedi útjára az anyagot. Nem bízott bennük annyira, hogy ők dolgozzák át az előterjesztést.

Ez pedig azt jelentette számomra – a titkárság vezetőjének, hogy az előterjesztést még ma át kell dolgoznom munkatársaim segítségével, mivel másnap postára kell adni a tanácstagok és az ülésre meghívandók címére. Ma tehát nem mehetek haza időben. Lányomnak hazatelefonáltam, így otthon tudták, miért kések. Kolléganőmet – akinek már szintén középiskolások a lányai – s aki előadóként dolgozott mellettem – kértem, maradjon bent velem. Én fogalmaztam át az előterjesztést, beledolgozva a főnök gondolatait, adatokat, és azokat a részeket, amelyeket a „fiúk” később lógó orral, de szép sorban hoztak a titkárságra.

Az átdolgozott szöveget Irénke, kolléganőm írta gépbe. Este tíz volt, mire elkészült a hosszú előterjesztés.

Átolvastuk, kijavítottuk, hogy másnap már csak sokszorosítani kelljen. Igen ám, de addigra a takarítók rég' elhagyták az épületet, észre se vették, hogy mi még dolgozunk az emeleti irodában. Bezárták a főkaput és az udvar felőli bejáratot is. Nekem otthon ugyan van a főkapuhoz kulcsom, de előre nem tudhattam, hogy szükségem lesz rá. Ki gondolta volna előre, hogy ma ilyen későn megyek haza? A nagy, nehéz kulcsot pedig nem hordhatom a kulcskarikámon.

Csak néztünk egymásra Irénkével...

– Bezártak bennünket, – most mi lesz? Itt fogunk aludni? Keresnünk kellett olyan ablakot, ahol ki tudunk jutni az épületből. Végigjártuk a földszinti folyosókat, keresgélve a gyér fényben egy belülről nyitható ablakot.

Végre, a hátsó kijárat mellett rátaláltunk egy jó magasan nyíló ablakra. Most meg vissza kellett menni az irodába, hogy széket hozzunk le, mert a nélkül nem boldogulunk. Aztán most már végleg lezárhattuk az irodát, a szék segítségével fölmásztunk, aztán kimásztunk a szűk ablaknyíláson; mivel a hátsó udvari nagykapu is zárva volt, csak a Bank épülete felé szabadulhatunk ki az utcára. Most már ezen nem is bosszankodtunk. Inkább egymást segítve, közben jókat nevetve kapaszkodtunk át a magas kerítésen, hogy kijussunk az elcsendesedett főutcára.

Egyébként nem volt napirenden az ilyen hosszúra nyújtott munkaidő. Főnökömnek az volt a véleménye, hogy nap közben kell elvégezni a munkát, mert mindenkinek van családja és magánélete. Ez kivételnek számított.

*_**.***_*

Jancsi bácsi

2015. január 20.

Vaskályhán kolbász fő fazékban

Jancsi bácsi húzogatja gatyában

talált benne valamit,

ja, az fő már odakint,

a tó felett nem látok szivárványt...

**

Befogtak pártmunkára

Korabeli naplómából

Salgótarján, 1947. február 13. szerda

Sok munka várt rám az irodában. Telefonon kerestek: Valaki bemutatkozott: – Juhász. Én: – Finta. Mivel Katikának szólít, biztosan ismerjük egymást. De honnan? Nem jött elő. Mindegy.

A lényeg, hogy vasárnap délutánra beosztottak egy *pártgyűlésre* gyorsírással jegyezni az előadásokat. Kettőtől estig fog tartani. Négyen leszünk, kettesével váltjuk egymást, és azonnal gépbe mondhatjuk. Utána műsor lesz, amire tiszteletjegyet kapunk. De kinek lesz kedve arra, egy egész délutánig tartó kemény munka után?

Este nem tudtam fennmaradni, annyira elálmosodtam, hogy pihenni se tudtam, sokszor fölébredtem. Ki akarom magam pihenni, ma korán lefekszem. Szeretem a munkát, de az, ami itt van, a gyárban, ami a vállamra nehezedik, az már *embertelenül sok*. Azt se tudom, melyikhez fogjak. Arra sincs időm, hogy kellő gondot fordítsak az irattárra. A levélhalmazban már alig bírok eligazodni.

Hiába, nagy az üzem, egyedül már képtelenség elvégezni a rám rótt feladatokat. A kollégák megsértődnek, ha nem őket veszem előre. De nagyon sajnálom, egyszerre csak eggyel tudok foglalkozni.

Viroszták bácsi aggódva kérdezte, hogy mi van velem? – Sápadt, lefogyott, elhanyagol bennünket – mondta. Magam se tudom, miért, de így van. Azt is tudom, hogy ez nem helyes, de nem találom a jó megoldást. Rádásul megint meg vagyok hűlve. Mindig felfázom a lábamról.

..*.*

Kórházban – 1. Baj van

Abszurd, de vicces is

1015. február 6.

Nővér! WC-re kell mennem, de hova? –
mert nagyon alacsony, ülőke sincs rajta!

Magasító az udvari boltba'

az vasárnap zárva,

hétfői viziten szóljon főorvosnak! (ha-ha-ha!)

Mi lesz addig, ha rám jön a szükség?
szombat van... ide folyik a zuhanyvíz!
Ez is főorvos gondja?
nővér vállát vonogatja!
Ha így marad, én is sz..jak pelenkába?

Magyarország jól teljesít! – most ez sikk!
Itt tart az ország, egészségügy jó vicc?
Személyzet teszi dolgát,
csak ahogy erővel bírják,
eredmény akkor lesz, ha betegek kihaltak?

Beugrattak Naplórészlet

Még mindig szerdán, mint előbb! Ma olyan történt velem, amit sose hittem volna. Végigjárták az üzemeket, érdeklődtek, ki, milyen pártnak a tagja?

Én? Egyiknek sem. Nem is akarok. Sem időm, se kedvem nem jut pártéletre.

Azt mondták, hogy kötelező!

H. Jóska odaült mellém és agitált. – Katika, lépjen be, még ma! Megéri, folytatja – annyi az egész, hogy kevés tagdíjat kell fizetni, amivel megmenti a fizetését. Különben – ezt bizalmasan közölte – *csak az MKP tagok maradhatnak a gyárban!*

– Ha így van, mit tehetnék? Nem bánom, de azt biztosra ígérhetem, hogy nem fogok gyűlésekre járni.

Megíratta az igazolványt, azonnal át is adta.

De úgy éreztem, hogy valójában aljas beugratás volt. Szabad ilyen módon tagokat toborozni, fenyegetéssel, ijesztgetéssel? Most, utólag szégyellem, hogy nem láttam át előre, hogy mire megy ki a játék.

Azóta nem tudom becsülni Jóskát, lehet, neki jó pontnak számít, hogy valakit beszervezett, de ezt nem tételeztem fel róla.

**

Kórházban 2. Két nap múlva

1015. február 8.

Vasárnapra virradat, ügyeletes nővért
keresem, pedig ma még nincs hétfő.
Sajna', nem bírom tartani,
megyek haza taxival
otthon magasítón dolgom elvégzem.

Nővér mintha kicsit megijedt volna...
várjon, mi a teendő, tudta nyomban!
Percek alig múltak,
itt a magasító!
Menjek vele, másik fürdőre mutat.

Na, végre!, szobámmal szemben egy
fürdő wc-vel, nővér rátette a helyére,
ráadásul tiszta minden,
nem, mint elődje,
egy csoda! Ráültem! Micsoda gyönyör...

** **

Megrázó történet – férjem látogatása...

Nagyon megromlott a látása, csak segítséggel tudott lépcsőn járni. Autóval vittem a szemészetre, ahol egy budapesti orvos vizsgálta. Mivel itt nincsenek megfelelő műszerei, ezért beutalót adott a Szemészeti Klinikára. Megnyugtatta, hogy csupán egy vizsgálatról van szó, utána még aznap hazaengedik.

Nekem mindkét térdem be volt dagadva, nem mertem arra vállalkozni, hogy Budapestre kocsival vigyem. A megjelölt *csütörtöki napon* kivittem az állomásra, fiammal megbeszélve, ő várta az autóbusrnál, s taxival vitette a Klinikára. Azonban nem engedték haza, mert zöld hályog miatt meg kell operálni a szemét. Fiam telefonált, hogy néhány dologra szüksége van otléte idejére.

Megbeszéltük, hogy a következő autóbusz vezetőjével felküldöm, ahol ő fogja várni, és még aznap beviszi a Klinikára.

Pénteken késő délután ismét cseng a telefon. Miklós jelentkezett a Klinikáról. Nagyon rossz volt a vonal, alig lehetett érteni, hogy mit mond. Úgy kezdte, hogy valami fontosat akar velem közölni a folyamatban levő kárpótlásokkal kapcsolatban. A recsegések miatt azt mondtam, hogy majd holnap megbeszélünk mindent, mert a korai busszal indulva meglátogatom. Már becsomagoltam, s elviszem, amire még szüksége van. Ekkor megszakadt a telefonvonal.

Este nyugtalanság vett rajtam erőt. Elkészítettem a ruháimat, amit holnap magamra veszek, aztán lefeküdtem, hogy kipihenjem magam. Még egy kicsit olvastam, a szobában csak az olvasólámpa égett.

Hihetetlen dolog történt.

Olvadás közben megnéztem az órát, kilencet mutatott.

Felnéztem a könyvemből, és a fotelban, ahol férjem szokott ülni TV nézés közben, ott láttam őt felöltözve. A TV felé fordult, mintha a műsort nézné... – Mi az? Káprázik a szemem? Hisz Pesten van a Klinikán! Arra gondoltam, hogy a felgyülemlett gondok kikezdték az idegeimet.

Mégsem, mert Attila már lefeküdt, de most megszólalt: Nézd, Anyuka! Papa ott ül a fotelben... Valóban, még mindig ott volt...

Túltettem rajta magam, aztán elaludtam.

Szombat reggel az útra készülődve, jelez a telefon. Ki lehet az?, sietnem kell a buszhoz. A Klinikáról egy orvos keresett, kölcsönös bemutatkozás után a következőket mondja:

– Asszonyom! Sajnálattal közlöm, hogy férje tegnap este kilenc órakor meghalt (1997. október 21-én történt).

Én szóhoz sem jutottam. Részleteket nem közölve, elbúcsúzott. Arra gondoltam, hogy este, mikor megszakadt a vonal, férjem még valamit akart mondani... Aztán mikor a fotelban ülve láttam előző nap, pont abban az időben, mikor már nem élt, de búcsúzni eljött hozzám... Talán kiengesztelni akart sok mindenért, mert a korábbi udvariassága ezt követelte. Eddig *nem hittem ilyen történetekben, de most velem történt meg!*

Katicát is meglátogatta... – Vele együtt intéztük Budapesten a hivatalos ügyeket, beszélgetés közben elmondtam az esetet.

Arra gondoltam, azt fogja mondani, hogy képzelődtem. Ezzel szemben csodálkozva hallgattam, amit ő mondott nekem.

– Anyukám! Engem is meglátogatott Papa, éppen aznap este. Kiengesztelni jött, sápadt arccal kért tőlem bocsánatot. Te tudod, miért. Eddig velem se történt még ilyen.

Most már elhiszem, ha hasonlót hallok!

Kórházban, éjszaka 3.

2015. február 10.

Kinyitom a szemem, szobatárs ül mellettem...
pizsamában didereg, megfogja a kezemet,
aki eddig föl se kelt!
Mi a baj, kérdem?
Másik-szobában hangos kiabálás, figyelje!

Húha, a szobánk közt zár nélküli ajtó...
onnan jönnek félelmetes hangok...
mindent odahúzó,
amit közelben találok.
Mit tegyek? Megfogom a kezét.

Nagyon ijedt szobatársam remeg.
Csengetek az éjjeli ügyeleteseknek!
A nővér hamar itt van,
bennünket vigasztal:
nagy fájdalmai vannak, azért ordít a beteg...

olyan súlyos, már fel se kel az ágyból
ne féljenek tőle, csak fájdalmában ordibál,
már halálán van, lehet,
a reggelt meg sem éri...
Ezzel a „vígasszal” jóéjszakát kíván.

Rám tört a világfájdalom

Naplórészlet

Mindenfelé olyan nyomás nehezedik rám, amit már képtelen vagyok megoldani, elviselni. Ilyenkor elfelejtem, hogy milyen erős vagyok. Itt van fiam esete. Már két éve, hogy hazajött. Akkor még el tudott helyezkedni. Igaz, Budapestre kellett járnia, nehéz volt minden nap hajnalban felülni a buszra, kétórai utazás után ellátni a munkáját, aztán legtöbbször este kilencre érkezett haza. Akkor vacsorázott és úgy zuhant az ágyba, alig várta. De az is csak ideiglenes állás volt, öt hónapig tartott. A következő évben itt helyben alkalmazták három hónapra. Azóta semmi. Látom, hogy a számítógépen dolgozik, de sehonnan semmi jövedelem...

Látnom kell szenvedését, hogy tétlen, nem tudja, mit tehet, mit kezdjen magával? De nem beszél róla, s talán így még nehezebb neki, de nekem is... Jobban aggódom. Mi lesz vele? Annyit imádkozom, hogy a Jóisten segítse meg gyermekemet, a gyermekeimet. Istenem! Egyik gyermekem örökre beteg (de talán *ő legalább boldog*). A másik kettő nem boldog. Tudom, nem ezt várták az élettől. De ki ennek az oka? Néha úgy érzem, engem okolnak sok mindenért. Pedig ami tőlem telt, mindent megtettem, sokszor erőm felett. Mennyi mindenről le kellett mondanom, amíg kicsik voltak, amíg iskolába jártak. Mennyit dolgoztam értük, mennyi mindent tettem értük! Hiábavaló volt minden erőfeszitésem?

Hányszor kérdezem: Miért büntet engem az Isten? Miért? Talán azt bünteti, akit szeret? Annak a vállára tesz annyi terhet, amennyit elbír? De én sokszor már nem bírom! Ezek a gondok meghaladják az erőmet. Hiába próbálok meg mindent, hiába ostromolom az Égieket... mindhiába...

..**

Az év hónapjai
(2015. október 8.)

Első hó: januárban sötét napok, havas táj
Második hó február: még az is sötét, borzongás
Harmadik hó: márciusban derült az ég, nem sötét.

Negyedik április: kezdődik a vetés.
Ötödik: májusban kivirul a határár.
Hatodik hó: júniusban aratás.
Július hó termékeket érlel.
Augusztus: búzát csépel.
Szeptemberben szedik a gyümölcsöt.
Októberben érett a szőlő, virágban a temető.
Novemberben csak szobában van meleg.
Decemberben karácsony, mindenkinek szeretet!

Anyai gondoskodás

Megjelent: a Válogatás Magazin 2004. júliusi számában!

Kisgyermekkorom óta mindig szerettem az állatokat, figyeltem életüket; csodálatos teremtmények. Cirmoskánk, kedves anyamacskánk olyan gondoskodásról tett tanúságot, ami igazán nem mindennapi eset. Három kiscicát hozott a világra. A konyha védett sarkában, nagy kosárban készítettünk nekik puha fészket. Ott éltek boldog cicaéletüket. Cirmos ott szoptatta, tisztogatta a kis jószágokat, később onnan gurultak le, egymásba kapaszkodva játszottak csendes békességben. Ekkor történt, hogy tyúkanyó kiköltött egy fészkalja kiscsirkét. Hogy, hogy nem, az egyik tojásból késve bújt elő a csibe, de a kotló nem fogadta el. Szegény pici bolyhos lény magára maradva, állandóan csipogott.

Anyukám egy kis kosárkát kibélelve, fészket készített neki, hogy ne fázzék a kis árva. A kosarat a sütő mellé tettük, hogy jó meleg helye legyen. Igen ám, de szörnyen unatkozott, és egyre kétségbeesettebben csipogott.

Nem messze pihentek a cicák saját kosárban. A cicamama felfigyelt az állandó csipogásra, szemmel láthatóan zavarta a kis állat kétségbeesett siránkozása.

Egyszer csak észrevettük, hogy otthagyja a cicáit, óvakodva megközelíti a csipogó jószágot, és csendben figyel. Aztán gyors mozdulattal melléugrik, szájába veszi.

- Ó, jaj, azt hittük, véget ért a kiscsibe élete, – de nem!

Mit ad Isten? – odaviszi a szájában, és lerakja kiscicái mellé. Utána ő is kényelmesen melljük telepedik. A kiscsibe elhallgat, megnyugszik, – az anyacica is. Ezt követően ott melengeti, nyalogatja, mintha saját kölyke lenne. Biztosan csak azon csodálkozott, hogy miért nem szopik úgy, mint a macskakölykök?

A kiscsibe később is mindig ott téblábolt a játékos kismacskák között. Amikor csipogni kezd, Cirmoskánk odamegy hozzá, nyávogva hívja, nyalogatja, úgy terelgeti őt is, mint saját cicakölykeit.

Úgy-e, sokan talán el se hiszik, hogy egy macska képes ápolni a kiscsirkét! Pedig mindez megtörtént.

*_*_*_*_*

Idő múlásával...

(2013. március 1.)

Emlékszel még más életre,
milyen volt akkor egy este?
Mondd el, kérlek, részletesen,
mit várhatok, hadd tudjam meg!

Ha majd egyszer jut eszedbe,
miket tettél életedbe’?
Milyen ember voltál régen,
ott laktál a város szélén...

Azt is mondd el, kérlek nékem,
tán’ zárva tartottak téged?
Hogyan jutottál ki onnan,
meséld el nekem most, gyorsan!

Tudnom kéne rólad mindent,
ami veled eddig történt,
még azt is tudni akarom,
amit takargatsz aranyom!

Életedre kíváncsi lennék,
jó volna, ha mindent tudnék,
ezért azt is közöld velem
hová tetted a kincseket?

Mert azt egyszer megígérted,
nekem szánod az egészséget,
ebből eddig nem lett semmi,
újabb meséd rossz hallani!

_

Tanulok autót vezetni

Amikor autót vezetni tanultam, csak a műszaki témára kaptunk könyvet, a KRESZ módosítás előtt állt, ezért jegyzetekből és tesztlapokból gyakoroltuk.

A csoportban sok fiatal fiú között csak három nő, köztük én. A fiúk mind konyítottak valamit az autó szerkezetéhez, némelyikük a vezetéshez is, a „lányok” valamennyien kezdők. A technikához nem étettem, sosem néztem meg, mi célt szolgálhat az autó motorterében a sok alkatrész, vezetékek, műtűr. Hivatali beosztásom miatt gyakran utaztam gépkocsival, de azt sofőr vezette, s engem igazán nem érdekelt, hogy működik egy ilyen masina.

A tanfolyam egyik óráján a három nő egymás mellett foglalt helyet, oktatónk a kuplungról magyarázott, sejtésünk se volt róla, mi lehet az.

Figyelni se tudtunk az előadóra, csak lapoztuk a könyvet, a tartalomjegyzéket is böngészve, de sehol sem leltünk rá.

Óra végén megkérdeztük az oktatót, a mai anyag hol található a könyvben? Rögtön közölte az oldalszámot, ahol vastag betűkkel nyomtatva olvashattuk: **TENGELYKAPCSOLÓ!** Csodálkozva néztünk össze, mert mi a kuplungot, s nem a tengelykapcsolót kerestük. A fiúk kinevettek bennünket, hogy még azt sem tudjuk, mi a kuplung!

Valóban nem tudtuk.

Lányom figyelte, milyen szorgalmasan tanulok. Átlapozta a könyvet, a feladatlapokat, fölött nekem néhány kérdést, de nem dicsekedtem a műszaki tudományommal.

– Anyukám! – mondta: Te nem fogsz átmenni a műszaki vizsgán...

– Dehogynem! Ne félt engem! Iskolában is mindig azt tanultam meg legjobban, ami nehéznek bizonyult.

Aztán rátérünk a gyakorlati képzésre. Első órán oktatónk az udvarban álló Skoda vezetőülésére tessékelt, ő a jobboldalon foglalt helyet.

– Indítson! – mondta.

– Én nem tudok autót vezetni! – szaladt ki a számon ijedten.

– Azért ülünk most itt ketten, hogy megtanuljon.

Minden új volt számomra. Aztán – mikor lassan megmozdult alattam a kocsi – csodálatos érzés töltött el. Oktatóm azonban jól megleckéztetett.

Számomra idegen helye, egysávos, közepén domború útra irányított, s vezetés közben olyan érzésem támadt, hogy nem férek el rajta a kocsival. Máskor az országhatár felé indultunk, ahol jobbra kellett kanyarodnom. Nagyon zavart, hogy azt mindig későn jelezte, merre kell fordulni.

– Ha én egyedül vezetek – tettem szóvá – tudom, hova akarok eljutni. Ha ismeretlen helyre megyek, tanulmányozom a térképet. Nem válaszolt megjegyzéseimre. Aztán magamtól jöttem rá, hogy ezzel akarja kipróbálni a reflexeimet. Következő útkeresztezésnél megint későn szólt, hogy jobbra fordulunk. Nem jutott rá idő, hogy megfelelően lassítsak, ezért bátran, élesen vettem be a kanyart. Akkor még túl sok volt egyszerre figyelni, mikor kell a fékre taposni, és jobbra fordítani a kormányt. Egyszóval: alig sikerült befordulni a mellékutcába, pedig az út szélén mély árok húzódott, kellemetlen lett volna ott landolni. De túléltek!, az oktatónak sem kellett rálépnie a pótfékre. Mikor én nagyot sóhajtottam, ő azt mondta:

– Ha legközelebb nem fékez időben, nem fogok szólani, beme-gyünk az árokba!

– Jó!, feleltem. – Nem egyedül megyek, maga is ott lesz velem.

...*..*

Ilyen az élet... – Három nemzedék

2007. december 15

Kicsi gyerek izeg-mozog
gond nélkül él
– eszik, iszik, játszik,
jó kedvében kacag,
– semmire sincs gondja,
róla gondoskodik anyja.

Iskolás gyerekek játszani,
rohangálni szeretnek,
– néha megpihennek,
szívesen tévéznek,
– csak ímmel-ámmal
veszik kézbe könyvüket.

Rossz jegy miatt szüleiktől félnek.
Nem értik meg „őseiket”,
– kik szeretettel veszik körül őket.
Fel sem fogják, miért kell
– óvni tini gyermeküket,
azt hiszik, hogy már rég’ felnőttek!

**

Éretlenül azt sem értik,
később ráéreznek, hogy
– „nem fenékgig-tejföl az élet!”
Ha már látják, hogy apjuk-anyjuk
– egyre gyengül, fárad, akkor
értik meg őket, és az időseket:

Amikor nagyszüleik bottal járnak,
szemüveget hordanak,
– behúzódnak a szobába
délután is pihennek,
– nem szeretik a hangos zenét,
csak a csendességet.

**

Ilyen az élet: megszületünk,
kisgyermekként játszunk,
– lassan növekedünk;
iskolába járunk,
– mi is felnövünk, és
később szülők leszünk.

Nemsokára ráncosodunk,
aztán megöregszünk,
– lassan járunk, fáj a lábunk,
botunkkal is botorkálunk,
– szemüveget hordunk,
úgyis alig látunk.

**

Ezért ide figyeljetek,
kik most vagytok gyerekek:
– megy az idő, felnőtök,
lassan szülők lesztek,
– végül eljön az idő, hogy
ti is megvénültök.

Bottal járva, botorkálva,
alig látva, tán' nagyothallva,
– metróra vagy buszra szállva
ülőhelyet kerestek,
– s akkor majd ti sem értitek,
a tinik miért nem adják át
– nektek a helyüket?!

Ha a majdani egészséges ifjak
(mint most ti) kinéznének az ablakon,
– mintha észre se vennék
a megfáradt öreget,
– úgy tesznek, mintha már
állni sem bírnának,
– vagy talán nem is látnának.

Ha ezt végiggondoljátok,
már most másként tesztek:
– tiszteljétek az időseket
mivel ti is azok lesztek! –

Belátjátok, hogy elfáradtak,
ti pedig még jól bírjátok!

Nos, majd akkor megértitek,
kedves tini gyerekek,
– hogy ilyen könnyörtelen az élet.
Ti pedig ezek után az idős,
– fáradt emberekkel szemben
megértők és udvariasak lesztek!

****_****

Éjszakai látogatók – Házi kedvenceink

A történet idején még három cicával osztottuk meg lakásunkat. Aztán ahogy múlt az idő, sorban itt hagytak bennünket.

A matuzsálem-kort megélt, gyönyörű, hófehér-nyakkendő, -kesztyűs-csizmás Kormi nevű kandúrcicánk természetes végelgyengülésben múlt ki, nagy szomorúságunkra. 21 éves koráig volt társunk.

Maca anyacica fia, Gigi névre hallgató szürke kandúrunk egy szerelmi időszak után nem jött haza, hiába vártuk reggelivel. Sajnos – azt se tudjuk, mi történt vele; arra gondolunk, talán baleset érthette.

Túlélte őket a Maca névre hallgató „macska-asszony”, ő is sokáig élt, 18 éves lehetett, amikor megbetegedett és nem élte túl.

A történet idején, amit szeretnék elmondani, még hárman voltak, és sok örömet szereztek nekünk ragaszkodásukkal és kedvességükkel.

Azon az estén a szobában ki-ki maga kedvére olvasott, rádiót hallgatott, vagy a televíziót nézte.

Váratlanul a csendet hirtelen hátborzongató macskanyávogás zaja verte fel. Mi történik a konyhában? – riadtam föl.

El se tudtuk elképzelni, hogy a velünk, és egymással békés-barátságban élő cicáinkat mi indíthatta a szokatlan nyávogásra. Kirohantam hozzájuk, mert olyan kínos nyávogást hallattak, amit csak valami rettenetes dolog válthatott ki belőlük.

Kiérve a konyhába, fölkapcsoltam a villanyt, szörnyű látvány fogadott.

A három – akarom mondani négy – macska, össze-vissza száguld, ugrál, szinte levegőben röpköd a konyhában, nem tartva tiszteletben sem az asztalt, nem kímélve semmit, ami útjukba akadt. Mondom, nem hárman voltak, hanem ott ugrált köztük kétségbeesetten nyávogva, menekülést keresve, egy felnőtt vörös-fehércsíkos macska is. Nem tudtam őket lecsillapítani, hiába volt minden igyekezetem.

Történt ugyanis, hogy a cicáim szabad életét szolgáló, ablakon kialakított ki-bejáraton, bemerészkedett az idegen macska, „akit” a mi három cicánk nem fogadott illendő barátsággal. Ha nem igyekszem őt kimenekíteni, biztos, hogy összekarmolják, megsebesítik egymást. A szegény vörös cica jajveszékelve ugrált felfelé a szűk kijárat irányába, ijedtében már belekapaszkodott az ablakon lógó függönyökbe, mászott volna mindenhova, de sikertelen volt minden igyekezete a túlerővel szemben, a felségterületüket védő állatok három oldalról támadták.

Nem az ügyetlenségén múlt, hogy nem találta a kijáratot, hanem az, hogy a „vendéglátók” üldözése miatt nem jutott oda. Hiába minden igyekezetem, se szép szóval, se másként, nem tudtam őket lecsillapítani, mert parancsszavaimat egyszerűen nem vették figyelembe; az üldözés percekig tartott, rettenetes viadalok közepette. Segítségemre siető családtagjaim végre kinyitották az előszoba ajtaját, én arrafelé tereltem a betolakodó szegény állatot, így nagy sokára sikerült elmenekülnie.

Ez a cica már másodszor próbálkozott nálunk letelepedésével, akkor is harcoltak, de nem volt ilyen roham, mint most. A csend beálltával a három macska még sokáig föl-púpozott háttal, fölborzolt szőrrel sétált a lakásban, miközben igyekeztem őket lecsillapítani, korholtam a két idősebb cicát.

Ugyanis Kormi kandúrunk és a szürke Maca cicalányunk úgy került hozzánk, hogy kérdés nélkül besétáltak a lakásba, s nem akaródzott nekik elhagyni az otthont.

Néhány nap múlva a városban járva, egy közeli üzlet nagy kirakatában napozott a vörös cica. Bementem megkérdezni: kijár-e éjszakánként őfelsége, mert valószínűleg ő lehetett a látogatónk. Azt a választ kaptam, hogy lehetséges, mivel náluk is szabadon kijárhat.

Azt hiszem, a történetek miatt a jövőben meggondolja, hogy bebújjon-e hozzánk azon a lyukon.

Kép: három macska egymás mellett: Kormi, Maca és Gigi

A vendég Vörös cica: Lásd a képen:

*_*_*_*

BOLDOGSÁG

Boldog leszel, ha
szeretetet hirdeted;
sosem bánod meg!
Boldogság olyan,
mint a fekete felhő,
elszáll, mint szellő!
Jogod van hozzá!
Szabaduljál meg minden
gyűlölködéstől!

♦

Május 1. 2004.

Gondolatok ünnep alkalmával

Néhány óra választ el, – és csatlakozunk Európához. Az egész ország ünnepléssel készül, – ki örömmel és várakozással (a derűlátók), ki fenntartással (a közömbösek), mások kétségbeeséssel (a negatív látókörűek), mondván, hogy az életük csak rosszabb lehet! Magam azok közé sorolom, akik örömmel várták ezt a napot, jóvátételnek érzem a sorstól, hogy újra Európához tartozhatunk. Mindig, minden porcikám tiltakozott ellene, mikor Kelet-Európáról beszélve, bennünket is oda soroltak... Kisiskolás koromban földrajz-órákon még úgy tanították nekünk, hogy Magyarország Közép-Európa része!

Csendes határmenti városunkban háromnapos programmal készültek, közösen az Ipoly folyó túloldalán fekvő – korábban Balassagyarmathoz tartozó községgel; a most két települést Trianon szabdalta ketté. Én sosem éreztem a folyón túl lakókat idegeneknek, néha, amikor átjártunk, legtöbben magyarul beszéltek velünk, és örültek, ha innen látogatókat kaptak. Hozzánk is sokan jöttek át, főleg a hét első, és az utolsó két napján. Némelyikük szlovákul, de legtöbben magyarul beszéltek, – sokuk velünk együtt várakozott a bank automatája előtt. Mindig úgy éreztem, az emberek sosem haragudtak egymásra, szívesen látott vendégek voltak nálunk, s (kevés kivétellel) mi is, ha átléptünk a határt jelző Ipoly-hídon. Csupán a politika – némely politikus – szította az ellentétet, holott Trianonról nem mi döntöttünk, s hiába volt elfuserált döntés, nem lehetett rajta változtatni.

Ha visszaemlékszem, már kislányként – amikor főleg az Amerikai Egyesült Államok került szóba, vagy ha olvastam az amerikaiakról, – arra gondoltam, milyen jó lehet olyan helyen élni, ahol szövetséget alkot sok kisebb-nagyobb állam, átjárható határok vannak, ahol nem háborúznak egymással az emberek és békében él a különféle nyelvű, vallású és bőrszínű népesség...

Nem fért a fejembe, miért nincs így minálunk? Szigorú határőrizet, körülöttünk „ellenséges” népek, – országunktól elszakított magyarok...

Most jött el az a pillanat, amikor már az embereket nem választják el szigorú őrizettel, vizsgálatokkal járó határok, békességgel járhatnak ismerősök-rokonok egymáshoz.

Milyen távolinak tűnt valamikor a Kétezredik év! Elhessegettem magamtól még a gondolatot is, mert gyerekfejjel el se tudtam képzelni, hogy azt az időt megélhetem. A tinédzserek már a harminc éves korú embereket „öregnek” tartják, – én is azt hittem, hogy a majdani gyermekeim – ha lesznek – arra az időre már ők is „megöregszenek”, talán addig ők sem élnek...

Nemrég’, az ezredforduló idején hasonló gondolatok jutottak eszembe. És íme, megengedte a Teremtő: élek, itt vagyok, és népes családom ellenére, magamban ünnepelek. Csendben, egyedül ülök – gondolataimba merülve – és örülök az általam rég’ várt történelmi eseménynek, amikor lezárul egy korszak, hogy *május elsején csatlakozunk Európához!* Délelőtt, főzés közben örömkönnyekeket hullattam, hogy ennek én is tanúja lehetek. Most már nem leszünk egyedül, elhagyatva, bármi jön, erősek vagyunk, nagy közösséghez tarozunk!

A körülöttem élők is várakozással tekintenek a nagy nap elé. Jó, hogy a határ-közei városközpontban lakom. Kinézek: a város utcáin zászlók lobognak, az emberek az alkalomhoz öltözve, csapatostól vonulnak az ünnepségek helyszínére. Azt hiszem, sokan érzik a nagy esemény jelentőségét. Én a nemzeti ünnepeken szokásos széles és hosszú nemzetiszínű szalaggal földíszített virágos erkélyemről nézem az eseményeket. Egyetlen fájó pont árnyékolja be hangulatomat. Attilámat nem tudtam hazahozni, vele együtt elmehettem volna nézni a műsort. Vele, a kedvéért, átmehetnénk az addig „szigorúan” ellenőrzött határon, éjfélről már útlevél nélkül.

Örülök a határok megnyitásának, pedig én – sajnos, már nem sok hasznát veszem. Annyi előnyöm lehet belőle, hogy nem kell megújítanom az útlevelem, ha mégis uniós országba óhajtok utazni. Lakásunkhoz még egy kilométerre sincs a szlovák határ, most olyan érzés, mintha ismét egyesülne a két ország. Remény van rá, hogy nemsokára megnyílik kelet felé a többi határ is. Istenem! Ha szüleim megérhették volna azt a nagy napot, hogy szülőföldjükre útlevél nélkül mehetnek...

Anyukám a felvidéki Rozsnyó megyében, Apukám pedig az erdélyi Háromszék megyében élt gyermekkorában.

Érzésem szerint hiába volt „rendszerátalakítás” – nekem nehezebb megélhetést hozott. De csak most érzem az igazi demokráciát, a rég’ várt szabadságot, mikor végre elértük, hogy (ismét) Európához tartozunk! Szomorú valóság, hogy 15 éve – a nálunk rosszul indított rendszerátalakítás miatt a népesség nagyobb hányada fokozatosan elszegényedett. Egyéni véleményem, de azt hiszem, nem járok messze a valóságtól, hogy nem kellett volna szétverni mindent, ami a „szocializmusban” létesült, – azt is, ami jó volt.

Most ölünkbe pottyant a szabadság, a nagy kapitalizmus, sokan pucéran, – s mit érünk vele? Miért kellett szétrombolni, a rosszul üzemelő termelőszövetkezetek mellett a hasznos-hozókat, a kiválóan működő állami gazdaságokat, szinte az összes gyárat, üzemet, ahol az emberek megkeresték a napi betevő falatjukat, s mindenki élt, ahogyan, de nem munka nélkül... „Nagyjaink” nem gondolták végig, hogy mindent jól előkészítve, lépésenként, csak lassan, fokozatosan változtassanak, s ne veszélyeztessék az emberek megélhetését.

S mi az eredménye? Saját példámat említem, de sajnós, nem vagyok egyedül. Fokozatosan csökkent az életnívónk, lassan minden addigi „luxusról” le kellett mondanunk. Első fájó érzésem az volt, hogy az elöregedett Wartburg gépkocsink használatát redukálni kellett (sajnos, arra gondolni se mertem, hogy valamikor le tudjam cserélni új kocsira).

Leginkább Attiláért jártam vele, a többi utat nem győztem anyagilag fedezni, aztán az előző kormány „áldásos” munkája alatt végképp’ le kellett állítani, – kivontam a forgalomból. Pedig beteg gyermekem szállítása miatt nekem igazán nem luxus-szenvedélyem kielégítésére kellett.

Utána sorban lemondtam szinte mindenről – sokadmagammal együtt – a ruházkodásról is, mert hiába minden, én képtelen voltam a rongyos-butikból öltözködni, inkább alakítottam, szabtam-varrtam a régit és kötött holmival bővítettem ruhatáramat. Ma már a háztartásban csupán a „tűzoltó”-dolgozókra futja: a rezsi-kiadás annyira megnőtt, hogy a nyugdíjam 80%-át teszi ki; a maradék nem fedezi az ételmezés- és sok minden egyéb szükségletet.

Életemben egyetlen luxus a negyedévenként megvásárolt egy könyv, és havonta egy magazin előfizetése. Szabadidőmet a könyvtárból hozott könyvek olvasásával töltöm ki, na meg a fiam számítógépén írogatok.

Kisebb-nagyobb műveket alkottam már rajta, de azok megjelenítésére, vagy arra, hogy egy-egy jó színházi darabot megnézzünk, netán' üdülni mehessünk, már gondolni se lehet... és mindennek ellenére panaszra se nyithatom a számat, mivel az átlagnál magasabb nyugdíjat „élvezek”. S mit éreznek azok a fiatalok, akik nem tudnak elhelyezkedni, középkorúak, és nyugdíj előtt állók, akik munka nélkül maradtak...

Élik reménytelen életüket, nélkülözve, boldogtalanul...

Miközben ilyen gondok cikáznak bennem, az ünnepre való tekintettel örömkönnyeimet nyelve, abban bízom, mégis jobb lesz ezután, ha nem is várhatunk azonnali fordulatot.

Az igaz, nekem már nincs időm kivárni egy gondtalanabb életet, és mégis reménykedem, mivel az utóbbi két év alatt a horizonton derülni látszik a borús égbolt.

Mintha elkezdődött volna valami a jobb irányba, mintha azokra is gondolnának, akik életkoruk miatt már nem tudnak magukon segíteni.

Pedig most sem várom a sült galambot, hogy a számba repüljön, mert dolgozom, írok rendszeresen, mintha fizetnének érte...

Vannak kész munkáim, de ki tudná a nyugdíjából fedezni a kiadás költségeit?

Azt viszont hallgatni sem szeretem, hogy *a mindenkori kormány* ellenzéke gúnyolódik, becsmérli azokat az intézkedéseket, amelyek valóban segítik a leszakadt rétegeket.

Milyen jó lenne, ha inkább józanul átgondolva segítené és támogatná, a többség akaratából választott kormány kezdeményezéseit, ahelyett hogy bizalmatlanul, ellenségesen kezeli, s ezzel nehezíti, gátolja a munkáját.

A józan, higgadt, reális alapokon nyugvó ellenvéleményeket és javaslatokat szívesebben elfogadnák kormány-oldalon, mint az állandó gáncsokodást, s úgy lehetne eredményes a munka, és hamarabb lábra állna az ország gazdasága.

Ezzel lehetne elérni, hogy az eredmények a következő 4 év után könnyebbé tennék a munkát a bársonyszékekben ülők részére, hiszen jobb pozícióból indulni nekik is könnyebb lesz, és mindaz mindnyájunknak jobb életet eredményezne.

A legjobban bántó a két tábor ellenséges viselkedése, hogy a rút politika valóban két részre szakította a nemzetet. Ez nem szólam, hanem szomorú valóság! Még a családokon belül is érezteti hatását. Kedves barátnőm épp' a napokban arról panaszkodott (s nincs egyedül vele), hogy unokáit látogatva, már családi körben is mindig csak a politikára terelik a szót, s nem egyszer hangos vita kerekedik belőle. Annyi minden lenne, amiről beszélni lehetne, de folyton csak ez van, persze, a sajtó, a TV és rádió is mindig, mindenütt ezt harsogja.

Ismerősök között is jobb kerülni a politizálást, ha nem akar az ember magának ellenséget szerezni. A mostani agitátorok a jelenlegi helyzetért, a szegénységért, minden rosszért azokat okolják, akik nem arra a pártra szavaztak, amelyekre ők szerették volna. Pedig a választás legyen mindig az egyén számára magánügy, valóban szabad választás!

Valahogy egészen más világot élünk most. Elanyagiasodtak és elidegenedtek egymástól az emberek. Hol van a szeretet, a megértés? Eszembe jutott: ha a mai nyugdíjasok megöregszenek, gyengülnek, és segítségre szorulnak, vajon az ilyen gondolkodású gyermekek úgy fogják-e istápolni őket, mint annakidején mi a szüleinket?

Ilyen gondolatok közben néztem a televíziót.

Nem volt kedvem kimenni a városba, pedig esténként a máskor csendes utcákon most nagy a nyüzsgés, a rendezvényekre sietnek fiatalok-idősek. Nem volt kedvem az esőben egyedül járkálni, inkább a televízió gombját nyomkodva kerestem magamnak az ünnephez méltó műsort.

Ezeket a sorokat 2004. április 30-án, 21 órakor vetettem papírra.

Kis városunk határváros, melyet a hírhedt Trianoni békediktátum szakított ketté, az Ipoly folyón túl maradt egy darabkája, Szlovákgyarmat.

Remélni lehet, hogy a néhol fellelhető ellentéteket a szlovákok és magyarok között az Unióhoz való csatlakozás feloldja.

Talán ezután már békességben, testvériesen élhetnek a tőlünk elszakadt szigorúan őrzött országhatáron.

A határok átrajzolása idején megszüntetett vonatszerelvény tegnap első útjára indult Losoncra, amely ismét összekötő kapocs lehet. Városunk az uniós csatlakozást együtt ünnepelte a folyón túli kis községgel. A délutáni órákban a magyar határ előtti területen közös műsor volt. A túloldalon közös éjféli misére együtt vonulnak az Ipoly mindkét oldalán élők.

A folyó és híd eddig elválasztotta, most már összeköti az embereket. Jó érzés volt látni, hogy mikor éjfél ütött az óra, s megkondultak a harangok, átvágták a nemzetiszín szalagokat, ezzel szabaddá téve a határt, s kezet fogtak, örömmel ölelgették egymást magyarok-szlovákok.

A helyi TV-ben néztem az eseményeket, s annyira meghatott, mikor a lelkes tömeg együtt énekelte a két nemzet himnuszát, majd pezsgősüvegek durrogtak, azzal köszöntötték a csatlakozást.

Egyedül voltam, – egyedül ünnepeltem, de együtt örültem az ünneplőkkel, csak a himnuszokat hallva könnyeztem.

Igen, magamban ünnepelek, mégsem akarok szomorúan átlépni az Európai Unióba! El kell felejtetni minden rosszat, – én csak a jót, a kellemes emléket akarom magammal vinni! Én is azt teszem, mint a fővárosiak; gondolatban az Erzsébet-téri nagy gödörbe hurcolom eddigi életem sok-sok fölösleges, rossz emlékét idéző minden kacatját, és eltemetem örökre. A jövőben már „csak a szépre emlékezem...” Sokáig fenn voltam, gyermekeimet e-mailban köszöntöttem, néztem és hallgattam a televíziót, hol Budapestre, hol a helyi adóra kapcsoltam.

Kinéztam a folyosóra, a határon túli kis falu tűzijátékát figyeltem, majd a televíziót nézve, a budapesti tűzijátékban gyönyörködtem.

Csodálatos volt látni a főváros utcáin hullámló, felszabadultan ünneplő tömeget. Éjjel 2 óra volt, mikor lefeküdtem. Sokáig nem tudtam elaludni.

Azon töprengtem: Mit hoz a jövő? – Én reménykedem abban – ha számomra már nem is tartogat sokat – legalább gyermekeimnek, utódaimnak könnyebb, igazságosabb és szebb élet jusson osztályrészül.

Azért fohászkodtam a Teremtőhöz, hogy végre békesség legyen
„a vén Európán”, s mindenki megtalálja boldogulását.

Indulat

(2010. március 7.)

Nem értem én, mért bántanak,
tán' azért, hogy bosszantsanak?
Miért jó az egyeseknek,
(ha) barátaik keseregnek?

Mért van az, hogy némely ember
mindig bosszús, ha kell, ha nem,
embertársait megbántja,
sosem gondol barátságra.

Soha nem jó haragudni,
mert a lelket megmérgezi,
rossz gondolat ébred benned,
nem jól hat az más emberre.

Tekints fel a kék Egekbe,
csillagokat éjjel nézzed,
rögtön felderül a kedved
és magasba szárnyal lelked.

Sárga csillag

Részlet Finta Kata naplójából

(1944. Április 23. vasárnap)

A kilences misére mentem Katóval a Barátok templomába. Olyan megható volt, mellettem ült egy *sárgacsillagos* néni. Végig sírt mise alatt. Szomorú volt nagyon. Imádkoztam érte.

Én meg arra kértem a Jóistent, jöjjön segítségemre, nem tudom, mitévő legyek? Az én szíven is telve volt gonddal.

*_*_*

Áldás adassék 1.

Mondóka: 2013. január 31

1.

Adjon Isten mákos rétest,
bort, búzát és békességet,
finom italt-eleséget,
vidámságot, egészséget!

Sose érjen nagy betegség
szíved tiszta és hűséges,
érjen jólét-öröm, bőség,
legyen minden napod békés.

Adjon Isten szép szerelmet,
vőlegénynek kedves mátkát,
legyen mindig meleg otthon,
szerelmük örök maradjon.

**

A szeretetről... Szerelmi vallomás

Részlet egykori naplóból⁹

Salgótarján, 1946. augusztus 13. szerda

Ma délután eljött értem dr. Koncz, hogy folytassuk az írást. Még hátrahagytuk a legutolsó beszédet, majd talán, ha vakáció után hazajöttünk, befejezzük. Ugyanis ő is készül Mátraverebély-Szentkútra, pihenni. Olyan megható volt ma délután minden.

Megint szépen, gyorsan fordítottuk a beszédeket gyorsírásból.

A végén megkérdezte tőlem: – tetszik-e?

– Igen! – válaszoltam.

– Sok mindentől függ – felelte – hogy milyen gondolataim jönnek, mert ez éppen az ő beszéde volt.

⁹ Bármilyen furcsa, hogy a kommunizmus idején, de akkor történt, hogy Salgótarjánban Katolikus Akadémiát rendeztek, ahol az elhangzott beszédek leírására felkértek engem.

Nehezen tudtam visszaolvasni a gyorsírást, hiszen már rég' írtam, így a füzet fölé hajolva, végig együtt olvastuk. A befejezésben van egy mondat, ami nagyon meghatott. Soha nem hallottam még embert így beszélni, ilyen kellemes, melegséggel átítatott hangon. Nem láttam az arcát, nem mertem oldalt fordulni, nem akartam, hogy észrevegye, hogy én értem, – bár úgy is tudta.

Idézem azt a mondatot (*az ő előadásából, a szeretetről*):

„Ha valakit szeretünk, igazán szeretünk, arra mindig gondolnunk is kell, annak gondolatai, ügyei, problémái a miénk. Arca elkísér bennünket mindenhová. Éjjel és nappal tudatunkban hordozzuk annak valóságát, talán álmatlan éjszakák vívódásaiban is. Szóval: Nem tudunk, és nem is akarunk szabadulni tőle”.

Istenem! Milyen kifürkészhetetlenek a gondolataid. Ismét egy nagy kérdés: Miért mindez?

Utána abból a kézírásomból analizált, amit a gondolatok-gyűjteményből írtam ki, a Hindu Hitregéből. Mind igaz, színtiszta igazság.

A végén megjegyezte: – Olyan írása van, nemcsak a külalakot tekintve, hogy mikor megláttam, még nem ismertem, de rögtön tudtam, hogy rendes és értékes kislány. Kis gondolkozás után folytatta:

– Kényes kérdés, amit akarok mondani. – Világért sem akarom megsérteni, de szeretném majd valamivel viszonzni fáradozásait.

Nagyon komolyan válaszoltam. – Erről szó sem lehet, mert jó ügy érdekében tettem, mindnyájunk ügyében. Nekem nem volt fáradság, szívesen tettem, ezután is bármikor vállalnám. Gyakorolhattam a gyorsírást, mellette annyi jót és szépet hallottam, tanultam, ami máshonnan nem pótolható, amit soha el nem tudok felejteni, olyan megható, olyan felemelő és olyan tiszta... Oly eszményi volt az egész. Búcsúzáskor arra kért: Katóka ne értsen félre!

– Én, pont én érteném félre? – nyugtattam meg – Nem! Hiszen én láttam, én éreztem a legbensőbb titkát, és aki a mélyére lát, az nem ítélni el, nem értheti félre. Mindez csak két lélekben játszódott le, két lélek vívódása volt, a „végzet” ellen. És szenvedéssel, gyötrelemmel bár, de emelt fővel mondhatjuk, győztünk. Legyőztük önmagunkat!

Megjegyzés: Bármilyen furcsa, hogy a kommunizmus idején, de akkor történt, hogy Salgótarjánban Katolikus Akadémiát rendeztek, ahol az elhangzott beszédek leírására engem kértek fel.

****_..-****

Adjon a jó Isten

Adjon Isten a földekre
napsütést és meleg esőt,
sok fű nőjön a réteken,
hogy a gulya ott legeljen.

Tehénnek legyen sok teje,
mellé puha kenyér is legyen,
búzafieldön bő aratás,
búzaasztjéből süljön jó kalács.

Adj a népnek termőföldet
hol megtermeli az élelmet,
kertjében teremjen burgonya,
paszternák és sárgarépa...

udvarokban kapirgáljon
sok baromfi, kacsza és liba,
tyúkanyó tojjon sok tojást
abból készüljön a lágy-tojás,

disznóól is legyen tele
sok vacsora lesz belőle;
csípős kolbász egészséges,
lila-hagymával finom éték.

Adjon még a jó Isten
jó leánynak derék legényt,
jó szülőknek gyermekáldást

gyerekeknek jó szülőket,
kik majd felnevelik őket.

Sok pénz gyűljön a buxába,
legyen elég vacsorákra...
Adjon Isten mindenkinek,
puha ágyat, meleg szobát,
egészséget, eleséget,
bort, búzát és békességet!

Hogy telnek a nyugdíjas napjaim? 2007-8. napi beosztásom.

KÉRDEZEM ÚGY IS: Mit csinál egy nyugdíjas egész nap?

Egy biztos, hogy én nem unatkozom, sőt, öröm tölt el, ha győzőm mindazt elvégezni, amit magam elé tűztem.

Válaszolhatnék rá röviden is: Köszönöm jól vagyok, mozgalmasan. De én többet is elárulhatok, s ez a kötet is sok mindent elmond arról, mit lehet csinálni, ha valaki nyugdíjba megy.

Nekem éppen elég teendőm akad. Nem panaszként mondom, de nem unatkozom. Igaz, erre kevés időm jut, mindig elfoglaltam magam, néha éppen az a bajom, hogy megállás nélkül be van osztva az időm. Igaz, már nem kell hajnalban felkelni, mivel este nem tudom abbahagyni a munkámat a számítógépen, előfordul, hogy elmúlik 11 óra, és sietve kell befejeznem azt, amin éppen dolgozom, s mire pihenésre hajtom a fejem, már éjfél üt az óra.

Most, még csak reggel van. Amikor felébredek, legjobb esetben fél nyolckor, de előfordul, hogy egy órával később, ha nem állítom be a csörgőórát valami fontos teendő miatt.

Felkelek, az ágyneműt szellőztetem. Közben „macskamosdást végzek”, utána felteszem a kávé, majd forralom a tejet és előkészítem a reggelit.

Addig felébred Attila fiam, kijön, együtt reggelizünk. Gyuri fiam nem ragaszkodik a hagyományos étkezési rendhez. Ő délelőtt eszik valami zöldségfélét.

Én is kipróbáltam egyszer-kétszer, de nálam nem vált be, mivel ha bármilyen nyers étellel kezdtem a napot, a vége egy kínos hasgörcsben végződött. Azt pedig én nem szeretem.

Nos, mi Attilával általában megisszuk a feketét, utána egy csésze kakaót, néha tejet iszunk, legtöbbször zsíros-pirítóssal, időnként kiflit-zsemlyét vajjal, de nagyon szeretjük a közeli üzletben kapható kakaós kuglófot is reggelire. Elmosom azt a néhány edényt. Utána rendet teszek a lakásban, elpakolom az ágyneműt, a sajátját Attila rakja a helyére, majd befejezem a reggeli tisztálkodást, felöltözöm és kimegyek a városba, s elintézem – ha van, a hivatalos ügyeket, postát, banki teendőket, majd bevásárolok.

Általában hetente szerzem be az élelmiszert, hét közben csak akkor, ha valami elfogy a készletből. Előfordul, hogy Attilával orvosi rendelőbe megyek. Ilyenkor legtöbbször már fél tizenegyet mutat az óra, mire hazaérkezem, vagy már több is. Ekkor expressz-ebéd készül. Nem szeretek sokáig a konyhában időzni.

Igyekszem a bevásárlásokat és a főzéseket úgy intézni, hogy legyen otthon félkész étel, vagy előző napokban dupla adagban készített leves vagy főzelék. Ilyenkor gyorsan elkészül az ebéd. Attila pontban a déli harangszó előtt tíz perccel indul asztalt teríteni. Legtöbbször az ebéd el is készül a harangszóra. Ha valami miatt később érkezem, úgy is megfő az ebéd, vagy felmelegítem félegyegy órára, olyankor azt mondom Attilának, hogy már dél van, de ebéd még nincs készen. Nyugodtan veszi tudomásul.

Azonban rájöttem arra, hogy jobb lenne ebédet hozatni, s a Kábelgyár-telepen találtam egy jó konyhát, ahonnan házhoz szállítják az ételt. Ebéd után Attilával kávé iszunk, elmosom és elpakolom az edényeket, elrakom az ételmaradékot, és egy-két órát pihenek, közben olvasni szoktam vagy a megkezdett könyvet-regényt, vagy a helyi lapokat böngésem át. Három óra, mire megpihen a lábam, akkor fölkelek és bekapcsolom a számítógépet, s kisebb pihenők közbeiktatásával, uzsonnaszünettel, egész estig, gyakran éjfélig is dolgozom a megkezdett munkámon.

Ilyenkor írom meg, ami éppen eszembe jut este vagy álmomban, s azokat fel szoktam jegyezni, és délután megírom a legújabb naplóba.

Most kb. két hete kezdtem el, ezért átnézem:

az Életem regénye, ha hibára lelek, kijavítom, amelyik formailag nem tetszik, ott javítok rajta, éppen ma érkeztem az utolsó két fejezethez, ahol bizony dátumok miatt nagyobb átalakításra van szükség. Az egyes fejezetekhez tartozó képjegyzéket is kiegészítettem.

Egész nap ezeket böngésztem, de nem értem a végére.

A tizenharmadik fejezet címe: Megyünk Európába, áttekintve úgy érzem, hogy ha dátumok szerint időrendbe rakom, s a hiányosságokkal, akkor ez a fejezet is rendben lesz. A 14. fejezet: Több év története dióhéjban, az utolsó négy év története, ebben rögzítettem a 2005-6-7-8. évek történéseit.

Mondhatom: mozgalmas évekkel zárom a könyvemet, mert ekkor műtötték a bal szememet több ízben is, sajnos, nem sikerrel. 2005-ben tartotta a kiterjedt nagy családunk az első Finta találkozót Telkibányán, ahol közeli rokonokkal, első- és másodfokú unokatestvéreimmel találkoztam, akikről korábban fogalmam sem volt. Ugyanis családunkat a háborúk a világ minden tájára szétszórták. Erre az időszakra esett a második, az Erdélyben tartott családi találkozó, ahol nem vehettem részt a nagy távolság miatt, és a harmadik, Szlovák-Komáromban, ahol nagyon sokan jöttünk össze, sokan jó ismerősként köszöntöttük egymást. Attilával a fővárosba jártunk a klinikai fogászatra, ami eltartott másfél évig. Olyan rendes orvos-társasággal találkoztunk, ami mostanában ritkaság. Szintén Attilának volt két műtétje, egyik 2005-ben, a másikra 2008-ban került sor. Mindkét csípőjén végeztek műtétet. Részesültünk jóban-rosszban, mivel nagy szomorúságot jelentett számunkra, hogy a harmadik, a kedves Macacica is itt hagyott bennünket.

2007-ben a Napvilág Íróklub a budapesti Pince színházban sikeres bemutatkozó, felolvasó estét rendezett, ahol családommal együtt vettem részt.

Ugyanebben az évben Szántódon, az Irodalmi Rádió alkotóközsége nyári táborot szervezett, a következő évben Szigligeten, az Irodalmi Alkotóházban jöttünk össze, mindkét helyre Attilával mennem.

Nagyon jól éreztük magunkat és esténként felolvasásokat hallgattunk, és két ízben zenés estén vettünk részt.

Közben Budapesten, a Kőrösi Csoma művelődési központban, Pesti Színház címmel négy összejevetelt tartott, ahol az alkotó közösség szintén bemutatkozott új szerzeményeivel.

2006-2008. években nyolc kötetem jelent meg elektronikus úton a világhálón, amelynek olvasottsága nem várt sikert hozott számomra. Végül nyomdai kivitelben is megjelent egy novella kötetem, címe: Sokáig integettünk. Tény: Nem unatkozom nyugdíjas koromban sem!

Szellők szárnyán jöttem és úgy megyek el

2017. február 23

Múlt évszázadban, hideg szellők szárnyán, fagyos rideg télen
tévedtem a Földre; zord tájat fehér hó lepte, mikor lettem ember,
Szüleim két fiú után a kislányt örömmel fogadták. Sötét hajnalon,
távoli egyházközségbe a születést bejelenteni sietett Apám lóháton.

Az élet göröngyös útjait járva, kedves szüleim vezettek engem.
Életemben voltam boldog, sajnos nem olyan gyakran, ahogy
szerettem volna. Ha láttam napfényben zöldülő mezőt, tündöklő tájat,
a virágzó fákat, életem nyomasztó gondjait elfeledtem mindjárt.

Jött a háború, fiatalon magamra maradtam az égiekre támaszkodva.
Mégis bíztam a jövőben, hittem: majd csak megtalál a boldogság.
hogy a Sötétség eloszlik, a Fény kivirágzik, és győz az igazság.
Ha az utat gát takarja előttem, kétségek gyötörnek, sírva fakadok.

Bizakodtam, ha borús idő után kisütött a Nap, mindjárt másként láttam a gondokat; feledtem a csalódást, szőni kezdtem ismét a szép álmokat. Ilyenkor beborult a csillagos Ég is felettem, szép remények széllel szálltak, szívemből kihullt a reménység.

Ha túl nehéz lépések álltak elém, amit erőm már nem bírt el, a hitem úgy elröppent, mint a költöző madárraj, ha útra kel. Szerettem élni, de kemény az élet. Sokszor kellett szeretteimet temetni: előbb a drága szüleimet, majd három fiútestvéremet,

kik egymás után sorban követték őket, engem borult-sötétségben magamra hagytak. Kegyetlen válságos időben magam küzdöttem. Ha örömnökre kongnak a harangok, a város utcáin a fények kigyúlnak: gyertyák díszítik az ablakokat, és az emberek ünneplő

ruhát öltenek, hiszem, már többé nem kell félnem a sötétségtől, mert végre a válságos időt is elviszi egy hideg szél a fejünk felett. Mindig igyekszem a szép csillagos ég alatt értéket, szeretetet sugározni, szerény versekkel embereknek és minden élőlénynek.

Ha tetszik alkotásom, lelkem örvend, szép napokat élve. Örömmel írom a verseket, novellákat, virágcsokorban nyújtom át, és kérem a jószágos Isten szerető áldását. Hogy ki vagyok, senki se gondolja, csak a jó Isten tudja, honnan jöttem, ki vagyok: hideg szellő hozott

engem, köd előttem, köd utánam, ki tudhatja, szellő visz el, ha eljő utolsó óráim.¹⁰ Kérésem és végrendeletem: Budapesten a Farkasréti temetőben szórják szét poraimat, (majd Attila kisfiamét,) hogy kedves szüleim közelében pihenjük ki a földön átélt súlyos időket.

.**_._**.

¹⁰ Alkotásomat saját verseim, valamint Szabó Lőrinc: Szél hozott, szél visz el c. verse ihlette. A vers egyben nem csak Életrajz, hanem Végrendelet is. A képen: Oklevelek az íróasztal felett.

❖❖VÉGE❖❖